„O poveste de dragoste minunată, cu eroi credibili și un final cu totul satisfăcător"
USA Today
SEDUS DE O STRĂINĂ
Susanna Craig

SUSANNA CRAIG
SEDUS DE O STRĂINĂ
SERIA DORINŢE NESTĂPÂNITE 3

***To Seduce a Stranger by* Susanna Craig**

Copyright © 2017 Susan Kroeg
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CRAIG, SUSANNA
Sedus de o străină / Susanna Craig
trad. din lb. engleză: Adriana Dănilă – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978 – 606 – 33 – 5043 – 6
I. Dănilă, Adriana (trad.)
821.111
Susanna Craig
Traducere din limba engleză Adriana Dănilă
LITERA
Bucureşti
2020

Pentru fiica mea:
Fie să nu-ţi treacă niciodată dragostea pentru poveşti.

Prolog

Conacul Ravenswood
Gloucestershire, iunie 1775

De ceva timp, servitoarea care se ocupa de salon îşi făcuse obiceiul de a nu mătura în colţul dintre bovindou şi canapeaua cu spătar înalt aşezată acolo, în camera de oaspeţi a Excelenţei Sale. Raza largă a soarelui de după-amiază adusese cu ea firicele de praf, care se depuseseră delicat pe podea, acoperind luciul mobilei tapiţate cu damasc şi îmbrăcând tivul draperiilor trandafirii din catifea.

Lipsurile şi neatenţia servitoarei îi conveneau de minune băiatului. În acel spaţiu, îngust şi plin de praf, el îşi crease o lume doar a lui, una în care nu voia să fie deranjat. Un batalion întreg de soldaţi era mereu gata de atac, aparent fără a fi deloc îngrijoraţi de poziţia precară pe care o aveau pe câmpul de luptă: erau înconjuraţi din două direcţii, o dată de zid şi o dată de spătarul canapelei, astfel că puteau doar înainta sau se puteau retrage; şi cum erau soldaţi englezi, retragerea nu era o opţiune.

În acea zi însă, se confruntau cu un nou inamic.

Chiar în ziua anterioară, băiatul ceruse cu înverşunare o corabie pe care să o poată transforma pe viitor în flotă, deşi ştia că tatăl său îl credea deja mult prea mare pentru astfel de jocuri copilăreşti. Nici nu apucase bine să rostească cuvintele, că tatăl răbufnise, insistând că niciun băiat de al lui nu avea să devină un… nu era prea sigur *ce* spusese tatăl, dar începuse cu „dobitoc”, cu siguranţă, o insultă care nu trebuia rostită în faţa unei doamne, probabil de aceea mama lui aproape că leşinase auzindu-l. Urmase o ceartă aprinsă între părinţii lui, dar băiatul fusese scutit de acea desfăşurare de forţe, fiind trimis să-şi facă lecţiile. Ar fi trebuit să fie la lecţii acum, dar alesese să chiulească şi se furişase înapoi în ascunzătoarea lui preferată. Hotărât să treacă peste interdicţia tatălui de a avea o corabie, şterpelise în drum coşul de cusut al mamei de pe masă,

gândindu-se că putea să fie folosit pe post de corabie de piraţi. Se apucă să răzuiască uniformele pictate de pe trei soldăţei, ale căror trăsături de plumb erau cele mai potrivite pentru a întruchipa nişte piraţi. Entuziasmat, desenă o linie ondulată în praful de pe podea, marcând astfel malul, şi îşi poziţionă corabia cu bordul spre trupele sale neştiutoare. În timp ce căpitanul pirat îngenunchease pentru a atinge tunul de pe corabie, băiatul auzi paşii uşori ai mamei, urmaţi de paşii unei persoane pe care nu putu s-o identifice imediat.

— Cât de drăguţ din partea dumneavoastră că aţi trecut pe aici, doamnă Henderson, zise mama lui.

Doamna Henderson era soţia vicarului, o femeie îndesată, cu un nas foarte proeminent şi cu părul de culoarea pielii de şoarece. Însă întotdeauna mirosea a turtă dulce şi era blândă cu el şi cu ceilalţi băieţi care erau în grija lui Cummings, ajutorul de preot de la parohia domnului Henderson.

— Doriţi nişte ceai? continuă mama.

— Sunteţi foarte drăguţă, dar nu pot să stau prea mult, milady. Am venit ca să văd dacă tânărul Ravenswood se simte bine. N-a fost astăzi la lecţia de latină, iar domnul Cummings părea să creadă că nu a fost în apele lui ieri.

— Oh, da, asta! râse mama cu mult prea multă voioşie. Era cam posomorât că tatăl lui i-a interzis să aibă o jucărie nouă.

Cuvintele ei îl înfuriară.

— Băieţii sunt băieţi, doamnă Henderson, dar o să mă asigur că nu mai lipseşte de la vreo altă lecţie, continuă mama, după care urmă o pauză destul de lungă.

— Şi dumneavoastră, milady… sunteţi bine?

Se părea că doamna Henderson nu avea de gând să lase vreo portiţă închisă.

— Eu? Da, bineînţeles, îi răspunse mama.

Băiatul auzi clanţa uşii mişcându-se şi, înainte de a avea răgaz să se întrebe cine îndrăznise să închidă o uşă pe care doar tatăl avea dreptul să o închidă, o auzi pe doamna Henderson rostind:

— Milady, ştiu că nu este treaba mea, dar aceea este o vânătaie foarte urâtă.

Când mama venise noaptea trecută să-i spună noapte bună, văzuse şi el vânătaia de lângă tâmpla ei, aproape de linia părului, ascunsă doar parţial de scufia cu dantelă. Şi-o imagină ridicând mâna subţire pentru a-şi feri faţa de privirea femeii.

— Nu e nimic. M-am împiedicat şi…

— Nu este nevoie să vă scuzaţi faţă de mine, milady, dar poate o compresă…?

— Oh, nu, nu.

Băiatul ştia că nu îi plăceau lucrurile care atrăgeau atenţia asupra neîndemânării ei. Nici tatălui nu-i plăceau. Auzi paşii doamnei Henderson traversând rapid covorul şi, când vorbi din nou, vocea ei era scăzută:

— Ştiu că nu avem mult timp pentru a vorbi deschis, milady. Putem face ceva pentru a vă ajuta? Poate dacă domnul Henderson ar vorbi cu Excelenţa Sa?

— Oh, Dumnezeule, nu! *Vă rog,* doamnă Henderson, nu. Nu mai spuneţi nimic.

— O să vorbesc, milady. Nu pot să n-o fac. Toată lumea ştie în sat ce s-a întâmplat cu servitoarea dumneavoastră.

Mama lui scoase un sunet de surpriză.

— Cred că aţi îndrăznit să vorbiţi în numele ei.

Cineva se împletici, prăbuşindu-se pe canapea – părea să fie mama lui; apoi greutatea doamnei Henderson apăsă canapeaua. Vorbeau şi mai încet acum, însă erau doar la câţiva centimetri de urechea lui, aşa că nu avea cum să nu le audă.

— M-am gândit că poate aş putea să-l conving să o lase să rămână – în sat, bineînţeles, nu aici –, cel puţin până se naşte copilul…

— Dar el nu vrea să aibă urme ale fărădelegii prin preajmă, nu?

Canapeaua scârţâi când una dintre femei se foi.

— Ce vreţi să spun, doamnă Henderson? Nu-l pot vorbi de rău pe soţul meu.

— Nu, bineînţeles că nu, zise doamna Henderson, reuşind să pară înţelegătoare, dar, în acelaşi timp, sarcastică. Nu aţi avea unde să mergeţi?

— Cum aş putea să-l las pe fiul meu?

— Vă temeţi pentru siguranţa lui, atunci?

Mama râse din nou, dar sunetul i se păru straniu băiatului.

— Mă tem pentru *viaţa* lui, doamnă Henderson.

Băiatul se chirci în ascunzătoarea lui, atent să nu deranjeze rândurile de soldaţi de la picioarele lui.

— Doamne, Dumnezeule! Vreţi să spuneţi că…?

— Dacă îl las cu soţul meu, el îl va modela după chipul şi asemănarea lui. Aşa că, acum, cât pot, intervin. Influenţa mea de mamă e poate singurul lucru care stă în faţa dezvoltării naturii violente şi în el.

Naturii violente? Oare mama credea că şi el era predestinat să ajungă ca tata? Oamenii păreau să fie foarte încântaţi să-i spună cât de mult semăna cu el. La înfăţişare, cu siguranţă – era destul de înalt pentru vârsta lui şi avea părul negru, nu blond ca al mamei. Domnul Cummings insista că de aici îi venea şi felul isteţ de a fi. Latina şi algebra nu necesitau mare efort. „Dar dacă…” Băiatul privi în direcţia soldatului pe care îl ţinea încă strâns în mână. „Dar dacă nu moştenise doar atât?”

— Când o să fie trimis la şcoală, însă, continuă mama, o să plec. O vizită la sora mea – o vacanţă extinsă – să spunem.

Nu o auzise niciodată pe mama folosind acel ton. Sugera mai mult decât furie, mai mult decât încăpăţânare.

— Oh, milady… Doamna Henderson scoase un sunet nemulţumit. Dar între timp…?

Mama se ridică şi porni către uşă, deschizând-o larg. Un curent năvăli în cameră ridicând praful de la picioarele lui. Îi venea să strănute, ceva îl gâdila puternic în nări, dar se pişcă de vârful nasului pentru a se abţine.

— A fost drăguţ din partea dumneavoastră să veniţi, doamnă Henderson.

Canapeaua protestă încă o dată când soţia vicarului

se ridică, iar el îi auzi rochia foşnind când făcu o reverenţă.

— Vă stau la dispoziţie, Excelenţă.

Plecară, iar băiatul rămase din nou singur în liniştea prafului care îl înconjura. Degetul lui mare freca figurina pe care o ţinea, ca şi cum era un fel de talisman. Când ceilalţi băieţi o necăjiseră pe micuţa Molly Keating pentru pistruii ei, domnul Cummings îi spusese că era datoria unui gentleman să protejeze o lady. Cât de mult îşi dorea să fi fost un căpitan pirat! Ce nu ar fi făcut pentru a o şti pe mama lui în siguranţă! Ar fi dus-o departe, peste şapte mări şi ţări, undeva, unde tatăl lui nu ar fi putut să-i mai facă rău. Din păcate, nu avea nici corabie, nici tun, nici măcar un hanger. Împinse nervos coşul de cusut, care plonjă în soldaţii aflaţi de-a lungul malului, distrugându-le şirul.

Ea putea să plece când pleca şi el, spusese. Dar el avea să meargă la şcoală abia peste doi ani şi ceva. Lucruri teribile se puteau întâmpla în acea perioadă. Ce bine ar fi fost să poată pleca *atunci.* Cercetă atent faţa pictată a piratului. Tatii îi plăcea să spună că fiecare negustor din Bristol avea inimă de pirat. Iar ei aveau corăbii, şi băiatul ştia asta. Le şi văzuse o dată când mama îl dusese în port, la o plimbare. Dacă erau piraţi atât de aproape de Bristol, el putea să fugă şi să li se alăture. Presupunea însă că mama avea să se îngrijoreze în privinţa lui, avea să se preocupe de ceea ce avea să devină. Mamele se îngrijorau, ştia şi asta. Dar avea să-l ierte, căci aşa urma să poată pleca din acest loc. Dar departe de îndrumarea blândă a mamei risca să devină mai mult ca tatăl lui. Dar ce putea să facă? Avea de ales?

Cu umerii împovăraţi, simţind greutatea deciziei pe care o luase, băiatul începu să-şi adune soldaţii. Poate că tatăl lui avusese dreptate, căci dintr-odată se simţea mult prea mare pentru astfel de jocuri copilăreşti. Cel puţin, urma să încerce să se comporte ca un adult suficient de mult pentru a nu tânji după ziua în care putea să se întoarcă acasă.

Capitolul 1

Bath, mai 1797

În ciuda darului de a ţese poveşti şi de a construi castele în nori, Charlotte Blakemore nu-şi imaginase niciodată că răposatul ei soţ avea să-i lase o avere.

Şi destul de curând, deveni evident că nici fiul ei vitreg nu se aşteptase la aşa ceva.

Robert, noul duce de Langerton, păşi înainte şi trase cu forţă testamentul din mâinile avocatului care purta ochelari, ca şi cum suspecta că omul inventase cele spuse. Niciunul dintre ei nu zise însă nimic.

— *Vraiment?* chiţcăi Charlotte, nevenindu-i să creadă.

— Da, foarte adevărat, spuse Langerton, lăsând pergamentul în jos şi uitându-se fix la ea.

Nu era ca şi cum Langerton nu primise nimic. În calitate de moştenitor al ducatului, cu toate proprietăţile şi cu venitul considerabil aferent, Langerton era acum unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia. Cu toate acestea, era destul de clar că era nemulţumit că averea privată a tatălui, destul de substanţială – tot ceea ce nu era cuprins în moştenire sau promis în alt fel – urma să fie împărţită între el, surorile lui şi Charlotte. Şi nu în mod egal. Charlotte urma să primească jumătate.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, Langerton îi înmână avocatului documentul şi se întoarse la scaunul lui. O rază slabă a soarelui de dimineaţă reuşi să se strecoare printre draperiile întunecate care acopereau fereastra bibliotecii, desenându-i şuviţe argintii în părul negru. Deşi nu avea încă patruzeci de ani, povara ultimelor săptămâni, începând cu nemulţumirea foarte evidentă faţă de cea de-a doua soţie a tatălui său, îl îmbătrânise.

Restul testamentului – daruri pentru servitori, diverse

obiecte personale pentru cei care aveau să le preţuiască – nu suscită comentarii. Charlotte abia dacă auzi ceva. Langerton era aşezat neclintit lângă ea, fără îndoială imaginându-şi că ea deja îşi calcula dobânda moştenirii pe care tocmai o primise. Gândurile care îi zburau prin minte semănau, de fapt, cu o incoerentă rugăciune de mulţumire, îi mulţumea lui Dumnezeu că nu trebuia să se întoarcă la mătuşa ei. Şi asta nu pentru că sora tatălui ei, baroneasa Penhurst, fusese tocmai crudă. Dar nicio persoană care o cunoştea pe acea femeie nu putea să spună că era bună. Nu de puţine ori, Charlotte o auzise declarând că era destul de rău că James trebuise să-şi facă de cap cu o franţuzoaică. De ce trebuia să mai suporte şi ea bagajul greşelilor lui?

„Fiica naturală a contelui de Belmont”, aşa îi spuneau oamenii când voiau să fie politicoşi, ceea ce se întâmpla destul de rar.

— Asta e cu mult mai mult decât ai fi primit ca urmare a drepturilor de văduvă, îi zise Langerton, vocea lui trezind-o din reverie.

Avocatul tocmai băga hârtiile în geanta uzată de piele.

— Cred că eşti încântată, continuă Langerton.

Charlotte îşi îndreptă spatele.

— Moartea tatălui tău nu mi-a adus nicio încântare, Robert.

Buzele bărbatului se strâmbară. Oare chiar se aştepta ca ea să i se adreseze cu „Excelenţă”?

— Curând o să spui că erai îndrăgostită nebuneşte de el.

George Blakemore, al cincilea duce de Langerton, fusese blând şi atent cu ea, iar Charlotte ar fi răspuns cinstit că da. Îl iubise, aşa cum cineva iubeşte un bărbat cu figură de bunic – dat fiind că ea avea doar douăzeci şi patru de ani, iar el trecuse de şaptezeci când o ceruse de nevastă. Nimeni nu fusese mai surprins de oferta lui decât Charlotte, nici măcar mătuşa ei, care făcuse tot posibilul pentru a-l convinge pe vechiul ei prieten să renunţe la

acest gest nebunesc – de fapt, unul de bunătate, îi mărturisise el lui Charlotte când erau singuri.

„Lady Penhurst a fost mereu un adevărat dragon”, îi mărturisise George râzând. „N-ai de ce să fii forţată să trăieşti sub călcâiul ei pentru totdeauna, Lottie”, continuase el.

Nimeni nu negociase termenii căsătoriei în numele ei. Mătuşa Penhurst refuzase să participe la ceremonie. Poate că nu fuseseră cele mai bune auspicii pentru viaţa de proaspăt căsătoriţi, însă fericirea conjugală fusese dincolo de aşteptările lui Charlotte. Pentru ea fusese suficient că schimbul de jurăminte din Bath Abbey, la doar câteva zile după Paşte, îi adusese şase săptămâni de ceea ce semănase cel mai mult cu pacea din tot ce trăise vreodată. Cele şase săptămâni fuseseră distruse de infarctul lui. Nu era primul pe care îl suferise. Din păcate, avea să fie ultimul.

— Unde o să te duci? întrebă Robert, aşezându-se în locul avocatului, în spatele biroului, odată cu plecarea acestuia.

— La Londra, zise ea pe un ton obosit. Testamentul tatălui tău…

— Reşedinţa Blakemore este a ducelui de Langerton, începu el, reaşezând în timp ce vorbea mai multe obiecte pe birou – călimara cu cerneală, un prespapier, sigiliul tatălui său –, cu o mână posesivă. Iar eu nu intenţionez s-o împart cu fata vânătoare de avere a unei târfe franţuzoaice.

Charlotte avusese ani buni de practică cu astfel de remarci, aşa că învăţase să ascundă ceea ce simţea – teama, disperarea, chiar şi bucuria. Deşi picioarele o îndemnau să fugă din acea încăpere, departe de rânjetul fiului ei vitreg, refuză să îi ofere această satisfacţie.

— Din fericire pentru tine, nici nu trebuie. Tatăl tău a specificat că acea casă este a mea.

— Cel mult te poţi bucura *toată viaţa* de dobânda care vine odată cu acea proprietate, o corectă el, încrucişându-şi mâinile la spate şi măsurând-o din cap până în picioare. Dar dacă aş fi în locul tău, n-aş pune cine ştie ce bază în

promisiunile acelui pergament.

Stăpânirea de sine greu câştigată o părăsi.

— Adică intenţionezi să… să…?

Aşa cum i se întâmpla uneori când era stresată, toate cuvintele englezeşti îi zburară din cap, rămânând doar cele franţuzeşti, iar pe acelea nu avea de gând să le rostească din nou în faţa lui.

— Să îndrept greşelile tatălui meu? zise Robert batjocoritor. Bineînţeles că voi face tot posibilul! Nu există urmă de îndoială că tata cu siguranţă nu era în toate minţile când s-a căsătorit cu tine. Ca să nu mai zic de starea lui mintală când a rescris testamentul.

— Cum poţi fi atât de… *crud?* întrebă ea suspinând.

— Faţă de tine? Nimic nu mi se pare mai uşor, doamnă, zise el, făcând ultimul cuvânt să sune a insultă.

— Faţă de tatăl *tău,* îl corectă ea. Faţă de memoria unui om generos şi decent. Ai fi în stare să spui că e nebun doar pentru a-ţi servi scopurile egoiste?

El flutură dispreţuitor din mână.

— Răul este deja făcut. De când a avut loc căsătoria voastră grăbită, toată lumea, de peste tot, îl considera un bătrân nebun. Toată lumea şuşoteşte despre asta în toate saloanele din Mayfair, cuvintele astea sunt aruncate mai ceva ca zarurile în tripou. Cât de mult trebuie să fi complotat şi plănuit ca să faci posibilă această căsătorie, zise el, scuturând din cap, ca şi cum era fără să vrea impresionat. Dar lumea ştie că totul a fost o farsă, Charlotte.

— O farsă? Cum îndrăzneşti să sugerezi…?

— Eu nu *sugerez* nimic. Ai convins un bătrân senil să-şi semneze numele într-un registru la biserică. Poţi să dovedeşti că ştii ce făcea? Nu, zise el, fără a-i da şansa să răspundă. Pentru că nu ştia! Apoi, l-ai convins să lase o sumă enormă de bani unei persoane despre care credea că îi este soţie, continuă el. Dar având în vedere starea lui mintală, căsătoria voastră a fost invalidă de la început. Acum, eu trebuie să reinstaurez ordinea naturală a lucrurilor.

„Ordinea naturală a lucrurilor”, gândi ea. Adică, ducii duşmănoşi şi baronesele rău intenţionate deasupra, iar femeile precum Charlotte la fundul acestei lumi.

— Ce plan ai ţesut doar pentru a umili familia şi pentru a dezonora memoria tatălui tău, zise ea, ridicând bărbia şi pornind spre ieşirea din cameră.

În ciuda acuzaţiilor lui Robert, *era* ducesă. În pragul uşii se opri.

— O să mă rog ca timpul să-ţi domolească durerea suficient de mult încât să te facă să vezi cât de prostesc este acest drum.

Păşi către ea, doar la o întindere de braţ distanţă, şi o privi cu ochii mijiţi. Ea simţi fiori pe şira spinării. Oare intenţiona să-i facă rău – şi-l putea imagina mânjindu-şi mâinile aşa? Oare ar trebui să cheme un servitor? Sau poate majordomul? Oare ei ar îndrăzni să acţioneze împotriva ducelui de Langerton dacă ar fi fost cazul?

În cele din urmă, el doar aşteptă suficient de mult pentru a o forţa să-şi arate nervozitatea. Charlotte chicoti şi când încercă să înăbuşe sunetul, un zâmbet de mulţumire apăru pe buzele lui când îi trânti uşa bibliotecii în faţă. Atunci şi doar atunci, Charlotte îşi permisese să fugă – pe coridor, sus pe scări, până în camera ei.

— A fost atât de rău precum vă aşteptaţi, doamnă? o întrebă camerista, Jane, din garderobă.

— Mai rău, recunoscu Charlotte, care porni cu paşi mărunţi către fereastră, uitându-se în jos către grădină.

Cu nici două săptămâni în urmă, ea şi soţul ei se aşezaseră pe acea bancă şi admiraseră florile de primăvară. Acum, începuseră să pălească.

— Nu-mi spuneţi că Excelenţa Sa nu v-a lăsat nimic!

— Din contră, Jane, cred că aşa ar fi fost bine. În loc de asta, mi-a lăsat atât de mult, încât a trezit dorinţa de răzbunare a fiului său. Are de gând să-mi împiedice orice pretenţie la moştenire prin contestarea testamentului… prin contestarea validităţii căsătoriei mele… zise ea, iar ochii îi zburară către patul frumos făcut din mijlocul camerei.

Priveliştea o făcu să îşi aducă aminte de noaptea nunţii, când soţul ei rămăsese lângă ea în pragul camerei, îi cuprinsese blând mâna şi îi spusese că nu are niciun motiv de teamă.

„Nu o să-ţi deranjez somnul, Lottie, draga mea”, îi spusese el. Şi se ţinuse de cuvânt. În acea seară şi în cele care urmaseră.

Iar ea nu fusese tocmai tristă că el nu intenţiona să-i împartă patul. Cu siguranţă, nimic din ceea ce-i povestise mătuşa ei nu o făcuse dornică să aştepte cu bucurie lucrurile care se întâmplau între un soţ şi soţia lui. Iar răposatul duce fusese şi un om bătrân, în niciun caz fantezia vreunei tinere. Nu că şi-ar fi permis vreodată *astfel* de fantezii.

Cu toate acestea, simţise ceva – ceva ce nu putea fi definit, nici în franceză, nici în engleză – când el îi sărutase încheieturile degetelor cu buzele lui uscate, spunându-i noapte bună înainte de a se retrage în camerele sale. Întotdeauna se simţise teribil de singură, mai ales noaptea, când toată casa era tăcută, dar mintea ei refuza să doarmă.

Îşi permisese să-şi imagineze că poate viaţa de soţie avea să fie diferită.

Intrând încet şi cu pas uşor din direcţia garderobei, Jane văzuse probabil încotro se uita Charlotte.

— Oh, zise ea, ca şi cum i-ar fi ştiut gândurile.

Jane ştia cum se petrecuseră lucrurile între stăpâna ei şi soţul acesteia, bineînţeles. Astfel de situaţii nu puteau fi ascunse faţă de servitorii personali. Oare câţi alţii bănuiau adevărul? Oare Robert putea să folosească asta drept dovadă împotriva ei? *Mintea* ducelui fusese limpede, însă nimic din căsnicia lor *nu* se întâmplase aşa cum trebuia.

— N-o să facă cu dumneavoastră aşa cum au făcut cu Lady Cleaves, nu? întrebă Jane.

Fără să vrea, Charlotte înfipse degetele în pervazul ferestrei, simţind nevoia de a se ţine de ceva. Uitase cu totul de povestea cu Cleaves, deşi fusese pe buzele tuturor doar cu un an în urmă. Lordul Cleaves o acuzase pe soţia lui de infidelitate şi anunţase public intenţia de a divorţa de

ea. Lady Cleaves îl contracarase printr-o petiţie pentru anularea căsătoriei pe motivul impotenţei soţului ei, pretinzând că mariajul lor nu fusese consumat în cei patru ani de când erau împreună. Detaliile deloc plăcute ale acestei poveşti fuseseră publicate în ziare şi toată lumea bună se amuzase pe seama lor, chiar fără pic de perdea. Mătuşa Penhurst se distrase de minune pe seama poveştilor cu Lord Cleaves şi încercările lui eşuate de a-şi demonstra bărbăţia în faţa judecătorilor. Între timp, Lady Cleaves fusese forţată să se supună unor examinări fizice de către două moaşe ca să dovedească că era... Care fusese termenul legal fluturat peste tot? Ah, da: *virgo intacta.* Atunci, Charlotte nu înţelesese prea bine ce însemna.

Acum însă, ştia prea bine.

Simţi o toropeală, de la piept în sus, trecându-i peste obraji şi oprindu-se în vârfurile urechilor, lăsându-i însă degetele reci ca gheaţa. Lumea putea să râdă de ea dacă asta voia. Era pe jumătate franţuzoaică, era fiica unei femei de moravuri uşoare. Era obişnuită să fie batjocorită şi să-i fie pusă la îndoială onoarea. Nu-i păsase niciodată de părerea lumii şi ştia prea bine că nu făcuse nimic să merite oprobriul. Dar nu putea să suporte gândul că cineva ar putea să râdă de un bărbat care fusese atât de bun şi blând.

În timp ce rămăsese cu privirea fixată spre peisajul verde de jos, ochii ei observară o mişcare la capătul grădinii. Cineva în haine negre, greu de definit, care nu putea fi calificat cu siguranţă drept servitor sau gentleman, stătea aproape ascuns de un stâlp de piatră de la colţul gardului. Era aşezat perfect pentru a vedea casa şi grajdurile. Un hoţ? Dar era ziua mare.

— E un bărbat, începu ea, întorcându-se de la fereastră şi făcând un semn în spatele ei.

Jane încuviinţă nerăbdătoare şi veni lângă ea.

— Acum, iată şi răspunsul, doamnă. Un bărbat. Trebuie să fie vreun tânăr care să vă fi plăcut, odinioară. Cineva cu care v-ar plăcea să... Adică, sunteţi văduvă, dar

în suflet sunteţi încă o mireasă, iar o mireasă are dreptul să fie nerăbdătoare să... cred că înţelegeţi la ce mă refer. Nimeni n-ar trebui să ştie.

Charlotte rămase cu gura căscată pe măsură ce înţelese la ce se referea servitoare.

— Jane! chicoti agitată din nou – la naiba! Apoi se uită către covor şi zise pe un ton care spera să fie dojenitor: Cu siguranţă nu sugerezi ca eu... să mă las cuprinsă de...?

— *Eu?* Dumneavoastră aţi zis de un bărbat, spuse Jane, grăbindu-se să se apere.

— Da. Un bărbat. E afară, fix în faţa porţii de la grădină. Tânăra făcu semn cu capul către fereastră, incapabilă să ridice ochii. Mă întreb ce caută acolo.

Jane se grăbi să traverseze camera pentru a privi afară, apoi scutură din cap.

— Nu e niciun suflet, doamnă. Probabil a plecat.

Charlotte privi din nou, dar Crescent Lane era pustie, aşa cum spusese Jane. Cercetă fiecare colţişor pe care îl putea vedea înainte de a se desprinde de fereastră şi a se întoarce în cameră. Ce prostie! Ameninţarea lui Robert o făcuse să fie neliniştită, asta era tot. Nu avea de ce să se teamă de un biet om care probabil ieşise la o plimbare de după-amiază. Probabil era noul iubit al servitoarei de la bucătărie.

— Mergem la Londra, Jane, anunţă ea, îndreptându-şi umerii.

Ducesele nu stăteau cocoşate şi nici nu chicoteau.

— Doamnă? întrebă Jane şi ţâşni de lângă fereastră, uitându-se la ea din cap până în picioare. Acum?

— Acum.

Din fericire, cufărul ei era pregătit. Venise aici doar cu câteva rochii, iar acelea fuseseră înlocuite prea repede de o nouă garderobă – cea de doliu, în loc de rochiile superbe de primăvară pe care soţul ei o rugase să le cumpere. Rochiile vechi fuseseră deja împachetate. Jane aşează într-o geantă câteva lucruri indispensabile pentru călătorie, alături de o rochie neagră, aproape identică cu cea pe care Charlotte o purta. Destul de repede şi o a doua geantă era pregătită cu

lucruri similare pentru Jane, lucruri de care aveau să aibă nevoie pentru o noapte – sau poate două dat fiind cum arăta cerul.

Charlotte adăugă în prima geantă încă un obiect: un volum vechi, uzat, de poezie franceză care aparţinuse mamei. Legătura pe care o simţea cu acest volum era foarte puternică, fiind de nepreţuit pentru ea. Această stare era dublată de interesul mai practic că ascunsese bancnote în interiorul paginilor. Bani împrăştiaţi printre paginile subţiri ale cărţii, puţinele bancnote care îi fuseseră date în ziua nunţii ei. În urmă cu şase săptămâni i se păruse o sumă exorbitantă. Acum însă, dacă Langerton obţinea ce voia, aceşti bani erau ultima barieră între ea şi întoarcerea umilitoare la casa mătuşii Penhurst.

Asta dacă femeia ar fi fost dispusă să o primească pe Charlotte înapoi.

Când valetul veni pentru a căra cufărul la parter, Charlotte îşi aşeză boneta pe cap, coborî vălul negru din dantelă peste faţă şi ieşi din casă. Jane era în urma ei cu câte o geantă în fiecare mână.

Când vizitiul opri trăsura pentru a schimba caii la un han aflat la est de Chippenham, vremea se schimbase complet, dimineaţa senină transformându-se în ploaie. Curtea hanului se umplu de noroi pe măsură ce călătorii se grăbeau să plece înainte ca vremea să se strice şi mai mult sau zăboveau cu speranţa că se va îmbunătăţi din nou.

Charlotte şi Jane îşi croiră drum către uşa hanului şi fură invitate să aştepte într-un salon privat. De la fereastră, Charlotte privi oamenii de afară care ţâşneau printre trăsuri, cu feţele ascunse de umbrele sau de borul pălăriilor, livrelele mai colorate ale servitorilor contrastând puternic cu cele de călătorie, terne şi practice. Toţi erau nerăbdători să ajungă la destinaţie.

Toţi cu excepţia lui Charlotte, care nu aparţinuse vreodată de un loc.

Sub streaşină de la grajduri, un bărbat ieşea în evidenţă, căci nu se grăbea să fugă din calea vremii capricioase, ci se uita atent către ferestrele hanului. Un

bărbat îmbrăcat în negru, în haine greu de descifrat. În ciuda distanţei dintre ei şi a picăturilor de ploaie care loveau fereastra, era sigură că era acelaşi bărbat care fusese în faţa grădinii, de dimineaţă.

Iar el o privea cum îl priveşte. Cu inima cât un purice, se forţă să-şi elibereze degetele încleştate, care ţineau strâns draperia.

Materialul reveni la loc, lăsând doar un pătrat de pânză acolo unde fusese reflexia feţei sale.

Se simţi cuprinsă de o suspiciune teribilă. Oare fiul ei vitreg ordonase să fie supravegheată? Începu să tremure aşa cum nu-şi permisese să o facă când ochii lui reci o analizaseră din cap până în picioare în bibliotecă. Robert nu avea să se oprească de la nimic pentru a se asigura că ea nu-şi primeşte moştenirea. Orice informaţii pe care acest străin urma să le culeagă puteau să fie cu uşurinţă răstălmăcite în dovezi ale caracterului ei urât, dovadă că nu era genul de femeie cu care un duce să se căsătorească. Cu siguranţă, nu un duce care era în toate minţile.

Nu. *Imposibil.* Robert nu era genul de om care să angajeze spioni. Mătuşa Penhurst avusese dreptate. Trebuia să-şi potolească imaginaţia. Dar dacă nu-şi imagina?

Neliniştită, se opri cu privirea asupra lui Jane, care turna ceai la o masă din apropierea şemineului, îmbrăcată într-una dintre rochiile mai bune la care Charlotte renunţase pentru a purta veşmintele de doliu. Jane semăna atât de mult la trup cu Charlotte, că materialul nu avusese nevoie de modificări.

— O să mă bucur când ajungem la Londra, Excelenţă, spuse Jane în timp ce Charlotte luă cana de ceai aburindă din mâinile ei, linguriţa zăngănind pe farfurioară. Dumnezeule, doamnă! Arătaţi de parcă aţi văzut o fantomă.

— Nu. Charlotte prinse linguriţa de ceai cu degetul lângă porţelanul fin. Nu o fantomă. Era sigură că ceea ce văzuse era real. Ai vreun iubit în oraş, Jane?

— Nu, doamnă, zise fata scuturând din cap cu

hotărâre, deşi roşeaţa îi cuprinse obrajii. Nu chiar.

— Familie, atunci?

De această dată, încuviinţă.

— Sora mea. E căsătorită cu un măcelar în Clerkenwell.

„Nu e ca şi cum o trimit pe fată în abis”, încercă Charlotte să se convingă.

Jane era dornică să se întoarcă acasă. Charlotte, pe de altă parte, nu avea o casă la care să se întoarcă. Se opri şi analiză atent reflexia lor în oglinda de deasupra şemineului. Jane era mai drăguţă decât ea, cu obrajii plini şi nasul obraznic. Vălul avea să ascundă acele trăsături, iar părul de sub bonetă era aproape negru şi ar fi putut să fie al lui Charlotte, dacă nu ar fi fost ondulat.

— Jane, vreau să schimbi rochia cu mine.

— Doamnă? întrebă ea, ridicând din sprâncenele negre.

— Vreau să continui să te duci la Londra, singură. O să ne schimbăm hainele înainte de a ne întoarce la trăsură, ca oricine ne-a văzut să creadă că eu sunt tu şi că tu eşti eu. Înainte ca trăsura să plece, eu o să mă strecor afară şi o să dispar.

Jane se holbă, uimită.

— De ce aţi face una ca asta, Excelenţă?

— Pentru că vreau să…

Răspunsul era simplu, cu adevărat simplu.

Era ceea ce îşi dorise mereu, într-un fel sau altul. Charlotte se simţise de multe ori singură, dar nu fusese lăsată singură niciodată. Ideea de a fi văduvă, în ciuda tuturor supărărilor, venea cu promisiunea independenţei. Langerton, şi orice ticăloşie pe care i-o pregătea, ameninţa să-i ia până şi asta. Contestarea testamentului, defăimări scandaloase care să o copleşească, ochi care să o urmărească de la fiecare fereastră? Avea să fie ca un peşte în acvariu.

— Vreau să dispar din ochii societăţii pentru ceva timp. Aş vrea să am timp ca să… să jelesc. Şi să sper în acest timp că noul duce o să-şi vină în fire.

— Dar unde o să vă duceţi?

— Nu ştiu.

„În nord – poate o căsuţă în Lake District? Sau poate la sud, înapoi în Franţa?” Posibilităţile erau limitate doar de numărul bancnotelor pe care le avea ascunse.

— Chiar de-aş şti, nu ţi-aş spune, continuă ea, însă văzând privirea jignită a lui Jane îi explică: Astfel, dacă cineva te întreabă unde m-am dus, poţi spune cu toată sinceritatea că n-ai nici cea mai mică idee.

Jane ridică din umeri şi începu să-şi desfacă rochia.

— Dacă aşa doriţi, doamnă, spuse ea pe un ton care sugera clar că bănuia că Charlotte o luase razna.

Când hangiul anunţă că trăsura lor era gata, două femei plecară aşa cum veniseră: una în negru, atrăgând priviri furişe de simpatie, chiar dacă expresia îi era ascunsă sub vălul negru; şi o alta, o servitoare, la fel de invizibilă pentru ochii celorlalţi trecători, cărând două genţi mici. În interiorul trăsurii, Charlotte se chinui să audă dincolo de răpăitul ploii în tavan paşii vizitiului care avea să urce şi apoi zgomotul biciului. La scurt timp, o strânse uşor de mână pe Jane semnalându-i că avea să plece. Îşi luă geanta şi se strecură prin uşa opusă, în momentul în care trăsura porni, intenţionând să dispară în agitaţia anonimă a grădinii hanului.

Aproape în acelaşi moment, plecară încă două trăsuri, apăru un călăreţ singuratic, şi totul fu cuprins de haos, însă după ce cercetă împrejurimile nu văzu nici urmă de bărbatul cu haine negre. Cu siguranţă, căzuse în capcana înşelăciunii lor şi urmărise trăsura. Acum trebuia doar să se urce în următoarea diligenţă, indiferent unde ducea aceasta. Orice direcţie era de preferat, însă nu cea în care se credea că plecase ducesa de Langerton.

Cu degete tremurânde, trase gluga pelerinei lui Jane peste creştet, apoi băgă mâna în geantă, în căutarea volumului şi, implicit, a banilor. Nu întâlni nimic în afară de material. Căută în profunzime, ajungând să vâre mâna până la cot în conţinutul genţii înainte de a o deschide larg şi de a se uita pentru a se confrunta cu adevărul pe care

vârful degetelor ei i-l spusese deja. Nu era nicio carte, niciun material negru. Doar cea de a doua şi a treia ei rochie bună şi lenjeria lui Jane. În graba ei de a evada din trăsură luase geanta greşită.

Pe măsură ce pipăia nebuneşte în căutarea săculeţului ei, îşi aminti că i-l pusese lui Jane la încheietură pentru a-i completa ţinuta. Nu avea niciun ban cu care să-şi poată continua călătoria către o nouă viaţă. Nu avea bani pentru a plăti taxa la diligenţă, nici măcar bani pentru cină la han.

Simţindu-se din ce în ce mai udă şi începând să-i fie şi din ce în ce mai frig, se împletici orbeşte înapoi în direcţia hanului. Trebuia să mai fie o modalitate de a continua, trebuia să fie o cale, dacă stătea un pic să se gândească şi…

Văzu geanta zburând şi auzi cusătura rochiei rupându-se înainte de a simţi o mână pe braţ, trăgând-o către adăpost. Trăsura de poştă trecu în viteză prin locul în care ea stătuse doar cu câteva secunde înainte, împroşcând-o cu noroi şi cu blestemele vizitiului.

— Atenţie! strigă cineva de la spatele trăsurii, şi la fel de repede cum apăruse pericolul, aşa şi dispăru.

— Aţi păţit ceva? întrebă o voce de bărbat pe ton jos şi atât de aproape…

Charlotte îşi dădu seama că peretele spre care fusese aruncată era, de fapt, pieptul unui bărbat şi că bubuiturile din urechile ei erau de fapt bătăile inimii lui. Deşi îşi simţea genunchii moi din cauza şocului, se forţă să se îndrepte şi să se depărteze de el, hotărâtă să nu atragă şi mai mult atenţia asupra ei.

— Nu, spuse ea, sau cel puţin asta intenţionase, căci cuvintele se ondulară pe buze şi îi ieşi un *„Non”* franţuzesc.

În aceste zile de revoluţie şi război, majoritatea oamenilor păreau să fie alarmaţi, chiar dezgustaţi de moştenirea ei franţuzească, dar cel puţin o dată, cu prilejul vreunei ocazii memorabile, moştenirea ei franţuzească fusese scuza unei familiarităţi nedorite. Oare mâna puternică ce îi cuprindea cotul avea să o slăbească sau

avea să strângă mai tare? Străinul nu făcu niciuna, nici alta.

— *Vous êtes français,* zise el.

„Sunteţi franţuzoaică”, repetă ea în gând. Nu era o întrebare.

Ceva la accentul lui o zăpăci. Nu vorbea franceza ca un englez – cel puţin, nu ca un gentleman englez, unul care învăţase franceza din copilărie, petrecuse timp prin Paris în Marele Tur şi obişnuia să arunce câte o frază romantică sau două în urechile nepricepute şi neprevăzătoare ale fetelor.

Însă nici a francez nu suna.

Adună suficientă forţă cât să se îndepărteze cu un pas, să se desprindă de atingerea lui pentru a-l privi, în timp ce se gândea ce să-i răspundă. Dacă îşi imaginase că vocea lui o tulburase, nu era pregătită deloc pentru ochii lui, care erau calzi, de un albastru primitor, precum cerul în mijloc de vară, uimitori pe chipul puternic bronzat. Probabil îşi pierduse pălăria în timp ce încercase să o salveze, căci ploaia aluneca peste buclele negre lipite de frunte, curgându-i pe obraji şi pe maxilarul puternic.

Hainele nu-i dezvăluiau statutul: erau simple, bine croite, dar nu elegante – chiar şi stropite cu noroi. Nimeni nu l-ar fi confundat cu un bărbat la modă. Poate era neguţător. Asta putea să explice cu uşurinţă de ce avea la îndemână câteva cuvinte în franceză. Era însă foarte lat în spate şi bronzat ca un fermier.

Zut alors![1] Oare devenise şi ea la fel de snoabă ca Robert? Ce importanţă aveau hainele unui om când tocmai o salvase din ghearele unei morţi aproape sigure, sub copitele acelor cai? Nu conta nici cât de albaştri avea ochii sau cât de laţi umerii. Deşi acei umeri şi acele braţe puternice avuseseră rolul lor. Cât despre ochi… în timp ce ea îl privea, o umbră trecu peste ei, iar ea se grăbi pentru a doua oară în acea zi studiată cu un soi de curiozitate încruntată.

Scoţându-şi una dintre mănuşi, el ridică mâna şi îi şterse cu degetul mare o pată de noroi de sub ochi. Sub atingerea lui surprinzător de caldă, pielea ei părea

1 La naiba! - în limba franceză, în original

îngheţată. Se cutremură şi îşi feri privirea de el, uitându-se către hainele ei, descoperind că atât rochia, cât şi pelerina lui Jane erau distruse. Deşi starea hainelor trebuia să fie ultima ei preocupare, se trezi cu lacrimi în ochi. Şoc. Îşi îndreptă umerii şi îşi ridică bărbia.

— Ar trebui să vă mulţumesc că mi-aţi salvat viaţa, zise ea, folosindu-se de toate trucurile pe care le învăţase pentru a vorbi perfect englezeşte… însă eşuă lamentabil.

Cu toate acestea, el o complimentă răspunzându-i în aceeaşi limbă:

— Pur şi simplu, am fost la locul potrivit, în momentul potrivit. Pot să vă mai ajut cu ceva, domnişoară…?

Ezitarea de la finalul întrebării impunea un răspuns.

— Lottie Blake… începu ea fără să gândească.

Voia să spună Blakemore, ca şi cum îşi permitea să mărturisească oricui numele ei adevărat. Dar nu mai conta, căci înainte ca ea să apuce să termine, el ridică din sprâncene.

— Lottie? întrebă el dezaprobator. *Charlotte,* cu siguranţă.

Nu-i plăcuse niciodată porecla ei. Mătuşa i-o pusese, dat fiind că nu-i plăcea cum sună Charlotte şi cât de franţuzeşte. Înainte de asta, Charlotte nu-şi putea aminti să fi fost strigată în vreun anume fel. Se simţea tare ciudat, dar şi tare bine să-şi audă numele acum, fie şi de pe buzele unui străin.

— Da. Charlotte, zise ea. Charlotte Blake.

Era un alias confortabil, cu siguranţă mai potrivit decât fusese „Excelenţa Sa, ducesa de Langerton”. În ciuda tremurăturilor pe care le simţea încă în picioare, reuşi să facă o reverenţă.

— Încântată să vă cunosc, domnule.

— Plăcerea este de partea mea, domnişoară Blake, zise el la rându-i, făcând o plecăciune. Edward Cary, la dispoziţia dumneavoastră.

Capitolul 2

Poate dacă nu ar fi fost atât de nesăbuit încât să o atingă, Edward ar fi avut timp să-şi ia pălăria din nămol şi să plece. Dunga de noroi de pe obrazul ei palid îi distrăsese atenţia, iar răceala pielii ei îi spunea că avea de-a face cu o fiinţă care avea nevoie să fie ajutată.

— Permiteţi-mi să vă conduc la restul grupului cu care călătoriţi, spuse el, aplecându-se să-i ridice geanta împroşcată cu o porţie zdravănă de noroi din Wiltshire.

Intenţiona să spună câteva vorbe persoanei sau persoanelor care lăsaseră o femeie să rătăcească singură, fără escortă, în curtea agitată a unui han într-o după-amiază rece şi gri.

— Vă mulţumesc, domnule Cary. Dar nu e necesar, zise ea, întinzându-se după geanta ei, fără a avea intenţia de a-l lua de braţ. Călătoresc singură.

Singură? Ridică bărbia ca şi cum afirmaţia îl lovise în moalele capului, făcând ca mai multe picături de ploaie să-şi croiască drum acolo unde cu siguranţă nu erau binevenite. Câteva picături alunecară nestingherite pe sub gulerul ridicat al mantalei pe care o purta, alunecându-i pe gât şi scurgându-i-se pe şira spinării.

Cam atât despre renumitele frumuseţi ale Angliei pe timp de primăvară. În douăzeci de ani uitase cum frigul blestemat se cuibărea în oase. Sau, poate că, atunci când îl simţise ultima dată, oasele lui fuseseră pregătite pentru aşa ceva. Fără îndoială trebuia să se pregătească să audă de multe ori afirmaţia superficială că timpul petrecut în Indiile de Vest îi subţiase sângele, deşi bănuia că sângele lui avea aceeaşi consistenţă ca atunci când, băiat fiind, plecase din Londra. Îşi reprimă dorinţa de a rosti un blestem şi se întoarse către han, cu geanta ei încă în mână, ocolind cu atenţie o baltă care părea foarte adâncă.

— Domnule, strigă Charlotte Blake în urma lui, aveţi

geam…

— Haideţi! zise el, rostind cuvintele printre dinţi, străduindu-se să nu clănţăne de frig, astfel că vorbele sunară mai mult ca un mârâit, chiar şi pentru el. O să rezolvăm totul.

Ea ezită câteva momente, apoi îl urmă. O auzea mergând în spatele lui, prin făgaşele de noroi, apoi simţi cum cineva trage de geantă.

— Domnule Cary, nu vreau să intru, îi spuse Charlotte pe un ton rigid, englezesc, reuşind să facă simţit accentul franţuzesc moale.

Dar erau deja în pragul hanului, aşa că el intră pentru a se bucura de căldură şi de un loc uscat, trăgând-o şi pe ea după el când ea refuză să elibereze geanta. Sperase să găsească un salon privat pentru domnişoara Blake, ca ea să îşi poată aranja hainele, însă fusese forţat de aglomeraţia din interior, tot felul de călători adunaţi pentru a se feri din calea ploii, să se mulţumească cu camera comună, agitată şi foarte plină. Pereţii întunecaţi erau acoperiţi cu picturi ieftine care reprezentau scene încântătoare cu peisaje de la ţară, dar care nu semănau deloc cu imaginea dezolantă ce se vedea dincolo de ferestre. Căldura îi îmbia dinspre un şemineu enorm de piatră din apropiere. Lângă şemineu stăteau doi tineri, care, judecând după felul cum arătau, călătoriseră cu o trăsură deschisă. Mici băltoace se formaseră în jurul cizmelor lor şi sub un al treilea scaun, unde erau aşezate hainele care se scurgeau. Cu o zvâcnire a bărbiei, Edward îi alungă pe cei doi de la masă şi o instală pe Charlotte pe scaunul cel mai apropiat de foc, cu faţa către încăpere.

— Cum de aţi ajuns să fiţi singură, aici, domnişoară Blake? întrebă el, ocupând scaunul din faţa ei şi aşezând geanta la picioarele lui.

— Călătoream cu stăpâna mea, începu ea. Sunt cameristă.

— Oh? întrebă el, deloc convins de ceea ce spunea ea, deşi nu ştia de unde izvora acest scepticism cu privire la povestea ei. Poate că era vorba de hainele ei neîngrijite,

care erau departe de stilul şi calitatea celor pe care cameristele, conştiente de modă, le purtau. Poate că era vocea ei, care chiar şi acum, când el se gândea la reacţia lui, îl lovi cu un gâtuit *„oui”.*

„Doamna” pe care o servea putea fi oricine, îşi spuse el, încercând să-şi potolească suspiciunile. Domnişoara Blake nu putea fi învinovăţită pentru că se angajase la cine ştie ce femeiuşcă zgârcită, care îşi dorea să urce pe scara socială şi care spera să capete un statut mai înalt având o servitoare franţuzoaică adevărată.

— Şi cumva v-aţi separat? întrebă el.

— Da, când ne întorceam în Londra din Bath, explică ea. Am informat-o pe Excelenţa Sa că doresc să fiu eliberată din serviciul ei. Când şi-a reluat călătoria, cu puţin timp în urmă, a plecat fără mine.

— Poftim?

Exclamaţia lui făcu să se întoarcă vreo câteva capete din apropierea lor.

Nicio servitoare care era întreagă la cap nu ar fi demisionat în asemenea circumstanţe, ca să fie eliberată şi abandonată în ploaie, la un han oarecare. Ceea ce îl făcea să creadă că, de fapt, lucrurile se petrecuseră invers. Încercă să-şi imagineze ce ar fi făcut-o pe o doamnă din înalta societate să scape atât de abrupt şi brutal de servitoarea ei, ce ar fi împins-o să abandoneze o tânără pe marginea drumului. Insolenţă? Furt? Sau mai rău?

— Aveţi o nouă slujbă care vă aşteaptă? întrebă el, încercând să pară vag curios.

— Nu, zise ea, iar cuvântul reverberă prin trupul ei, făcând-o să tremure – nu era sigur dacă din cauza frigului, a şocului sau a furiei.

— Coniac, tună el către servitoarea care se strecura către masa tinerilor alungaţi mai devreme, ducându-le încă două halbe.

Când femeia se întoarse cu un pahar umplut cu lichidul de culoarea chilimbarului, aşezându-l în faţa lui, el împinse paharul către Charlotte.

— Beţi asta, o îndemnă el.

— Nu, mulţumesc, zise ea, scuturând puternic din cap.

— E pur medicinal. O să alunge tremuratul.

Deşi probabil necesitase un efort enorm din partea ei, umerii, mâinile şi genunchii încetară să-i mai tremure.

— Vă asigur că sunt bine.

— Aşa încăpăţânată sunteţi mereu?

Ca şi cum ar fi vrut să-i demonstreze capacitatea de a se controla, ea ridică mâinile din poală, perfect liniştite, şi le aşeză pe marginea mesei.

— Dacă trebuie să ştiţi, domnule Cary, n-am niciun ban cu care să plătesc.

Niciun ban? Asta doar îi confirma suspiciunile. Cu doar câteva momente în urmă, frigul îl pătrunsese până la oase; acum, sângele îi clocotea. Cineva intenţionase să condamne o tânără vulnerabilă la azilul săracilor. Sau, mai rău, la casa de toleranţă. El întinse degetul, făcând paharul să alunece mai aproape de ea.

— E din partea mea.

Buzele ei tresăriră, iar nările îi zvâcniră, dar în cele din urmă, ridică paharul şi sorbi atent conţinutul.

— *Merçi,* spuse ea, apoi îi împinse paharul înapoi, încă plin pe trei sferturi.

El se aşteptase să-i vadă ochii umezi sau cel puţin să o audă tuşind, însă primi doar un zâmbet strâmb.

— Cred că trebuie să ştiţi că aţi fost înşelat. Niciun francez care se respectă nu ar numi această băutură coniac.

— Gusturile englezeşti au fost amorţite de război, fără îndoială, îi răspunse el râzând. Însă măcar v-a adus puţină culoare în obraji.

Intenţionase doar să afirme un fapt, nu să flirteze cu ea, însă privirea lui Charlotte se lăsă spre mâinile ei aşezate pe masă.

— Ar trebui să plec.

— Unde?

— Nu ştiu, zise ea împingând scaunul ca şi cum ar fi vrut să se ridice. Nu contează.

— Lăsaţi-mă să vă ajut. Să vă duc unde doriţi să ajungeţi, sau cel puţin, să vă dau bani pentru a cumpăra bilet de drum, se oferi înainte ca ea să apuce să se ridice şi să plece, înainte ca el să aibă cu adevărat timp să se gândească la ce-i spusese.

În cele din urmă, ea ridică ochii şi îl privi. Avea faţa palidă şi ochii mari, de un căprui atât de profund, încât el nu-şi putea da seama unde se terminau pupilele şi unde începeau irisurile. Doar masa micuţă îi despărţea, aşa că el îşi putea vedea chipul reflectat în ochii aceea întunecaţi, dar nu reuşi să desluşească nimic din ceea ce gândea femeia din faţa lui. Charlotte scutură din cap.

— De ce aţi face una ca asta? Suntem străini. Ar fi cu totul nepotrivit ca eu să călătoresc cu dumneavoastră sau să vă accept banii.

— Sunt plecat de mulţi ani din Anglia. Lucrurile cu siguranţă s-au schimbat mult în absenţa mea, dar am fost învăţat să cred că este şi mai nepotrivit ca un gentleman să lase o doamnă în mijlocul drumului, neajutorată.

— Şi de unde ştiu eu că dumneavoastră *sunteţi* un gentleman? întrebă ea, iar buzele îi zvâcniră în timp ce privirea ei îl studie cu calm, rece, fără ascunzişuri.

Era o întrebare bună, într-adevăr. Modul în care îşi demonstrase caracterul în ultimii ani nu avea să mai conteze acum, când era din nou în Anglia.

— Nu aveţi de unde să ştiţi.

Răspunsul lui o făcu să încuviinţeze satisfăcută.

— De cât timp sunteţi plecat?

— De douăzeci şi doi de ani. Mai toată viaţa, îi explică el, văzându-i ochii deschizându-se larg, curioşi.

— Unde?

Oare îşi imagina el sau ea ezitase înainte de a-i pune acea simplă întrebare?

— În Indiile de Vest. Unde am lucrat diverse, de la băiat de livrări la funcţionar în transporturi şi cel mai recent, ca administrator al unei plantaţii de zahăr, adăugă el, înainte ca ea să întrebe.

— Ca supraveghetor, vreţi să spuneţi. Un şef al

sclavilor. Engleza ei era cu mult mai bună decât îl făcuse să creadă iniţial. Cel puţin părea să înţeleagă povara incredibilă pe care acele cuvinte o purtau. Vieţile lor sunt chiar atât de rele, pe cât se scrie?

Dezbaterile şi discuţiile despre abolirea sclaviei începuseră să circule în saloanele englezeşti, ştia şi el asta, dar îşi imaginase că asta se întâmpla în cercuri strânse, nu în preajma servitorilor.

— Nu ştiu ce aţi citit, domnişoară Blake. Dar marea majoritate trăiesc şi mor în condiţii cu mult mai îngrozitoare decât, probabil, vă puteţi imagina.

Cu siguranţă nu se întorsese acasă pentru a apăra sclavia şi stilul de viaţă al proprietarilor de plantaţii. Ar fi trebuit însă să se distanţeze de implicaţiile afirmaţiilor lui. Până la urmă, lucrase în majoritatea acelor ani ca să îmbunătăţească condiţiile sclavilor aflaţi sub supravegherea lui, făcuse tot ce putuse. Dar nu se întorsese în Anglia pentru a se apăra pe sine.

Tăcerea se aşternu peste ei, înghiţită de zgomotele încăperii publice.

— Unde mergeţi acum? întrebă ea în cele din urmă.

Unul dintre cei doi bărbaţi de la masa alăturată privi în direcţia ei şi bolborosi ceva către companionul lui, care întoarse capul. Dintr-odată, Edward realiză că nu hainele ei murdare sau părul răvăşit le tot atrăgea atenţia, nici măcar accentul ei. Nu, întorseseră capetele ca să se uite la ochii aceia mari şi întunecaţi, la pometii înalţi şi la acele buze pline şi voluptuoase. Nu era o frumuseţe tipică englezească, poate că nu una la modă atunci în Anglia, şi nu era genul de care el să fie în mod obişnuit atras, dar nu putea să nege că era ceva atractiv – într-un mod magnetic şi irezistibil – la domnişoara Charlotte Blake. Nici măcar rochia ei veche şi care nu-i venea bine deloc nu putea să ascundă asta. Oare minţile vreunui lord fuseseră luate de servitoarea soţiei lui, cu sau fără încurajare din partea servitoarei? Dacă da, o asemenea lady nu putea fi condamnată pentru că dorise să îndepărteze tentaţia. Dar cât de nepăsător, cât de dur era să arunce acea tentaţie în

calea altui bărbat.

— La Gloucestershire, îi răspunse el la întrebarea aproape uitată.

Răspunsul păru să o mulţumească. Ar fi putut să nu mai spună altceva, însă, necugetat, adăugă noi detalii la poveste. Detalii care erau aproape de adevăr.

— Am un aranjament de lungă durată cu un gentleman cu privire la administrarea proprietăţilor lui. Sper că o să fie bucuros să vadă că sunt în sfârşit gata să-mi asum responsabilităţile în numele lui.

— Funcţionar. Şef de sclavi. Acum administrator pentru un om cu avere, zise ea, indicând pe degetele înmănuşate fiecare titlu. Cred că mi-am primit răspunsul. *Nu* sunteţi un gentleman.

Edward începu să râdă.

— Mă tem că mulţi vor fi de acord cu dumneavoastră, domnişoară Blake.

Să încerce să schimbe părerea oamenilor era oricum prea mult. Nu avea nevoie de provocări suplimentare. Cu siguranţă, ar fi trebuit să fie recunoscător că Charlotte Blake îi refuzase ajutorul. Chiar atunci, ar fi trebuit să se ridice, să lase o monedă sau două şi să-şi vadă de drum.

Însă, înainte să apuce să se mişte, ea trase aer în piept şi privi către masă, murmurând cuvinte pe care el nu le înţelese, probabil în franceză. Pentru câteva momente se gândi că ea reacţionase aşa pentru că se simţea ruşinată, conştientizând dintr-odată interesul tinerilor bărbaţi. Dar nu erau în raza ei vizuală din locul în care era aşezată atunci când se uitase la el. Sau mai degrabă, *dincolo* de el.

Răsucindu-se în scaun, el cercetă încăperea. Mulţimea se rărise pe măsură ce diligenţa care ducea către est venise şi plecase. Pe ici, pe colo, mai era câte un călător. Aproape de uşă, un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat cu o haină închisă la culoare, stătea de vorbă cu hangiul, care îl asculta cu mâinile încrucişate la piept înainte să scuture din capul pe care avea o perucă.

Când Edward se întoarse din nou spre Charlotte, o descoperi lângă el, căci îşi mutase scaunul de lângă foc. De

această dată, era aşezată cu spatele către încăpere. Îşi trase gluga de la pelerină pe creştet, acoperindu-şi grijulie faţa. Pe cine sau ce văzuse el nu-şi putea da seama, dar nu trebuia să fie un geniu ca să înţeleagă că ea voia cu disperare să evite ceva ce se afla în spatele lui.

— Domnule Cary, şopti ea, pe un ton stins. Trebuie să recunosc că mă simt nevoită să accept oferta dumneavoastră de ajutor până la urmă.

— Bineînţeles. Permiteţi-mi să vă plătesc biletul pentru diligenţa de dimineaţă spre Londra.

Ea îl privi şi scutură din cap în mod aproape imperceptibil.

— Trebuie să plec *acum.* Doar… vă rog, puteţi să mă luaţi cu dumneavoastră?

— La Gloucestershire? întrebă el, ridicându-şi pălăria şi scuturând-o de pământul parţial uscat. Ce să faceţi acolo?

Ea privi către degetele înmănuşate, strânse în poală.

— Pot să lucrez, domnule Cary. Poate că angajatorul dumneavoastră are nevoie de o servitoare. O să vă răsplătesc pentru deranjul dumneavoastră, insistă ea.

— Nu pot să vă promit că… Adică, domnul care deţine proprietatea este… „înclinat să se comporte nepotrivit când vine vorba de servitoare?” gândi el, iar asta era cu siguranţă o afirmaţie foarte blândă.

— Plecat? interveni ea. Presupun că un gentleman bogat din înalta societate va prefera să fie în oraş pentru sezon.

Privirile li se întâlniră, iar el citi în ochii ei o nerăbdare sălbatică.

— Cu atât mai bine, continuă ea.

Se temea. Se temea să fie văzută. Se temea să fie recunoscută. Oare fusese adevărată vreo parte din povestea pe care i-o spusese?

— Vă rog, îl îndemnă ea, privind de sub glugă către uşă. Putem să plecăm?

Fără îndoială faptul că-şi petrecuse două treimi din viaţă în Antigua îl afectase şi îl modelase. Oamenii aveau să

facă presupuneri mereu în ceea ce priveşte tipul de om care devenise trăind într-un asemenea loc şi nu s-ar fi înşelat întotdeauna. Dar nu fusese niciodată genul de bărbat care să ignore rugămintea unei femei aflate în pericol. Experienţele prin care trecuse de-a lungul vieţii nu schimbaseră cine *era.*

De la naştere: Edward Cary, viconte de Ravenswood.

Şi când inima tatălui său avea în cele din urmă să împietrească la propriu şi să nu mai bată, urma să devină contele de Beckley.

Dacă urma să-l mai accepte cineva într-o asemenea poziţie, după atâţia ani, era cu totul o altă întrebare. Cu o încuviinţare scurtă, făcu un semn către uşă.

— Prea bine.

Când ea se întoarse cu spatele, el se întinse după paharul cu coniac, îi goli conţinutul dintr-o singură înghiţitură şi făcu o grimasă. Măcar despre un singur lucru spusese adevărul. Trebuia să recunoască că, nici în ruptul capului poşirca aia nu era demnă de numele de coniac.

*

Când Charlotte văzu calul, începu să aibă îndoieli cu privire la cererea ei de ajutor. Îşi imaginase că urmau să plece de la han într-o trăsură, cu draperiile trase, neobservaţi de trecători. Descoperirea că el intenţiona să o invite să împartă acelaşi armăsar era alarmantă.

— Călăriţi, domnişoară Blake? o întrebă el în timp ce îi legă geanta de şa, după care sări pe cal cu o îndemânare deosebită.

La doar câţiva centimetri de mâna lui întinsă, ea scutură din cap.

— Doar nu vă temeţi de cai, nu?

— Nu, zise ea repede, prea repede.

Acest gen de minciună evidentă îi adusese, nu de puţine ori, o lovitură peste încheieturi sau o pişcătură din partea mătuşii Penhurst. Spera doar ca domnul Cary să nu fie atât de sever. Cel puţin, nu părea să fie la fel de

temperamental ca mătuşa.

— Sunteţi în siguranţă, insistă el, cu o voce caldă şi privind-o zâmbind. Samson e cel mai... blând animal din câte am întâlnit.

Blând? Nu se pricepea să evalueze caii, aşa că nu putea fi sigură dacă el era sincer sau dacă pur şi simplu încerca să o liniştească. Diferenţele dintre o mârţoagă deşelată şi un cal de curse puternic erau total inexistente pentru ea. Toţi caii erau enormi şi se comportau imprevizibil, din câte văzuse ea. Privind prin curtea plină de noroi, înţelesese că nu prea avea de ales oricum. Fie se întorcea la han, fie urca în şa.

Oare bărbatul care îi pusese întrebări hangiului era acelaşi pe care-l văzuse ea mai devreme? Şi dacă da, oare o văzuse? Poate că nu era altceva decât un ziarist în căutare de cine ştie ce subiecte pentru rubrica de bârfe. Şi dacă era aşa, nu avea de gând să stea şi să-i dea satisfacţie. Îi dădu mâna lui Edward Cary, apoi duse vârful piciorului peste cizma lui, permiţându-i să o tragă sus, în faţa lui.

— Staţi bine, domnişoară Blake? o întrebă el.

Pentru a-şi ascunde starea de nervozitate, îşi prinse degetele în coama calului, îndreptându-şi spatele. Îi venea să chicotească, aşa cum avea obiceiul să facă atunci când era neliniştită, dar reprimă sunetele. Deşi pământul i se părea foarte departe, iar mişcările capului calului o făceau să fie sigură că aveau să fie aruncaţi din şa, reuşi să încuviinţeze, răspunzând astfel la întrebarea domnului Cary.

— Încercaţi să vă relaxaţi, zise Edward pe un ton jos şi calm. Samson vă poate simţi teama. Nu o să permitem să vi se întâmple ceva. Aveţi încredere în mine.

În ultima secundă înăbuşi un nou val de râs stingherit. Cât de ridicol i se părea să audă un necunoscut vorbind despre încredere!

Deşi, bineînţeles, avea încredere în el acum. Cel puţin, un pic. Avea de ales?

Concentrându-se pe fiecare muşchi, îşi obligă

membrele să se relaxeze. Sarcina se dovedea mai dificilă decât cea pe care o dusese la bun sfârşit în sala comună, când se forţase să nu mai tremure şi sorbise coniacul ca un marinar bătrân. În primul rând, schimbarea poziţiei o făcuse să fie teribil de conştientă de lărgimea pieptului său şi de braţul puternic care era înfăşurat în jurul mijlocului ei. Când ghidă calul pe lângă un şanţ care părea înşelător, îi simţi muşchii coapsei încordându-se în jurul şoldurilor şi al picioarelor ei.

Nimeni nu o ţinuse vreodată atât de aproape.

Bine, asta nu era cu totul adevărat. Cineva, probabil, o ţinuse aşa când fusese copil. Cu siguranţă fusese cândva ţinută la pieptul cuiva sau legănată pe genunchi, deşi nu-şi amintea astfel de lucruri. De curând, fusese acel domn Sutherland, un prieten al vărului ei, Roderick, tânărul baron Penhurst. Târziu, într-o noapte, domnul Sutherland o prinsese când se afla pe scara servitorilor, încercând să-i fure un sărut şi… ceva mai mult. Scăpase rapid de mâinile lui obraznice călcându-l cu sete cu tocul peste pantof şi simţindu-se extrem de încântată de faptul că încă şchiopăta când plecase din reşedinţa lor, trei zile mai târziu. Când mătuşa Penhurst îl întrebase ce păţise, el o privise sugestiv pe Charlotte înainte de a pretinde că se împiedicase, scutind-o de nevoia de a inventa o poveste pe care şi aşa mătuşa ei nu ar fi crezut-o.

În orice caz, chiar dacă contactul fizic nu era tocmai ceva fără precedent, era totuşi destul de neobişnuit încât să o lase un pic fără răsuflare, dorindu-şi să poată sta mai dreaptă, fie doar şi pentru a trage aer în piept cum trebuie şi a scăpa de senzaţiile neobişnuite. Nu avea să facă nimic, căci nu voia să-l deranjeze pe Samson sau pe domnul Cary. În plus, schimbarea poziţiei făcuse mişcarea calului aproape suportabilă.

Cel puţin până când domnul Cary îl mână la galop.

— O-oh!

Zgâlţâitul produs de cal o făcu să icnească.

— Spuneţi-mi, domnişoară Charlotte Blake.

Vocea lui la urechea ei îi distrase atenţia, aşa cum ea

bănuia că-şi propusese.

— Cum de a ajuns o franţuzoaică să aibă un nume atât de englezesc?

— Păi „Soţul meu” era pe cale să spună, dar îşi muşcă limba la timp. Ăăă… tatăl meu era englez.

— Dar aţi fost crescută în Franţa?

— Da.

De obicei acest fragment al poveştii ei era suficient. Oricine nu îi cunoştea povestea se grăbea să o umple cu propriile impresii şi rar spre avantajul lui Charlotte.

— De mama dumneavoastră? continuă domnul Cary.

Deci, voia să audă acea poveste blestemată de pe buzele ei, nu? Ştiind prea bine cum se folosiseră domnii precum Sutherland de asemenea informaţii, nu dorea să-i spună. Detesta acest gând. Doar răposatul duce de Langerton fusese dispus să treacă dincolo de originile ei ruşinoase şi uite unde ajunsese.

Ce avea să facă Edward Cary cu adevărul? Având în vedere ce îi povestise până atunci, presupunea că şi el avea la rândul lui destule poveşti ruşinoase în trecut. Tinerii domni nu plecau din Anglia pentru a lucra pe plantaţiile de zahăr din Indiile de Vest dacă acasă aveau un viitor sigur. Poate că era orfan, aşa cum sugera povestea lui. Poate că erau la fel.

Dar nu îşi permitea să afle.

— Mama a murit când eu eram mică, răspunse ea în cele din urmă.

Când era bebeluş. Dacă era să fie sinceră, nu avea nicio amintire cu acea femeie.

— Am fost crescută în casa fratelui ei, un negustor de vin din Rouen.

— Cine v-a învăţat engleză? întrebă el după câteva clipe.

— Unchiul meu obişnuia să închirieze camere unui poet englez şi… surorii lui.

Chiar şi când era mică, Charlotte conştientizase că asta era o minciună. Dorothy, amanta poetului, îşi împărţea timpul între sarcina de a-i copia lucrările şi de a-l împiedica

să comită vreun act disperat, în mijlocul unei crize artistice.

— Când avea timp liber, sora mă chema să stăm de vorbă. Spunea mereu că voia să-şi îmbunătăţească franceza, deşi o vorbea la perfecţie.

Acele câteva ore, când era sustrasă din existenţa ei mizerabilă, fuseseră singurele momente luminoase într-o copilărie care o obligase să devină expertă la a spune poveşti: poveşti pentru a-i ţine ocupaţi pe verii mai mici, pentru a nu-i deranja pe maturi; minciuni mici pentru a explica vânătăile, lacrimile şi rochiile rupte; tot felul de închipuiri când realitatea gri şi apăsătoare era prea greu de îndurat, în timp, până şi adevărul era altfel, iar, câteodată, nu mai era sigură ce era amintire şi ce era invenţie.

Copitele calului alunecară un pic când intrară pe un drum nou, care ducea spre nord, dar între timp uitase să se teamă de mişcările lui.

— Când aveam aproape şaisprezece ani, am început să auzim zvonuri teribile despre râuri de sânge curgând pe străzile din Paris. Poetul se grăbise să meargă să vadă, insistând ca sora lui să se întoarcă acasă. Spre mirarea tuturor – incluzând a poetului, nu mă îndoiesc –, chiar a plecat, iar eu am implorat-o să mă ia cu ea.

— Nu ea v-a lăsat în mijlocul drumului, acolo unde v-am găsit?

Vocea lui o încuraja, avea ceva aproape liniştitor, ca şi cum el spera ca într-o zi să aibă ocazia de a pedepsi persoana care era responsabilă de situaţia ei dificilă. Oare ce ar fi zis dacă ar fi ştiut că ea era de vină pentru tot?

— Oh, nu. Când am ajuns în Anglia, ea m-a ajutat să o găsesc pe sora tatălui meu şi am mers la ea. Ea e cea care m-a… ajutat să-mi găsesc de lucru.

Nu era chiar o minciună. Nu cu adevărat – deşi domnul Cary ar fi zis cu siguranţă altceva dacă ar fi auzit întreaga poveste. Renunţând să mai caute o pereche pentru bastarda „dezgustătoare şi palidă” a fratelui ei, mătuşa Penhurst se folosise de ea în schimb. La început, treburi care ţineau de gospodărie, apoi când se dovedise capabilă să scrie frumos – şi încă în engleză, fără greşeli –,

fusese „promovată” la a fi un fel de însoţitoare neplătită. Nu chiar o doamnă de companie.

Nu era atât de bine tratată. Nu era niciodată atât de bine îmbrăcată.

Şi dacă mătuşa Penhurst nu ar fi pocnit din degete de prea multe ori în prezenţa ducelui de Langerton, probabil că Charlotte ar fi fost încă acolo. În acest moment, nu mai era aşa de convinsă că interesul ducelui îi fusese în totalitate benefic. Cu siguranţă, interesele noului duce nu erau.

Oare ar fi preferat să fie înapoi în reşedinţa Penhurst? Sau să călărească pe la ţară, în umezeală, în îmbrăţişarea – pentru că nu era alt cuvânt care s-o definească – unui bărbat pe care nu-l cunoştea pentru a scăpa de… ce? De fiul ei vitreg? De un străin într-o haină închisă la culoare? De ochii aspri ai societăţii?

Putea să înfrunte oricare dintre aceste provocări, dar de ce să o facă?

Putea simţi forţa grumazului calului încălzindu-i degetele şi, când se aplecă un pic mai în faţă, Samson îi răspunse mişcându-se mai repede, cu un ritm mai lin şi mai puternic. Charlotte primi cu bucurie vântul care îi lovea faţa, dându-i jos gluga şi desprinzându-i agrafele din păr.

Nimeni nu ştia unde era. Nimeni nu ştia cine era.

Ar fi trebuit să fie înspăimântată. Dar pentru prima dată în viaţă, se simţea liberă.

Capitolul 3

În visele şi coşmarurile lui Edward, ultimele amintiri despre casa copilăriei îl duceau în acea noapte întunecată, cu lumina din interior strălucind prin ferestre, în timp ce el se furişa către pădurea tenebroasă. În realitate, bineînţeles, fusese dimineaţă, păsărelele cântau, iar mama lui îl însoţise

până aproape de sat, unde el trebuia să aibă lecţia de latină sub îndrumarea profesorului.

Nu mai ajunsese la vicariat. În loc de asta, după ce mama îl sărutase pe obraz – iar el, ca viitor adolescent, se simţise obligat să protesteze –, se întoarse şi pornise spre sud, întâlnindu-se cu trăsura de poştă în Marshfield, un sătuc la doar câţiva kilometri depărtare. Atât de sigur fusese de decizia de a pleca, încât reuşise să adoarmă pe drumul către Bristol.

Acum era treaz, deşi era destul de sigur că Charlotte nu mai era. Începuse să-l doară braţul acolo unde se sprijinea ea – era o distragere a atenţiei bine-venită de la alte dureri pe care le simţea în alte locuri. Ultimul lucru de care avea nevoie era să călărească ore întregi având fundul moale al unei femei apăsat în vintrele lui.

La început, se gândise să o lase pur şi simplu la următoarea răscruce cu câteva monede pentru diligenţă, astfel încât să poată călători oriunde voia să meargă. Însă încordarea ei evidentă îl făcuse curând să realizeze că era înspăimântată să nu fie urmărită de persoana de care fugea. Aşa că îşi continuaseră drumul în ciuda ploii mărunte. Cu siguranţă, dat fiind mersul tot mai greoi al lui Samson prin noroi, trăsura cu bagajele lui avea să-i ajungă din urmă, iar ea putea să se mute în interior, călătorind oarecum cuviincios şi confortabil. Dar mai târziu în acea după-amiază, devenise evident că nu aveau să fie atât de norocoşi. Ultima lui speranţă fusese hanul pe lângă care trecuseră chiar când ploaia se oprise, iar întunericul începuse să se lase. Puteau să se odihnească pentru restul nopţii şi să-şi continue călătoria pe timp de zi. Dar hangiii puneau întrebări la care el nu avea răspunsuri bune. Care era relaţia lui cu femeia tânără alături de care călătorea într-un mod atât de neconvenţional? Aşa că îşi continuaseră drumul, sub clar de lună, terminând călătoria pe care deja o amânase prea mult.

Cu toate acestea, atunci când zări pentru prima dată conacul Ravenswood, trase de frâu, făcându-l pe Samson să se oprească brusc. Drept în faţă, pietrele albicioase

luceau printre copaci, pictate în alb de lumina lunii care strălucea. Dar nu era nicio lumânare la ferestre, aşa cum se întâmpla în visele lui, nici fum ridicându-se din hornul de la bucătărie, niciun semn că acolo locuia cineva. Doar umbra unei bufniţe, o pată mare pe faţada palidă, în timp ce cerceta împrejurimile în tăcere, în căutarea prăzii neştiutoare.

— Domnişoară Blake, zise el strângând frâiele şi mişcându-şi mâna stângă pentru a o trezi. Am ajuns.

Charlotte nu tresări aşa cum se aşteptase el. Poate că nu aţipise aşa cum crezuse, deşi atunci când îi vorbi, vocea îi era răguşită, de parcă tocmai se trezise din somn.

— *Nous sommes ou?*[2]

— La conacul Ravenswood, zise el. Reşedinţa principală a contelui de Beckley.

— Un conte?

Menţionarea titlului o trezi complet. El ştia că nu-şi imaginase tonul alarmat din vocea ei. Avea motive să fie prevăzătoare faţă de aristocraţie, cu siguranţă, mai ales luând în considerare modul în care fusese tratată de aceasta, dar cu siguranţă doamna pe care o servise nu şi-ar fi pierdut timpul căutând să se răzbune în continuare. Oare se temea de soţul femeii? De cine încerca să se ascundă?

— Nu pare să fie acasă.

— Nu.

Rugi fuseseră lăsaţi să crească care încotro pe alee, iar grădinile principale, din faţă, erau în ruină. El descălecă şi strigă în direcţia grajdurilor, dar nimeni nu-i răspunse. Trecu cu privirea peste faţada casei şi văzu o fereastră spartă la etaj. Totul era în paragină. Şi nu de azi, de ieri.

— Nu pare că locuieşte cineva aici.

Înfăşură frâiele calului în jurul unei statui distruse, reprezentarea unui zeu grec mai neînsemnat, căruia îi lipsea o bună parte dintr-o ureche şi nasul. Apoi, se întoarse pentru a o ajuta pe Charlotte să coboare. Urcă scările repede – câte două odată, în ciuda adâncimii lor – şi bătu puternic cu pumnul în uşa principală. O simţea ezitând,

2 Unde suntem? (în limba franceză, în original)

zăbovind lângă cal, de parcă se aştepta să fie nevoită să fugă. Văzând că nu primeşte răspuns, se pregătea să se întoarcă şi să i se alăture ei, când auzi sunete din casă. Paşi târşâiţi pe o podea de piatră, urmaţi de zgomotul tragerii zăvorului de la intrare. Uşa grea de lemn se deschise spre interior, iar în întuneric, în holul cavernos, stătea un bărbat de o vârstă incertă, ţinând în mână o lumânare, indiferent la picăturile de ceară care se scurgeau.

— Aţi ajuns până la urmă, ha?

Nu era primirea pe care şi-o imaginase.

— Unde e Jewkes? întrebă Edward, amintindu-şi fără să vrea numele majordomului de când era copil.

— Nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta, îi răspunse bărbatul.

Jewkes murise, cu siguranţă. Era clar că totul se schimbase în douăzeci de ani. Însă noul majordom arăta – şi mirosea – mai mult ca un păstor.

— Cine sunteţi? întrebă bărbatul, ridicând lumânarea mai sus, uitându-se atent la faţa lui Edward, care aproape se înecă încercând să aleagă răspunsul.

— Cary, zise în cele din urmă.

Numele avea să spună suficient? Sau prea mult? Însă omul păru să fie doar uşor uimit, ca şi cum auzise de numele lui, dar nu mai mult.

— Familia s-a culcat?

— Nu ştiu.

— Sunt aici, omule?

— Nu, zise el şi scuipă. Excelenţa Sa a plecat la Londra acu’ mulţi ani. Nimeni din familie n-a mai locuit aci de-atunci, continuă el şi se întoarse, şi cum nu-i trântise uşa în faţă, Edward îl urmă, uitând pentru un moment că nu era singur.

Zgomotul scos de picioarele iuţi ale lui Charlotte, încercând să-l ajungă, îl luă prin surprindere.

— Dar se pare că ne aşteptai, nu? întrebă ea.

Bărbatul se opri, dar nu se întoarse când îi răspunse:

— M-aşteptam ca acele cufere să aparţină cuiva, zise omul, apoi începu din nou să meargă şi îi conduse pe lângă

piese de mobilier mucegăite şi portrete nepreţuite care putrezeau sub maldăre de pânze de păianjen.

Edward simţi un gust amar în gură.

— Aşadar, lucrurile mele au ajuns? întrebă el, încercând să păstreze un ton calm.

Bărbatul râse aproape stingând lumânarea.

— Da, toate.

În cele din urmă, ajunseră în zona în care odinioară fuseseră apartamentele servitorilor. Bărbatul deschise uşa care dădea pe vremuri în camera majordomului, însă acum, aici, era un pat ponosit şi un scaun acoperit cu zdrenţe, acestea fiind singurele lucruri menite să aducă confort. Într-o reşedinţă spaţioasă, plină cândva de mobilă elegantă, ce l-ar fi determinat pe acest om să se adăpostească în această cameră sărăcăcioasă? Grămada de sticle goale aruncate într-un colţ îi oferi lui Edward răspunsul la acea întrebare nerostită. Apropierea de pivniţa cu vinuri îl atrăsese în mod deosebit la această cameră.

— Dumneata eşti, ah… cel care…? începu Charlotte, iar vocea ei suavă se dovedi a fi. O plută de linişte în marea zgomotoasă a gândurilor care alergau în mintea lui Edward, iar el se prinse de ea ca un om care se îneacă.

— Îngrijitorul? interveni şi el, nesigur dacă ea nu găsise cuvântul potrivit în engleză sau dacă nu-l ştia, ori dacă nu găsea un cuvânt pentru a descrie rolul bărbatului în acea dărăpănătură care fusese cândva casa familiei lui Edward.

— Presupun că-mi puteţi spune şi aşa, dacă vreţi. Eu sunt ce-a mai rămas. Samuel Garrick este numele meu. Am fost înainte la grajduri, eram al doilea rândaş. Asta pe vremea când erau cai, mărturisi bărbatul cu nonşalanţă, după care scoase pipa din haină şi o aprinse cu lumânarea, scoţând un nor de fum probabil otrăvitor, dacă aşa ceva era posibil. Aveţi de gând să rămâneţi, domnule Cary?

Pur şi simplu, nu îşi găsea cuvintele. Pentru numele lui Dumnezeu, cum de lăsase tatăl său să se întâmple aşa ceva? Când Edward fugise, îşi spusese că plecase pentru binele mamei, pentru a-i salva viaţa. Dar întotdeauna

crezuse că într-o zi avea să se întoarcă la Ravenswood.

De data asta, Charlotte îi veni în ajutor.

— Domnul Cary abia s-a întors din Indiile de Vest. Contele se aşteaptă ca el să se ocupe de administrarea acestei proprietăţi.

Garrick ridică din umeri.

— Nu ştiu nimic despre asta, spuse el, iar ochii începură să-i strălucească de curiozitate, cercetând-o pe Charlotte din cap până în picioare. Dumneavoastră cine sunteţi?

Chiar şi neîngrijită şi obosită după călătorie şi înconjurată de dezordine, era superbă, iar Edward se gândi că omul putea fi iertat pentru curiozitatea lui. Însă răspunsul la întrebarea lui nu era deloc simplu. Edward nu-şi imaginase niciodată ce urma să găsească când avea să se întoarcă aici, aşa că se lăsase orbit de anxietatea întoarcerii la Ravenswood şi nu se gândise cu mintea limpede la Charlotte Blake. Nu doar cei care se ocupau de hanurile de la marginea drumului puteau să pună întrebări incomode. Bineînţeles, faptul că o tânără călătorea singură cu un bărbat avea să trezească suspiciunile şi speculaţiile oricui. Îşi dorise doar să ajute o cameristă tratată prost, în schimb, o compromisese. Ce explicaţie plauzibilă pentru aranjamentul lor ciudat putea să ofere? Dacă nu ar fi arătat atât de exotic, ar fi putut să spună că este sora lui…

— Eu, începu Charlotte calm, trăgând mănuşa de pe o mână, sunt domnişoara…

Lumina lumânării se lovi de inelul de aur de pe al patrulea ei deget, aruncând o sclipire strălucitoare.

Era un inel, o *verighetă.* Era imposibil ca Garrick să nu-l fi văzut.

— Doamna Cary, vorbi Edward peste ea. Soţia mea.

Când cuvintele îi scăpară de pe buze, se temu că acela era genul de promisiune pe care un bărbat trebuia în cele din urmă să o ducă la bun sfârşit. Doar că ea era deja măritată. Dumnezeule!

Cu ce fel de femeie pornise la drum atunci când se grăbise să îi ofere ajutor? Era camerista unei lady? Poate.

Pe jumătate bănuia că, dată fiind şi povestea ei, era bastarda vreunui aventurier englez. Din câte ştia el despre ea, poate că era spion francez. Oricare ar fi fost realitatea, astfel de femei erau ultimul lucru de care el avea nevoie sau şi-l dorea.

Palidă la faţă şi cu ochii mari, Charlotte se prăbuşi pe scaunul din spatele ei, apoi sări ca arsă când grămada de zdrenţe de pe scaun începu să miorlăie şi să sâsâie.

— Aveţi grijă la pisică, zise Garrick, fumând leneş din pipa lui, în timp ce felina atacată o fixă cu privirea pe Charlotte înainte de a începe să-şi lingă blana neagră şi netedă, aşezând-o la loc. Şi dumneavoastră aţi fost în Indiile de Vest?

— Păi… ah…

Edward începu să bâjbâie după o explicaţie, dar Charlotte interveni şi de această dată, cu calm, strângându-şi mănuşile într-o mână şi îndreptându-şi spatele ca o afurisită de ducesă.

— Nu, domnule Garrick, începu ea. Am fost însoţitoarea unei văduve, văduva care deţinea proprietatea pe care domnul Cary o administra în…

Pentru motive pe care nici el nu le înţelegea, Edward interveni suav:

— În Antigua.

Ea se zbârli.

— Bineînţeles că ştiu asta. N-am scris de atâtea ori adresa? Eu m-am ocupat de corespondenţa ei, îi explică lui Garrick. Într-o zi, pur şi simplu, mânată de capriciu, am adăugat un rând de la mine la finalul unei scrisori a stăpânei pentru domnul Cary. O întrebare despre vreme, nu-i aşa, dragul meu?

Edward tresări. Aproape că uitase că se oferise de bunăvoie să fie actor în această piesă. Ar fi trebuit să o oprească. În loc de asta, încuviinţă din cap.

— Da, cred că… cred că asta a fost.

— Angajatoarea mea… începu ea din nou, apoi scutură capul, zâmbind uşor în direcţia lui Edward… *noastră* nu prea se uita la scrisori. Nu ea însăşi, înţelegi, domnule

Garrick. Aşa că eu şi domnul Cary am început să corespondăm. Când s-a întors în Anglia, a venit în vizită la stăpâna mea şi…

— Şi aşa cum se spune, asta a fost, vorbi Edward peste ea, simţind că interesul lui Garrick în acea poveste începuse, din fericire, să scadă. Şi am avut finalul fericit şi toate cele, încheie el patetic.

De când intrase cu Samson pe pământul familiei Ravenswood, capul lui Edward bubuia. Acum simţea că îi este şi greaţă din pricina stării în care se afla casa, stare care se adăuga simptomelor de panică. Palmele îi erau umede. Ce fel de persoană ţesea minciuni cu o asemenea uşurinţă? Trebuia să aibă mult exerciţiu.

Garrick trase cu forţă din pipă, umplându-şi plămânii cu fum, şi încuviinţă.

— Cred că vă simţiţi un pic uşurat.

— Poftim?

— M-am temut că o să spuneţi că celălalt nu-i al doamnei.

— Care celălalt? întrebă Charlotte, pe un ton caracteristic unei soţii suspicioase.

În jurul pipei, Garrick se uită către Edward, rânjindu-i, fără dinţi, un zâmbet de cunoscător.

— Bagajul elegant care a venit cu cuferele şi lucrurile dumneavoastră.

— Bagajul… elegant? Nu ştiu la ce te referi… începu el.

Apoi îl lovi un gând teribil. *Nu.* Intenţionase să lase toate lucrurile în urmă, acea parte din viaţa lui. Ea nu ar fi îndrăznit să facă asta. Nu ar fi făcut-o.

Dar aparent chiar o făcuse. Edward se chinui să întrebe.

— Unde este? continuă el.

— Chiar aici, domnule Edward.

Mari Harper răspunse din pragul uşii, pe un ton clar şi ţinându-şi spatele foarte drept. Era îmbrăcată cu o rochie albastră respectabilă dintr-un material simplu şi ar fi trecut neobservată dacă nu ar fi fost turbanul colorat înfăşurat în

jurul capului. Asta şi, desigur, culoarea pielii ei, un ciocolatiu atât de intens încât aproape se pierdea în întunericul coridorului din spatele ei.

— Mari! începu el frustrat. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai…?

— Ai călătorit în căruţa cu bagaje tot drumul de la Londra? interveni Charlotte, trecând prin faţa lor şi prinzând-o pe Mari de braţ pentru a o obliga să intre în cameră.

Nimeni nu ar fi ghicit că apariţia lui Mari – însăşi existenţa ei – era o surpriză pentru Charlotte.

— Sunt aproape bucuroasă că nu mi-ai zis că ai de gândit să faci asta. Mă bucur că n-am ştiut, continuă ea, ca şi cum ele erau vechi prietene. Aş fi fost teribil de îngrijorată pentru tine, pe aceste drumuri noroioase. Eşti bine? A fost în regulă călătoria? A fost inconfortabilă, nu mă îndoiesc…

— Sunt bine, zise Mari înclinându-şi capul într-un mod regal, atât de tipic ei. Sunt bine, doamnă Cary.

Edward se lupta cu sentimente contradictorii, pe de o parte ar fi vrut să răsufle uşurat, pe de altă parte să urle din cauza frustrării.

Nu simţea că poate să rostească un cuvânt. Mary auzise povestea ridicolă a lui Charlotte? Cât de ciudat era că tocmai acum se decisese să intre în acest joc. El venise în Anglia cu gândul de a-şi recupera viaţa. Nu avea nici cea mai mică intenţie să intre în realitatea rescrisă a altcuiva.

— Acum, haideţi încoace, începu el când îşi mai reveni în fire.

Cele două femei se apropiară mai mult, formând un zid sfidător. Garrick îşi scoase pipa din gură ca să poată rânji larg în timp ce trecea cu privirea de la Edward la cele două femei şi înapoi.

— Doamna Corrvan mi-a sugerat să vin, explică Mari. A crezut că s-ar putea să aveţi nevoie de ajutor.

— Cât de… drăguţ din partea ei. O să găsesc o cale prin care să îmi exprim mulţumirea.

Era tentat să se suie pe cal, chiar în acea noapte, şi să

alerge înapoi doar pentru a-i spune femeii ăleia vreo două.

— Doamna Corrvan e mereu atât de generoasă, confirmă Charlotte. După cum poţi vedea, chiar avem nevoie de tot ajutorul posibil. Totul aici pare să fie în paragină.

Mari încuviinţă din cap, înclinând uşor turbanul, însă ochii ei rămăseseră fixaţi în privirea lui. El deschise gura şi o închise la loc cu destul zgomot, căci se auziră dinţii clănţănind.

— Bine, rosti el printre dinţi.

Totul era într-o stare deplorabilă. Cu siguranţă, nimic nu avea să fie rezolvat în acea seară.

— La Rookery se poate sta? întrebă el, întorcându-se către Garrick.

Charlotte credea că el venise aici pentru a lua în primire postul de administrator şi că îi spusese şi lui Garrick asta. Edward avea de gând să profite de această neînţelegere şi să ceară casa administratorului pentru o noapte care oricum se anunţa a fi fără odihnă, înainte de a porni la drum la prima oră a dimineţii.

— Depinde. Garrick începu să mestece iar capătul pipei. Cât de pretenţios sunteţi?

— Are acoperiş?

— În mare parte da. Însă doamna dumneavoastră nu cred că poate face faţă acolo, adăugă el pe un ton confidenţial.

— Cred că doamna Cary se va simţi mai confortabil cu mine în camera menajerei, cel puţin pentru moment, se oferi Mari.

— Prea bine, zise Edward, neîndrăznind să se uite la Charlotte. Atunci eu mă duc la Rookery, iar tu te întorci la grajduri, Garrick. Ai din nou cai de care să te ocupi.

Se aşteptase la nemulţumire din partea lor, a tuturor. Însă când ridică ochii, văzu că Charlotte şi Mari porniseră deja împreună, iar Garrick se îmbrăca cu o haină zdrenţuită.

— O să fie bine să am ceva de făcut, mărturisi Garrick făcând o pauză pentru a-şi reaprinde pipa înainte să stingă

lumânarea fumegândă.

— Cu siguranţă sunt multe de făcut, recunoscu Edward, trecând pe lângă pereţii din coridor acoperiţi cu ghips crăpat şi cu tapet scorojit în drumul către ieşire.

Afară începuse să plouă din nou, aşa că ridică mai mult gulerul hainei.

— Da. Totul s-a cam dus. Dar fără un lord, sau cel puţin un administrator, nici n-a fost vreun motiv – şi nici mijloace – pentru a întreţine lucrurile. N-a fost uşor să văd cum cade în ruină casa. Mă bucur că aţi venit, domnule.

Cu siguranţă nu era primirea pe care şi-o imaginase, deşi crezuse că se pregătise pentru ceea ce era mai rău. Emoţiile care îl ardeau îl făceau să bănuiască că, în secret, îşi imaginase că mama lui iubitoare avea să-l aştepte acasă, cu braţele deschise. Acel gen de poveste care putea fi scornită numai de cineva cu dar la invenţii.

Cineva precum Charlotte Blake.

Doamna Cary.

Ce naiba îl apucase să spună asta? La ce se gândise? Adevărul era că *nu* gândise. Dedesubturile minţii lui semănau destul de mult cu starea camerelor prin care trecuseră, pline de praf, răsturnate şi împrăştiate. Singurele gânduri clare pe care reuşise să le menţină erau îndreptate către întoarcerea rapidă la Londra şi confruntarea inevitabilă cu tatăl lui, care acum cu siguranţă era un om aproape bătrân. Cât de bine urma să fie să aibă pentru prima dată avantajul – avantajul mărimii şi puterii. Capacitatea de a se apăra pe sine şi pe alţii, ceea ce îşi dorise cu ardoare când era mic.

În grajduri se întâlniră cu vizitiul pe care Edward îl angajase să-i care bagajele.

— Ah, domnule Dobbs. Mă bucur să te văd, zise el, însă cuvintele lui erau înăbuşite de ploaie. O să te întorci la Londra de dimineaţă, presupun, nu? Din câte se pare, am mai multe afaceri urgente care îmi necesită atenţia şi înţeleg că dumneata nu ai o aversiune faţă de pasageri.

Bărbatul înghiţi în sec, zâmbind vinovat, apoi încuviinţă din cap.

— Aţi fi bine-venit, domnule Cary. Însă mă tem că o să avem întârziere.

— Vremea?

— Păi, cumva, da. Calul meu principal, Prince, are o copită umflată, vedeţi dumneavoastră. De la atâta noroi, spuse el, şi scutură din nou din cap. Dacă e să plecăm mâine, cu siguranţă o să se rănească mai tare. Aceşti cai sunt singurul meu mijloc de trai. Nu pot să risc, domnule.

— Nu, bineînţeles că nu, zise Edward pe un ton fals de calm. Însă nu o să fie o întârziere mare, nu?

Dobbs ridică din umeri, neîncrezător.

— Trebuie doar să aşteptăm şi să vedem. Dacă ploaia continuă, s-ar putea să fim nevoiţi să stăm aici câteva zile.

Câteva zile?

Inspiră adânc aerul rece şi umed al nopţii, simţind mirosul de verdeaţă care abia aşteaptă să iasă la suprafaţă. Primăvara. Timpul renaşterii.

Se gândi la ceea ce-i spusese Garrick despre munca de care era nevoie la proprietate. Oricât de satisfăcător era să se întâlnească cu tatăl lui şi să schimbe cuvinte pline de furie, poate că era mai bine să rămână acolo vreo zi sau două. Putea să se familiarizeze cu împrejurimile, să cerceteze toate stricăciunile şi să găsească o soluţie, un plan, pentru a rezolva ce se mai putea rezolva.

Sentimentul că era neputincios îl făcuse să abandoneze Ravenswood cândva. Nu avea să repete istoria.

Însă oare era înţelept să rămână aici cu… *soţia* lui?

Trase din nou aer în piept şi jură că putea simţi mirosul părului lui Charlotte, ca şi cum încă îi aţâţa nările. Aproape că putea simţi formele taliei ei, ca şi cum braţul lui era încolăcit strâns în jurul ei.

Încercă să se scuture de această senzaţie. Nu îşi putea permite să fie tentat de o aventură cu o străină. Dumnezeu ştia ce putea să iasă din asta. *Doamna Cary?* Nu. Asta nu avea să se întâmple.

Căsătoria – cu orice femeie – nu era o opţiune, chiar dacă asta însemna că titlul de Beckley avea să moară odată

cu el.

Şi, din câte se părea, era ca şi mort.

*

La doar câţiva paşi de camerele menajerei, Charlotte realiză că femeia care o acompania, deşi era tânără şi părea sănătoasă, şchiopăta teribil. În timp ce Mari îşi târâia un picior pe podeaua de piatră, Charlotte se întrebă cum de reuşise să-i surprindă pe toţi cu apariţia ei silenţioasă în pragul camerei umede a domnului Garrick. În ciuda defectelor ei fizice, femeia se comporta ca o regină.

Cine era această femeie care i se adresa lui Edward cu atâta familiaritate? O servitoare? O *sclavă?* Sau poate că Garrick avusese dreptate? Oare ea era cu totul altceva pentru el? Charlotte se certă în gând. Fusese de prea multe ori în situaţia în care se presupuseseră multe lucruri şi despre ea, aşa că ştia prea bine cât rănesc astfel de situaţii. Şi în plus, relaţia lor nu era treaba ei.

Se aşteptase ca încăperea menajerei să fie la fel de dărăpănată ca restul casei, cu praf peste tot şi cu pânze de păianjen în fiecare colţ. Însă lumina aruncată de lumânarea aflată într-un sfeşnic ponosit arăta că podelele fuseseră măturate, masa era curată, iar o canapea mică, cu braţe largi, era acoperită cu o pătură, cu siguranţă, pentru a masca tapiţeria ruptă. Printr-o uşă parţial deschisă, în cealaltă parte a salonului, Charlotte văzu o altă cameră cu un pat proaspăt făcut, cu lenjerie nouă, care probabil provenea din bagajul femeii. Charlotte nu ştia de când ajunsese Mari, dar era clar că îşi făcuse de lucru între timp.

De îndată ce trecură de pragul uşii, Mari îi eliberă braţul şi se întoarse spre ea, cercetând-o atent şi uitându-se la rochia ei murdară de noroi şi la părul încâlcit. Nu scoase niciun cuvânt. Mătuşa Penhurst era genul de femeie care iubea să audă sunetul propriei voci, iar odată cu trecerea anilor, Charlotte se obişnuise cu murmurul constant al criticilor. Uitase cât de multă nemulţumire se putea transmite doar prin tăcere.

— Eu sunt Charlotte, zise ea, după un alt moment stânjenitor, apoi îi întinse mâna pentru a o saluta. Charlotte Blake.

Indiferent de relaţia ei cu Edward, femeia nu avea cum să nu ştie că ea, Charlotte, nu era doamna Cary.

Doamna Cary. Oare de ce spusese asta? Abia îi trecuse prin minte întrebarea că lumina lumânării se opri pe verigheta ei, oferindu-i răspunsul. Era doar un inel vechi, o bandă îngustă din aur cu un model cu viţe şi cu mottoul latinesc *amore digna*: demn de iubire, cuvinte menite pentru o altă nevastă, probabil în urmă cu două-trei sute de ani sau mai mult, când inelul făcuse făcut. Cu toate acestea, eleganţa lui îi bucurase inima lui Charlotte mai mult decât oricare alt lucru scump.

Domnul Cary, probabil, îl văzuse şi se gândise cum să-i explice lui Garrick situaţia, la fel şi oricui ar fi observat. Fusese un impuls de cavalerism greşit, presupunea ea, o încercare de a-i păstra reputaţia nepătată. Însă oare de ce ea nu se grăbise să-l contrazică? Mai rău, oare ce o făcuse să se comporte aşa, oferind impresia că aveau o istorie comună? Mătuşa ei o avertizase de multe ori că poveştile ei – *minciunile* ei – aveau să o facă să intre în bucluc.

„Dar nu”. Se gândi la decăderea şi dezordinea care se afla dincolo de pereţii acestei încăperi, îşi aminti de Langerton şi de spionul lui aşteptând ameninţători undeva în depărtare. „Deja sunt în bucluc”.

— Mari Harper, îi răspunse femeia cu un accent englezesc cel puţin la fel de pur ca al lui Charlotte.

Deşi nu îi luă mâna, se relaxă suficient de mult încât se aşeză pe unul dintre scaunele cu aspect şubred care încadrau masa şi nici nu protestă când Charlotte i se alătură.

Pisica neagră, care le urmărise pe coridor, se frecă de picioarele lui Mari, mieunând plângăcios, făcând să răsune sunete macabre în încăperea aproape goală.

Dornică să umple tăcerea, Charlotte încercă să-şi explice prezenţa.

— Am rămas abandonată la un han aproape de

Chippenham din cauza unei… neînţelegeri. Domnul Cary mi-a sărit în ajutor. Când mi-a spus încotro se îndreaptă, mărturisesc că m-a atras situaţia.

Cu siguranţă că aspectul conacului Ravenswood nu o dezamăgise. Nu s-ar fi gândit nimeni să o caute aici, în mijlocul pustietăţii.

— Speram să găsesc ceva de lucru în împrejurimi, deşi acum văd cum stau lucrurile de fapt… continuă ea, iar vocea i se pierdu.

În ciuda dezaprobării evidente a lui Mari faţă de prezenţa ei, Charlotte urma să facă tot posibilul să îndrepte lucrurile aici. Cu… soţul ei.

— Probabil ai venit din Indiile de Vest, spuse ea din nou, după un alt moment stânjenitor. Cu domnul Cary.

Era o presupunere, şi una corectă, căci Mari încuviinţă din cap.

— Cred că domnul Cary a vorbit de multe ori despre ideea de a se întoarce în Anglia.

— Nu, doamnă. Nu până n-a vorbit ea.

— Ea? Doamna Corrvan presupun?

Femeia încuviinţă din nou. Însă nu oferi nicio altă informaţie, întrebările care îi inundau mintea lui Charlotte erau prea nedelicate pentru a fi puse şi, mai mult decât atât, bănuia că nu avea să obţină nici răspunsurile, chiar dacă ar fi reuşit să întrebe. Dintr-odată, simţindu-se gâtuită, îşi desfăcu legătura de la pelerină, apoi scutură absentă pământul de pe rochie până când realiză că împrăştia peste tot bucăţele uscate de noroi pe podeaua proaspăt măturată.

— Această doamnă Corrvan, se aventură ea, în cele din urmă, uitându-se cu ochi plini de scuze către Mari, deţine proprietatea în Antigua unde… unde…?

„Unde Edward era supraveghetor? Unde eşti sclavă? Unde tu şi Edward…?”

— Da.

— Şi nu cred că e vreo văduvă bătrână, din întâmplare, nu?

— Nu. Ceva ironic, nu tocmai umor, aprinse ochii lui

Mari. Este tânără şi foarte frumoasă.

— Ah, răspunse Charlotte şi coborî privirea simţindu-se stânjenită, deşi nu înţelegea de ce.

Văzuse ceva în expresia lui Edward când Mari o menţionase pe doamna Corrvan. Furie şi tandreţe în acelaşi timp. Bănuia că el ar fi preferat ca nimeni, în special o necunoscută, să afle astfel de lucruri. Ei bine, se părea că nu avea să descopere mai mult despre trecutul lui. Orice ştia Mari era clar că nu avea de gând să împărtăşească cu ea. Şi nici despre viaţa ei nu avea să spună nimic.

Urmă o nouă tăcere lungă şi inconfortabilă întreruptă de un ciocănit la uşă, care se deschise larg, clanţa fiind ruginită şi nefolositoare. Garrick stătea acolo cu un coş într-o mână şi cu geanta lui Charlotte în cealaltă. Părea să fi bătut la uşă cu piciorul.

— Domnul Cary s-a gândit că vă doriţi lucrurile, doamnă, îi zise el lui Charlotte, aşezându-i geanta pe podea, înainte de a duce coşul către masa goală. Aveţi pâine aici, îi explică el. Şi un urcior cu apă. Dar să nu încercaţi să aprindeţi focul, nu până nu apuc să curăţ coşul mâine-dimineaţă. S-ar putea să daţi foc la casă pentru o ceaşcă cu ceai.

Mari doar încuviinţă.

— Mulţumesc, domnule Garrick, spuse Charlotte ridicându-se. Oricum n-aş şti unde să găsesc frunze de ceai.

După ce bărbatul plecă, ea deschise coşul şi găsi o jumătate de pâine – ruptă, nu tăiată –, un urcior, alături de două mere făinoase, care probabil rămăseseră din recolta de toamna trecută. Împărţind mâncarea, aşeză fiecare porţie pe două batiste curate pe care le scoase din geanta lui Jane.

— Având în vedere starea casei, îmi pot doar imagina cum arăta această cameră când ai ajuns, domnişoară Harper, zise ea, înmânându-i o batistă lui Mari. Îţi mulţumesc că ai fost de acord să o împărţi cu mine.

Mari tocmai sorbea din urcior şi se înecă puţin, apoi îi înmână vasul. Ridicând urciorul greu, Charlotte bău cu sete, deşi şi-ar fi dorit cu disperare să fi fost suficientă apă şi

pentru a se spăla. O surprinse pe Mari urmărind-o cu atenţie când termină de băut.

— Cu plăcere, zise Mary în cele din urmă. Doamnă Cary.

— Spune-mi Charlotte, îi răspunse ea, aşezându-se cu grijă pe canapeaua acoperită cu pătură, verificând dacă i-ar putea susţine greutatea pentru acea noapte sau dacă era mai bine să-şi facă patul pe jos. Cred că putem folosi adresarea de „doamnă Cary” doar pentru momentele în care ne aflăm în compania domnului Garrick, continuă ea, zâmbind obosită.

Sub privirea cercetătoare a lui Mari, aproape tresări.

— Domnul Edward merită o femeie bună, spuse Mari în cele din urmă, apoi muşcă cu dinţi albi imaculaţi şi drepţi dintr-un măr.

Începu să mestece, lăsând-o pe Charlotte cu impresia că acele cuvinte fuseseră mai puţin decât un bun venit şi mai mult un avertisment.

Capitolul 4

Trezită din somn de o apăsare repetată şi moale pe faţă, Charlotte se ridică speriată, făcând atât canapeaua, cât şi pisica să scoată sunete în semn de protest. În lumina cenuşie şi slabă din încăperea ce servea drept salon pentru menajeră, din mobilă se vedeau doar forme neclare. Soarele abia ieşise la orizont, iar păsările cântau trilurile lor de dimineaţă. Deşi era foarte devreme, simţi de îndată ce se trezi că era singură. Uşa de la camera din interior era deschisă, iar patul era aranjat frumos de femeia care ieşise silenţios afară.

Pisica se opri în spatele canapelei cât să-şi ascută ghearele de tapiţeria zdrenţuită, apoi se întinse. Charlotte se întinse şi ea şi scărpină pisica neastâmpărată în spatele urechilor înainte de a-şi împleti părul şi de a se îmbrăca cu o rochie curată. Când ieşi din cameră, luă şi rochia murdară

de noroi, intenţionând să o perie afară. Pisica o urmă.

— Ai vreun nume? întrebă ea pisica în timp ce ieşi în aerul dimineţii.

Buruienile distruseseră ceea ce odinioară fusese o grădină de legume şi verdeţuri. Nu se vedea niciun animal păscând pe câmpurile de la orizont.

— Cred că trebuie să ai un nume, continuă ea, uitându-se către pisică şi începând să-şi cureţe rochia. Cu siguranţă, Garrick îl striga cumva, gândi ea. Dar nicio pisică pe care am cunoscut-o n-a vrut să-mi spună numele. Pot să-ţi spun Negruţa atunci, nu?

Pisica neagră, absorbită de linsul lăbuţelor, se opri şi o privi pătrunzător. Ochii ei mari şi galben-verzui clipiră o dată înainte de a-şi relua activitatea. Charlotte interpretă gestul ca unul de acord. Când termină cu rochia, reuşind să o cureţe cât de bine putea, o aşeză peste un tufiş din apropiere pentru a o împrospăta în aerul răcoros de primăvară. Spera ca Mari să-i poată împrumuta ac şi aţă pentru a repara cusătura de la subraţ care se rupsese când domnul Cary o trăsese de rochie pentru a o salva.

Soarele răsărise deja şi îl putea auzi pe Garrick la grajduri îngrijindu-se de cai. Niciun semn de Mari însă. Nici de Edward. Mânată de curiozitate, porni înainte pe ceea ce probabil fusese cândva o cărare. La cum arăta drumul, plin de crenguţe rupte şi de iarbă bătătorită, era clar că cineva trecuse recent pe acolo.

La nici jumătate de kilometru de reşedinţa principală văzu o casă mai mică, din aceeaşi piatră cafenie-aurie, cu acelaşi acoperiş înalt şi înclinat şi cu ferestre cu arcadă, care era practic o variantă în miniatură a casei mari. Probabil asta era Rookery. După câţiva paşi, auzi voci, dar vorbitorii erau în spatele casei. Negruţa se apropie mai mult, strecurându-se printre buruieni în căutarea unor rozătoare neştiutoare.

— Nu înţeleg de ce m-ai urmărit aici, îl auzi ea pe Edward zicând.

Mari îi răspunse cu o întrebare:

— La Ravenswood?

— În Anglia.

— Cât de arogant eşti! Nu mi-ai zis tu că sunt liberă?

Lipsa de respect a femeii o încremeni pe Charlotte şi se aşteptă ca femeia să fie certată serios, cel puţin. Mătuşa Penhurst ar fi renunţat la serviciile unei servitoare care ar fi îndrăznit să-i vorbească aşa. În schimb, Edward se grăbi să o liniştească.

— *Eşti* liberă.

— Şi nu m-ai plătit pentru munca mea atâtea luni?

— Da, bineînţeles, însă…

— Acei bani au fost suficienţi pentru a-mi putea cumpăra bilet pe o corabie. Eram *liberă* să fac asta. Asta nu înseamnă că te-am urmărit pe tine.

— Bine, admise Edward iritat. Fie cum spui tu, dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce ai plecat? Când l-am lăsat pe Regis la conducere, mi-a mărturisit că el spera ca voi să…

— Să ne căsătorim? Nu, nu cred. Nu l-am plăcut niciodată.

Fără să se gândească prea mult, Charlotte se apropie mai mult de locul din care se auzeau vocile, absorbită de povestea care se derula fără ca protagoniştii să fie vizibili.

— Şi în orice caz, crezi că albii din Antigua ar fi recunoscut o asemenea uniune? îl întrebă Mari. Ai fi putut să-mi garantezi că viitorii mei copii n-o să fie răpiţi şi legaţi în lanţuri?

— Ai o copie a actului tău de eliberare.

— O bucată de hârtie poate fi arsă, domnule Edward. Dar în Anglia nu sunt sclavi…

— Domnişoara Hol… doamna *Corrvan* te-a învăţat asta presupun, nu? întrebă el pe un ton vădit iritat când îşi corectă greşeala.

Femeia de care vorbea probabil se căsătorise recent, căci numele ei nu-i veni uşor pe buze.

— Da, recunoscu Mari.

— Şi ce-o să faci aici?

— O să lucrez, presupun, răspunse ea după ce ezită câteva clipe. N-o să mă primească cineva de aici ca

bucătărească sau menajeră?

— Asta vrei să faci?

Liniştea se aşternu peste ei preţ de câteva momente.

— Nu ştiu, dar e ceva să ai de ales.

— Aşa e. Şi dacă tot îţi cântăreşti opţiunile, mai bine stăteai cu domnişoara… *doamna* Corrvan. Are două case de întreţinut. Ca să nu mai vorbim despre munca neobosită şi extenuantă pe care o face pentru a creşte sprijinul popular în favoarea abolиţioniştilor, zise el şoptit. Are nevoie de ajutor.

— Şi tu nu ai? Doamna Corrvan pleacă spre Yorkshire într-o săptămână, dar era sigură că puteam să fiu mai de folos aici…

— Doamna Corrvan poate să se ducă la naiba, zise el către Mari şi răspunsul aspru aproape că o făcu pe Charlotte să icnească. Se bagă în lucruri pe care nu le înţelege. Uită-te în jur! Făcu un semn larg cu braţul, o frântură de alb pe fundalul frunzişului crescut peste măsură din spatele casei. Dacă e să reuşesc la Ravenswood, trebuie să găsesc o modalitate prin care să trezesc la viaţă acest loc, să-l reînvii din pragul distrugerii. Toate grijile mele trebuie să se concentreze pe ferme şi pe arendaşii din ele, dacă mai sunt pe aici. Urmă un moment de linişte, ca şi cum avea nevoie de câteva momente pentru a-şi reveni. Indiferent de starea conacului, adăugă el mai calmă, îngrijirea lui nu este o prioritate. O menajeră nu este o necesitate.

— Şi cu doamna Cary cum rămâne? întrebă Mari.

— Doamna…? Doamne Dumnezeule! Nu trebuie să te prefaci că…

— Cred că tu ai fost cel care a început jocul ăsta, remarcă Mari.

Charlotte nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Cine este?

— Eu… nu ştiu, recunoscu el. Părea să fie în pericol şi eu…

— Ai sărit repede să o ajuţi. Oh, domnule Edward, când o să înveţi că nu poţi ajuta pe toată lumea?

La întrebarea ei blândă el răspunse cu un sunet amar care nu semăna cu ideea de râs.

— Ştiu *asta* de când aveam nouă ani, Mari. Dacă aş fi învăţat lecţia mai devreme, poate că lucrurile ar fi fost diferite acum.

Nouă ani. Atunci trebuie să fi plecat el sau poate atunci fusese trimis de acasă, către Indiile de Vest. Ce trezire brutală pentru un copil! Dar dacă Mari avea dreptate – iar Charlotte simţea asta din experienţă –, Edward se simţea responsabil să aibă grijă de ceilalţi.

— Ce-i făcut e bun făcut, îi răspunse Mari. Acum ce-ai de gând să faci cu ea?

— Dacă este o oportunistă, o să vadă că nu este nimic aici pentru ea şi o să-şi vadă de drum.

Charlotte se înfurie auzind descrierea pe care i-o făcea. O oportunistă, într-adevăr. Ce fel de oportunitate trebuia ea să caute la un bărbat ale cărui haine, mod de a călători şi situaţie curentă arătau mai mult lipsa lui de avere, similară cu a ei? Oare el îşi imagina că avea atâta farmec încât era capabil să atragă o femeie, indiferent de toate aspectele care erau împotriva lui?

Indignarea aproape o făcu pe Charlotte să piardă răspunsul şoptit al lui Mari.

— Dacă pleacă sau dacă o trimiţi de aici, cât va dura până când toată lumea din zonă va auzi un zvon despre soţia ta care a fugit? Sau pe care ai abandonat-o?

— Bârfe de sat.

Răspunsul lui nepăsător nu o mulţumi pe Mari.

— Bârfe care te pot ruina. Te va costa încrederea oamenilor pe care speri să-i ajuţi.

— S-ar putea să ai dreptate, recunoscu el după câteva momente, însă vorbi atât de încet încât Charlotte fu nevoită să se apropie mai mult pe lângă perete, astfel încât să audă şi restul conversaţiei. Este posibil şi ca temerile ei să fie adevărate. Poate că are un motiv bun pentru care să fugă în acest loc izolat.

— Poate, admise Mari. Dar cum o să decizi ce este adevărat şi ce nu?

— Nu ştiu, zise el şi făcu o pauză. Ce propui?

Ploaia de ieri croise în panta uşoară din spatele casei făgaşe mici şi alunecoase din pricina noroiului – un lucru pe care Charlotte fusese dispusă să-l ignore până când picioarele i-o luară la vale. Poate că era din cauza umbrei care făcuse ca iarba să nu mai crească în acel loc. Poate că era din cauza modului în care ea se aplecase în faţă în încercarea de a auzi tot. Oricare ar fi fost motivul, pe măsură ce se sprijini mai mult pe piciorul stâng, acesta fugi de sub ea. Ridică mâinile în aer şi înghiţi un ţipăt când atât zidul dur de piatră, cât şi tufişul sălbatic din apropierea ei nu fură suficiente pentru a o ţine în loc, apoi alunecă la vale cu viteză, ajutată şi de faptul că pe jos era un covor gros de frunze căzute care probabil putrezeau acolo încă de toamna trecută.

Ateriză în fund, la picioarele lui Edward. Negruţa, care începuse din nou să se frece de picioarele lui Mari, sâsâi puternic şi îşi arcui spatele, cu coada ridicată, care părea de trei ori mai mare decât normal. Mari se holbă şi rămase cu gura căscată, fără a scoate niciun sunet. Doar faţa lui Edward se lupta cumva între şoc şi o altă emoţie. Charlotte avea impresia clară că se lupta să nu zâmbească. Părul lui şaten era ondulat şi nu mai părea atât de închis la culoare, acum că era uscat. Însă în lumina dimineţii, ochii lui erau şi mai albaştri, dacă aşa ceva era posibil. O fixau intens în timp ce se aplecă peste ea şi, spre ruşinea ei, ea chicoti ca o şcolăriţă.

— Bună dimineaţa, îi zise el rece, întinzând o mână pentru a o ajuta. Doamnă Cary.

*

— Nu sunt o oportunistă.

Edward ridică privirea de la ligheanul ciobit, uşor surprins de ieşirea ei. După ce se ridicase în picioare, Charlotte aşteptase în timp ce el o convinsese pe Mari să se întoarcă la conac. Ea îl însoţise, fără să scoată vreun cuvânt, în Rookery, şi chiar îl urmări fără comentarii cum el

întoarse un scaun rablagit şi se asigură că îi poate susţine greutatea înainte de a o invita să se aşeze. Dar ceea ce păruse a fi o tăcere liniştită fusese de fapt un moment de fierbere, după câte se părea.

— Şi nici nu eşti servitoarea cuiva, i-o întoarse el, întinzându-i o bucată umedă de material.

Din nou era plină din cap până în picioare de noroi, iar cocul frumos împletit de dimineaţă era răvăşit şi, cum agrafele se slăbiseră, se desfăcea încet, făcând-o să semene cu o Meduza ponosită.

— Nu, recunoscu ea după ce îşi şterse pământul de pe mâini. Am fost mai mult o doamnă de companie.

— Mmm, da. Aşa ai zis noaptea trecută. Neavând încredere în nicio altă piesă de mobilier ca să-i susţină greutatea, se sprijini cu un braţ de poliţa prăfuită a şemineului. La o văduvă cu proprietăţi în Antigua.

Ea privi vinovată în jos.

— Doamna pentru care am lucrat este văduvă, deşi proprietăţile familiei nu ajung până în Indiile de Vest, din ce ştiu eu. Şi chiar m-am ocupat de corespondenţa ei pentru o vreme. De fiecare cuvânt.

— Incluzând scrisorile pentru domnul cu care ai fugit, presupun?

Dădu din cap către inelul de pe mâna ei.

Întrebarea o făcu să se uite către fereastra murdară, ca şi cum spera să găsească un răspuns potrivit dincolo de ea.

— Una sau două, şopti ea cu o voce la fel de pierdută precum privirea ei.

Oare Charlotte Blake – sau cine o fi fost ea – avea să-l surprindă mereu? Se aşteptase la o negare aprinsă şi la o altă explicaţie pentru verigheta pe care o purta.

— Deci eşti căsătorită?

— Am fost. Tăcu, după care ridică ochii ei mari, negri şi plini de umbre, fixându-i pe chipul lui. A murit.

Adevărul. Sau juca teatru atât de bine încât el nu ar fi ştiut niciodată diferenţa. Părea ca şi cum o căsnicie formată pe baze şubrede şi destinată eşecului atrăsese

nemulţumirea angajatoarei şi, implicit, o lăsase fără slujbă, făcând ca Charlotte să fie abandonată în mai multe moduri. Deşi nu ar fi trebuit, această conştientizare veni ca o eliberare. Societatea era mai blândă cu comportamentul văduvelor. Nu compromisese reputaţia unei tinere inocente cu încercarea lui neîndemânatică de a ajuta. Cât timp nu avea de gând să facă şi altă prostie în afară de cea pe care o făcuse deja, nu era obligat să-i ofere protecţia îndoielnică a numelui lui pentru a-şi răscumpăra greşeala.

— Nu ai unde să te duci?

Chiar dacă mariajul ei cauzase o ruptură, cu siguranţă mătuşa sau familia răposatului ei soţ puteau să înţeleagă ce se întâmplase şi să aibă grijă de ea, aşa cum erau datori să o facă. Ea cântări îndelung întrebarea lui înainte de a răspunde.

— Şi chiar dacă aş avea, ce contează dacă n-am cum să ajung acolo?

— M-am oferit să-ţi plătesc biletul pentru diligenţă, îi reaminti el.

— Pari nerăbdător să scapi de toată lumea. Chiar şi de domnişoara Harper.

— Cred că i-ar fi mai bine la Londra, îi răspunse el, gândind în sinea lui că nu avea nevoie de o responsabilitate în plus, aceea de a se preocupa şi de siguranţa ei. Sau de a lui Charlotte.

— Cu doamna Corrvan.

De ce trebuia ca numele ei să fie pe buzele tuturor? Nu avea de gând să-l mai repete.

— Mari este printre altele o bucătăreasă excelentă. Orice gospodărie ar fi norocoasă să o aibă.

Charlotte se ridică şi cercetă camera. Cabana era într-o stare de evidentă degradare, dar nu la fel ca reşedinţa principală, căci nu era în pericol să se prăbuşească. Garrick fusese sincer când spusese de acoperiş. Erau mai multe spărturi care lăsaseră dormitoarele de la etaj cu podele putrezite şi cu pereţi plini de mucegai. De nelocuit. Edward îşi petrecuse noaptea în această cameră, în faţa şemineului gol, sperând ca acoperişul să nu cadă pe el.

— Şi atunci de ce nu stă? întrebă ea.

— Poftim?

— Sau poate că te bazezi pe talentele soţiei în bucătărie, domnule Cary?

— Soţi...? Oh! zise el şi se uită către podea. Nu ar fi trebuit să zic că...

— Nu, fu şi ea de acord. Nu ar fi trebuit. M-ai salvat o dată, nu era necesar şi a doua oară, continuă pe un ton uşor mai blând, care îl făcu să ridice ochii. Iar eu nu ar fi trebuit să încurajez acest joc. Dar ce a fost făcut rămâne făcut şi acum trebuie să decidem care sunt următorii paşi. Domnişoara Harper are dreptate? Oare zvonurile o să zboare aşa de repede?

— Păi, Garrick crede că suntem căsătoriţi, recunoscu el fără tragere de inimă. Nu m-ar mira dacă şi-a petrecut seara la Trandafirul şi Corbul, delectându-i pe clienţii obişnuiţi cu poveşti despre venirea noastră.

— Aşa că, dacă plec acum, s-ar putea să provoc un mic scandal, zise ea, gândindu-se că, dacă rămânea avea să provoace, fără îndoială, unul mai mare.

— Nu, zise el tăios. Nu putem să ne...

— Ce-ţi imaginezi că îţi propun, domnule Cary?

În ciuda aspectului ei răvăşit, avea o postură impresionantă.

— Nu sunt foarte sigur, zise el, ridicând o sprânceană. Doamnă Cary.

— Deşi îţi apreciez oferta generoasă de a mă ajuta, aş prefera să nu mă întorc în societate, în acest moment. Liniştea de aici îmi prieşte. Dacă îmi permiţi să stau, o să...

Totul părea că rămăsese suspendat în acea pauză a ei. Dar oare ce spera el că avea să-i ofere?

— O să fac acest loc bun, o să-l transform într-o casă de locuit, îi sugeră ea, uitându-se în jur din nou. Nu mă tem de muncă grea. Pot să frec şi să îndrept – să-mi câştig existenţa, ca să zic aşa.

Inima lui, respiraţia lui, chiar şi rotirea Pământului în jurul axei sale reveniră la normal.

— Nu va fi necesar să joci rolul soţiei de administrator

şi nici al servitoarei.

Ar fi o adevărată nebunie să o lase să stea, oricare ar fi fost condiţiile. Doar că nu putea să scape de sentimentul că era ceva în urma ei de care ea voia – nu, *trebuia* – să scape. Înţelegea impulsul, deşi ştia prea bine că încercarea era cel mai probabil destinată eşecului. Nu aveai cum să fugi de trecut.

— Poţi să rămâi la Ravenswood, dacă asta vrei, zise el în cele din urmă, bătând darabana cu un deget pe şemineu. Dar nu poţi sta în Rookery.

Ideea de a o avea atât de aproape era o invitaţie la necazuri. Slavă Domnului că el urma să plece la Londra în doar câteva zile.

— Prea bine, spuse ea, părând a fi uşurată, deşi el nu-şi putea da seama dacă se simţea aşa pentru că el îi permisese să rămână sau dacă era mulţumită de planul lui de a se ţine cât mai departe de ea, atât de departe pe cât avea să-i permită proprietatea. Nu îşi putea da seama. Poate era un pic din amândouă. Să inventez o scuză pentru… ăăă… separarea noastră? îl întrebă şi se îmbujoră uşor când zise ultimele două cuvinte.

Da, era o problemă.

— Cred că gaura din tavan ar trebui să fie o scuză suficient de bună pentru faptul că trăim separat. Dacă apare ceva, spune pur şi simplu că lucrez pentru a face spaţiul agreabil din nou.

Îngrijorată, ea ridică ochii către tavan şi încuviinţă.

— *Certainement.*

Începea să observe anumite ticuri în comportamentul ei. Uita să vorbească în engleză când era obosită sau când îi era distrasă atenţia. Chicotea când era nervoasă sau se temea. Şi nu ar fi vrut să ştie nici măcar atât despre ea.

Când se întoarse ca să plece, el observă urme de noroi şi alte resturi încă agăţate de ea.

— Aşteaptă, domnişoară El… doamnă Cary, se corectă el şi înaintă. „Nu, nu pot să-i spun aşa”. Charlotte.

Ea se opri.

— Rochia ta, îi explică el. Îmi permiţi să…?

Ea privi peste umăr şi înţelese problema, aşa că încuviinţă din cap. Punând o palmă pe umărul ei, o scutură repede şi cu fermitate cu cealaltă pe spate pentru a îndepărta cea mai mare parte din mizerie şi din frunzele moarte. Nemulţumit de rezultat, îşi permise să mai încerce o dată, mai încet de această dată, trecând cu palma peste aceleaşi forme moi care fuseseră presate strâns de el când veniseră călare. Oare greşelile din ziua precedentă nu-l învăţaseră nimic? Din nou, ea rămase rigidă sub atingerea lui.

— Cu privire la nume, zise ea când el termină, cred că doamna Cary este suficient pentru adresările în public, doar când este absolut necesar. Cum o să trăim separat, nu o să avem ocazii să purtăm conversaţii private, aşa că nu avem nevoie de apelative intime.

Ce cuvinte înţelepte! Ce păcat că veneau prea târziu. El luă mâna de pe umărul ei. În timp ce ea se îndepărta, o mai opri o dată.

— Cred că o să fii de acord că am ajuns la o soluţie pe termen scurt. Când vei fi pregătită să pleci, cum o să explicăm absenţa ta atunci?

Imediat ce rosti întrebarea, simţi pe neaşteptate un junghi de durere. Ravenswood fusese mereu un loc singuratic. Plecarea ei inevitabilă nu avea să îl facă mai puţin singuratic.

— Va trebui să... care e expresia? Ceva despre un ăăă, un pârleaz...?

— O să trecem hopul acesta când va fi timpul?

Ea ridică din umeri.

— Dacă zici tu. Astfel de lucruri se rezolvă de la sine, îi zise ea liniştitor. Eu chiar mă pricep să reacţionez rapid în tot felul de situaţii.

— Am văzut.

Înainte ca ea să se îndepărteze de tot, Edward se întinse să-i scoată din părul negru şi mătăsos o crenguţă şi văzu o zgârietură urâtă care dispărea sub gulerul rochiei. Când o buclă căzu peste ea, Charlotte tresări.

— Ar trebui să o rogi pe Mari să se uite la asta.

— Oh? Domnişoara Harper are şi talent de vindecător pe lângă cel de bucătăreasă? întrebă ea, fără să se întoarcă să-l privească.

— Are multe talente, îi răspunse el. Incluzând talentul de a citi oamenii.

— Încerci să mă sperii, domnule Cary?

Charlotte ridică mâna pentru a-şi acoperi gâtul.

— Deloc. Pur şi simplu, spuneam că Mari a fost mereu un bun judecător de caractere. De ce să te alarmeze asta? Rupse crenguţa pe care o scosese din părul ei în două. Asta, bineînţeles, dacă n-ai ceva de ascuns.

Se aşteptă ca ea să chicotească nervos, aşa cum observase că are obiceiul, însă rămase dezamăgit să audă doar un soi de râs care emana mai mult oboseală decât îngrijorare.

— Dacă am ceva de ascuns, domnule Cary, zise ea, făcând o pauză lungă în prag pentru a-l privi cu ochii ei negri, aş îndrăzni să spun că nu sunt singura cu secrete.

Apoi plecă. Surprinzându-se cu privirea aţintită către locul în care fusese ea, el se răsuci pe călcâie şi ieşi prin spatele casei pentru a se asigura că nu avea să se mai întâlnească cu ea. În timp ce mergea către fermă, răsuci crenguţa ruptă în jurul degetului.

De unde ştiuse?

Ascundea ceva de atât de mult timp încât secretele păreau mai reale decât minciuna pe care o trăise. Pentru mai bine de douăzeci de ani, nimeni – nici măcar mereu vigilenta Mari – nu se îndoise că el era altceva decât ceea ce părea să fie: un orfan care reuşise printr-un noroc extraordinar nu doar să supravieţuiască, ci şi să devină un bărbat pe propriile picioare.

Venirea acasă impunea şi recunoaşterea propriei identităţi. Sau, cel puţin, asta sperase că avea să se întâmple. Înţelesese repede însă că erau şi avantaje în a continua şarada cu administratorul. În primul rând, întrebările lui despre proprietate aveau să primească răspunsuri mai sincere dacă oamenii credeau că vorbesc cu unul de al lor. Pe de altă parte, îi asigurau un minimum de

protecţie faţă de cei care ar fi sperat să profite de întoarcerea fiului risipitor. Charlotte Blake putea să insiste că nu era o oportunistă, însă nu o cunoştea suficient de bine pentru a avea încredere în ea. O căsătorie falsă cu modestul Edward Cary părea să-i convină de minune, însă dacă ar fi ştiut că el era, de fapt, fiul unui conte, cu siguranţă şi-ar fi schimbat aşteptările. Luând în considerare toate incertitudinile, era hotărât să nu dezvăluie prea multe despre el nimănui. Dar dacă, cumva, Charlotte începuse deja să bănuiască adevărul?

Capitolul 5

După descrierea lui Garrick, Edward şi-l imaginase pe Matthew Markham ca un bărbat trecut de prima tinereţe, un fermier cu legături foarte vechi cu acest pământ, cineva care şi-ar fi amintit de trecut şi care ar fi fost capabil să-l ajute pe Edward să înţeleagă ce se întâmplase cu Ravenswood de ajunsese în acea stare deplorabilă. Aşa că atunci când văzu un bărbat bronzat, cu părul blond cenuşiu, cu câţiva ani mai tânăr decât el, care traversa câmpul cu pas vioi, ezită.

— Domnule Markham? întrebă el.

Bărbatul îl privi pătrunzător.

— Cine întreabă?

— Eu sunt Edward Cary, răspunse el. Noul administrator.

— Cary, hm? repetă Markham. Deci, sunteţi rudă cu familia.

— Îndepărtată, minţi Edward.

Sau poate că nu era o minciună. Douăzeci de ani şi şase mii de kilometri depărtare cu siguranţă îşi puseseră amprenta asupra legăturilor de familie.

— Tatăl dumitale este arendaşul lordului Beckley?

— A fost. A murit acum trei ani.

— Condoleanţe. Făcu o pauză, gândindu-se. Dacă a murit de trei ani, atunci dumneata eşti cel pe care Garrick

mi-a zis să-l găsesc. Matthew Markham.

Markham îl cercetă pe Edward pentru câteva momente înainte de a încuviinţa scurt din bărbie.

— Da.

În timp ce Edward se gândea ce să-l mai întrebe, celălalt bărbat ieşi uşor de pe drumul pe care erau şi continuă să înainteze. Edward îl urmă.

— Eşti singur? Nu ai fraţi?

Bărbatul nu se opri.

— Nu.

— Cum te descurci?

— Muncesc mult, domnule Cary, zise el, oprindu-se şi măsurându-l din cap până în picioare pe Edward. Şi aş aprecia dacă cineva i-ar transmite măcar asta Excelenţei Sale.

— Porţi o povară foarte grea şi nedreaptă, domnule Markham. De cât timp?

— Tatăl meu a fost arendaşul lordului Beckley timp de aproape patruzeci de ani. Am muncit alături de el de când eram copil. Bătrânul Feasby, predecesorul dumneavoastră, mi-a dat mai departe contractul de închiriere, deşi n-a fost tocmai legal, presupun, dat fiind că nu eram încă major. Acum muncesc mai mult singur. Şi mai angajez câte un băiat sau doi din sat în timpul recoltei, atunci când pot.

Edward cercetă împrejurimile. Pentru ochii lui obişnuiţi cu trestiile-de-zahăr şi cu pajiştile generoase şi de un verde ameţitor, câmpurile aflate în paragină, de un galben cenuşiu, nelucrate, majoritatea maro la culoare şi aşteptând venirea primăverii, păreau dezolante.

— Cât pământ ai cultivat?

— Nu suficient.

— Ce s-a întâmplat cu restul arendaşilor lordului Beckley?

— Suntem prea puţini, asta e sigur. Unii au murit. Alţii au fost alungaţi când n-au mai putut să plătească chiria. Însă cei mai mulţi au plecat când a plecat toată lumea.

— Când a fost asta?

— Acum douăzeci de ani sau mai bine.

— Oh? întrebă Edward, încercând să-şi ascundă curiozitatea, deşi inima îi bătea nebuneşte în piept. Ce s-a întâmplat atunci?

— A fost o epidemie de variolă. Lady Beckley a murit din cauza asta.

Edward se împiedică în pământul umed şi greu, abia reuşind să-şi menţină echilibrul ca să nu cadă. Cu mult timp în urmă, se forţase să admită că decizia de a fugi de acasă nu fusese suficientă pentru a o salva pe mama lui. Însă o parte din el îşi păstrase mereu speranţa. Deşi cuvintele lui Markham erau doar o simplă confirmare a ceva ce bănuia deja de mult, îi smulseră speranţa, lăsând în urmă ceva mai rău decât o rană.

Un gol. Mama lui murise.

— Se spune că Excelenţa Sa a distrus casa şi a jurat să nu se mai întoarcă niciodată, continuă Markham. Bineînţeles, e doar un zvon. N-am văzut niciodată interiorul conacului Ravenswood şi nu ştiu ca tata să-l fi văzut. Servitorii au fugit ca potârnichile din calea dezastrului, iar când oamenii din sat au auzit de cele întâmplate, cei care au putut au plecat. Acum, au rămas doar câteva suflete.

— Şi administratorul… Feasby, nu? Numele îi era străin lui Edward. Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu mai era ce să-l mai ţină pe aici după dezastru. Îşi petrecea timpul pe o altă proprietate de care se ocupa. Undeva prin Derbyshire, din ce-am auzit. Nu cred că i-a păsat prea mult de proprietatea asta. Dar venea trimestrial pentru a strânge chiriile. În ultima zi a trimestrului trecut nu s-a mai obosit să facă nici măcar asta.

Era prea mult dintr-odată. Moartea mamei lui, indiferenţa tatălui.

— Şi cui i-aţi plătit chirie atunci? întrebă el amorţit.

Doar după ce Markham îl privi uşor uimit, Edward realiză că ar fi trebuit să ştie răspunsul dacă era cine pretindea că era.

— Către un birou în Londra. Pe Leadenhall Street. Dar presupun că asta o să se schimbe, nu?

— Bineînţeles, zise Edward mascându-şi nesiguranţa

prin fermitatea răspunsului.

Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie responsabil de evacuarea acestui bărbat dacă chiria nu ajungea la locul potrivit şi la data corectă. Dar ziua cu pricina era la aproape o lună distanţă. Până atunci avea să se confrunte cu tatăl lui şi urma să aibă lucrurile sub control aici.

În timp ce mergeau, razele soarelui de dimineaţă le încălzeau umerii, dar Edward încă simţea răceala din aer – sau poate că acest lucru era încă o dovadă a firii lui sensibile. Ar fi numit această perioadă o primăvară târzie, dar ce ştia el?

— Cu dumneata, eu şi Garrick, şi poate câţiva din acei băieţi din sat, se aventură el, avem timp să cultivăm mai mult pământ sezonul ăsta?

Markham se opri.

— Cu ce, domnule? Aveţi bani să plătiţi seminţe, echipament şi oameni?

— Am nişte resurse la dispoziţie, da, îl asigură Edward.

Spre deosebire de Charlotte, el nu era lefter.

— E târziu. Şi acum şi în orice alt an, prea târziu, răspunse el, privindu-l cu îndoială din nou pe Edward. Un administrator adevărat, englez, ar fi ştiut măcar atât. Dar a fost o primăvară rece şi umedă. Oamenii care s-au mişcat prea repede şi-au pierdut seminţele. Am putea să încercăm să punem în pământ ceva grâu sau orz.

Ajunseseră în faţa casei fermierului, o clădire mică şi curată, făcută mai mult din lemn decât din piatră, dar care avea clar nevoie să fie văruită. Ca mai toate lucrurile, era o amintire urâtă a muncii care rămăsese nefăcută. Markham nu schiţă niciun gest să-l invite în casă.

— Eşti căsătorit, domnule Markham?

Bărbatul râse sec.

— N-am ce să ofer unei soţii, domnule. Nu-i vremea să te însori decât dacă eşti om cu stare sau un bărbat suficient de norocos încât să dai peste o femeie bogată. Şi în orice caz, nu există preot la biserică pentru o astfel de

ceremonie. Proprietatea de acolo a fost vândută cu mulţi ani în urmă şi nu cred că l-am văzut vreodată pe cel care o deţine. Ajutorul de preot ar trebui să umple golul, dar e împărţit în multe locuri.

— Se pare că aşa sunteţi cu toţii, zise Edward şi întinse mâna către bărbat. Sper că o să ai încredere că intenţionez să îmbunătăţesc lucrurile.

Markham privi în jos către mâna întinsă, apoi către Edward, după care îi cuprinse mâna cu a lui.

— O să mă mulţumesc şi cu ideea că n-o să faceţi lucrurile mai rele decât sunt.

Nu era cine ştie ce vot de încredere, dar Edward nu era în poziţia de a refuza.

— Şi la dumneavoastră cum e, domnule? întrebă Markham după ce-şi eliberă mâna din strânsoarea lui Edward. Există vreo doamnă Cary?

Fără să vrea şi înainte să aibă timp să gândească, el scutură din cap că nu, apoi în ultimul moment încercă să facă să pară ca şi cum se lupta să alunge o muscă.

— Da. Este. Eu şi soţia mea suntem… proaspăt căsătoriţi. A venit cu mine la Gloucestershire, dar Rookery este într-o stare atât de proastă încât am instalat-o la conac. Cu permisiunea Excelenţei Sale, bineînţeles.

Fermierul părea în acelaşi timp sceptic şi indiferent.

— Sunteţi sigur că vreţi să mai puneţi o recoltă? Un bărbat proaspăt căsătorit n-ar vrea să-şi părăsească soţia la răsărit pentru a săpa pământul.

Edward se forţă să alunge imaginile nepotrivite cu Charlotte Blake, caldă şi adormită, în patul lui.

— Aşa cum am zis, domnule Markham, sunt aici ca să muncesc.

*

— Deci, Mari, zise Charlotte zâmbind, după ce se schimbase cu ceea ce fusese cândva cea mai bună rochie a ei, decorată cu crenguţe, asta e ultima rochie curată pe care o mai am. În ce fel de încurcături crezi că mai pot intra

acum?

Mari ridică rochia murdară din mâinile ei.

— Eşti englezoaică?

Charlotte îşi aminti ceea ce Edward îi spusese despre simţurile ascuţite ale femeii. Oare scăpase de un spion ca să dea nas în nas cu altul? Trebuia să aibă grijă să nu-şi schimbe povestea. Nu avea să mai inventeze.

— Tatăl meu era. Eu am fost crescută în Franţa.

Charlotte nu-şi putea da seama dacă răspunsul o mulţumise sau nu pe Mari, căci femeia se întoarse şi ieşi din cameră fără a mai scoate vreun cuvânt. Charlotte o urmă în bucătărie, unde se părea că servitorii de altă dată fugiseră în mijlocul pregătirilor de cină. Bucatele se evaporaseră, transformându-se fie în praf, fie fuseseră mâncate de ceva, însă un ceainic încă atârna deasupra şemineului, iar oale şi tigăi erau împrăştiate pe mese. Mari făcu semn către o mătură şubredă.

— Tu începe să aşezi lucrurile aici. Eu mă duc la puţ şi o să mă asigur că Garrick a curăţat şemineul. Sper că asta – lovi cu degetele marginea unei găleţi ruginite de lângă chiuvetă – nu e găurită.

Charlotte era obişnuită să primească ordine.

— Bine, îi răspunse ea şi se apucă de treabă.

Sarcinile – măturat, aranjat, curăţat – erau simple şi nu necesitau prea multă gândire, dar îi ofereau răgaz ca să-şi pună alte întrebări. Ce se întâmplase aici de lucrurile ajunseseră în starea asta? Contele era la Londra, aşa spusese Garrick, şi era acolo de ani buni. Deşi nu era nimic neobişnuit ca un gentleman să stea la oraş, în special în anumite sezoane, nu îşi putea imagina de ce şi-ar fi lăsat proprietatea neîngrijită. Fără servitori care să se ocupe de ea. Erau semne că plecarea familiei fusese făcută în grabă şi fără a fi plănuită.

Şi Edward – asta se aşteptase să găsească? Nu îi văzuse faţa când ajunseseră, nu-i observase prima reacţie. Însă cuvintele şi modul în care îi vorbise lui Mari o făceau să creadă că situaţia era mai rea decât se aşteptase. Dacă nu erau arendaşi, nu erau fermieri, atunci proprietatea nu

avea venit. Din ce trăia acest Lord Beckley? Trebuia să fie foarte bogat sau foarte nechibzuit dacă îşi permitea să lase Ravenswood în ruină. Dacă ar fi fost în locul lui Edward, ar fi refuzat un post oferit de un om atât de nesăbuit. Însă, fără îndoială, modul în care Edward vorbise o făcea să creadă că acesta era mai mult decât un post pentru el. Care era legătura lui cu acest loc atât de îndepărtat de lumea din care venise?

Două lucruri îi potoliseră curiozitatea: mâinile ei, care erau amorţite de la măturat, lustruit şi frecat, şi foamea. După încuviinţarea lui Garrick, Mari făcu focul şi puse apă la fiert. În curând, rochiile murdare de noroi ale lui Charlotte erau înmuiate într-o vană, în colţ, iar majoritatea vaselor fuseseră spălate, astfel că bucătăria începea să semene cu un loc unde mâncarea putea fi gătită. Dacă exista mâncare.

Tocmai când stomacul ei începu să ghiorăie, Garrick intră cărând pe umăr un sac greoi pe care îl trânti cu zgomot pe masă.

— Acum sunteţi gata pentru lucrurile astea, doamnă?

— Destul de pregătită, îi răspunse Mari.

Spre uimirea lui Charlotte, Garrick şi Dobbs, vizitiul care se ocupase de trăsura cu bagaje a lui Edward, aduseseră saci cu făină şi cartofi, mazăre uscată, o halcă de carne de vită şi alte alimente.

— Cred că domnul Cary bănuise cum stau lucrurile aici, zise ea în timp ce privea.

Mari pufni.

— Bărbaţii se gândesc la mese, nu la ce înseamnă să le facă. Doamna Corrvan m-a însărcinat să iau toate astea şi să-l ajut să aranjeze casa. Dar bucătăria din acea căsuţă mică? Bah! Dacă vrea să mănânce, atunci să vină aici.

Nu veni însă. Nu atunci. Mari pregăti cu o viteză uimitoare o plăcintă cu carne de vită, iar Charlotte mâncă cu poftă pentru a-şi potoli foamea, o foame cum nu mai avusese de mult timp. Deşi ar fi fost mulţumită cu orice mâncare aşezată în faţa ei, nu putea să nege că Edward avusese dreptate când îi vorbise despre abilităţile culinare ale lui Mari. Ceea ce Charlotte considerase mereu o

mâncare simplă, plictisitoare, englezească, era condimentată şi avea savoare, fiind transformată în ceva inedit.

— E delicios, zise ea cu gura plină.

Mari acceptă acel compliment bolborosit încuviinţând din cap.

— Mulţumesc, doamnă Cary.

Ar fi putut să renunţe la acel apelativ înşelător, dat fiind că Garrick şi Dobbs mâncau oricum mult prea zgomotos pentru a o auzi.

— Mă întreb, începu ea ezitând, dacă ai fi dispusă să te uiţi la zgârietura de pe gâtul meu? Domnul Cary a spus că te pricepi şi la vindecat.

— Aşa a zis? întrebă Mari şi se ridică, uitându-se la rană fără a mai adăuga altceva, apoi luă o compresă umedă şi o aşează pe ceafa lui Charlotte.

Ea scânci simţind apa fierbinte pe rană. După câteva momente, senzaţia de înţepătură slăbi. Lăsând compresa acolo, Mari scoase o cutiuţă din lemn şi o deschise, scoţând la lumină mai multe şiruri de hârtii împăturite şi de flacoane mici şi cu dop, aranjate îngrijit. Trecu cu degetul peste ele, oprindu-se în dreptul unei sticluţe pe care o ridică.

— Cum este? întrebă ea şi aplică un unguent plăcut mirositor peste pielea rănită.

Uimitor, durerea se estompă.

— Mai bine. Mulţumesc mult.

— Mâinile, îi porunci Mari, întinzându-le pe ale ei cu palma în sus.

Ascultătoare, Charlotte le aşează peste ale femeii, simţindu-i – şi aproape invidiindu-i – bătăturile. Pielea lui Charlotte era roşie şi aspră.

— Aşa cum credeam. Eşti o doamnă.

Charlotte ştia să recunoască un compliment, iar acesta cu siguranţă nu era unul.

— Nu, zise ea încet, uitându-se repede către bărbaţii care mâncau. Nu sunt. A trecut ceva timp de când am făcut astfel de muncă, dar te asigur că sunt capabilă.

Ca răspuns, Mari aşează o altă compresă caldă peste

pielea sensibilă a palmelor ei, întinzând apoi balsamul calmant.

Garrick împinse farfuria şi râgâi, după care se bătu cu mâna pe burtă.

— Chiar a fost bun. E timpul să mă întorc la ascuţitul plugului vechi.

— Unde e domnul Cary? întrebă Charlotte când Mari se întoarse la cutia cu unguente pentru a aşeza sticluţa înapoi.

— L-am văzut mergând spre casa fermierului de dimineaţă. Probabil l-a găsit pe Markham.

— Markham?

— Este şeful arendaşilor, deşi acum e... singurul arendaş.

— *Singurul?* Dar cine are grijă de tot acest pământ?

— Mare parte din pământ rămâne nelucrat, doamnă. Cred că e responsabilitatea soţului dumneavoastră să schimbe asta.

— Dar... Asta e...

— Exact tipul de muncă la care domnul Cary excelează, interveni cu delicateţe Mari, uşuindu-i pe Garrick şi Dobbs afară din bucătărie.

Charlotte putea jura că îl auzise pe bărbat bolborosind în barbă ceva despre realizarea imposibilului.

— Domnule Garrick, strigă ea după el. Când ai plugul gata, foloseşte-l prima dată în grădina ce ţine de bucătărie.

— Avem seminţe? întrebă Charlotte.

Mari zâmbi uşor.

— Nu încă. Dar există o cale să căpătăm câteva. Cred că va trebui să facem o mică plimbare, zise ea, tăind o bucată de plăcintă şi aşezând-o pe o farfurie, acoperind-o apoi cu o bucată de pânză.

Probabil era pentru Rookery, sau aşa presupunea Charlotte.

— Lasă-mă să mă duc eu, se oferi ea, deşi era conştientă că îşi putea folosi timpul mai bine şi mai cu scop decât purtând conversaţii voalate cu Edward Cary. Nu cred că ţi-e uşor să mergi atâta drum. Mari încremeni. Mă

refeream la… piciorul tău, continuă Charlotte poticnindu-se în explicaţii. E o rană recentă?

— Nu.

Cuvântul o lovi ca o palmă, făcând-o pe Charlotte să se dea înapoi, ruşinată. Fără să se mai uite la ea, Mari ieşi cu coşul cu mâncare pe braţ, târându-şi piciorul pe podea.

Oare era cineva la Ravenswood care nu avea un secret de ţinut?

Capitolul 6

Charlotte era singură în casă pentru prima dată de când ajunseseră în mijlocul nopţii, aşa că părăsi bucătăria şi aripa servitorilor pentru a explora. Poate pentru că presupunea că Edward nu avea să fie de acord ca ea să cotrobăie prin casa angajatorului său, simţi fiori când împinse uşa grea de stejar pe lespezile de piatră.

Reconstituind drumul pe care Garrick îi condusese noaptea trecută, intră într-o galerie lungă, văzând pentru prima dată ceea ce întunericul îi ascunsese până acum. Ferestre pline de praf încadrau o terasă goală şi dădeau spre o pădure deasă. Pe peretele opus erau aşezate oglinzi, în şir, câteva crăpate, toate pătate de vreme, reflectând în ceaţă priveliştea din jur. În dreapta ei, o altă uşă conducea către un salon cu lambriuri întunecate, unde pe vremuri se servea cina, ale cărei rămăşiţe le găsiseră în bucătărie. Cineva sau ceva – atunci sau în anii de după – răsturnase câteva scaune, iar cioburi din porţelan delicat şi din cristal erau împrăştiate pe podea, strivite sub apăsarea picioarelor ei, în vreme ce poalele rochiei desenau modele în praful de pe jos.

Înapoi în galerie, paşii ei răsunau cu ecou. Charlotte străbătu un hol mare şi privi către scările care duceau la etaj, unde alte camere erau ascunse de întuneric.

„Mai târziu”, îşi promise ea.

La capătul îndepărtat al galeriei, o a doua uşă de

stejar era întredeschisă, iar ea se strecură în încăperea slab luminată. Icni, iar sunetul i se păru zgomotos în camera foarte înaltă. Şi aici domnea dezordinea. Mobila elegantă odinioară fusese răsturnată, împrăştiată şi stricată. Se simţea un miros apăsător de hârtii vechi şi cărţi, mirosul unei biblioteci care putrezea, iar aerul greoi o făcu să tuşească. Draperii uzate, arse de soare, acopereau un şir de ferestre înalte care cândva oferiseră o privelişte spectaculoasă asupra grădinilor formale, acum sufocate de buruieni. Dincolo de această cameră de primire şi uşor într-o parte, în mod clar adăugată ulterior la construcţia iniţială, era o sală de bal, goală, ce aştepta dansatori care probabil nu aveau să mai treacă niciodată pragul reşedinţei Ravenswood.

Poate că fiecare casă veche avea misterul ei, dar lui Charlotte îi era imposibil să nu se întrebe ce se întâmplase aici. Ce fel de nobil decisese aşa, dintr-un capriciu, să-şi părăsească proprietatea şi aparent să nu se mai întoarcă niciodată? Deşi nu avea niciun soi de ataşament faţă de acest loc, se simţi cuprinsă de regretul şi durerea abandonului. Cum de putuse cineva pur şi simplu să lase acest loc frumos să putrezească? Oare îşi imaginase că o casă este ceva uşor de găsit?

Ea ştia că nu era aşa.

În timp ce cutreieră prin cameră, lăsă cu vârful degetelor urme în praful gros de pe mese şi pe spătarele curbate ale scaunelor. Din când în când, se oprea pentru a aşeza un scaun sau altul, până când deranjă cuibul unei familii de şoricei din căptuşeala unuia, iar rozătoarele începuseră să chiţcăie şi să se împrăştie care încotro.

Îşi ridică fustele până la genunchi ca niciuna dintre rozătoare să nu fie tentată să se adăpostească sub material, apoi se uită disperată după Negruţa. Nu era de mirare că avea blana atât de deasă şi mătăsoasă. Nu trebuia să ridice prea mult lăbuţa în această casă veche pentru a găsi de mâncare. Însă pisica nu era nicăieri.

Poate că Negruţa şi şoarecii aveau o idee bună. Şi ea era tentată să o ia la sănătoasa. Ce treabă avea ea să se

amestece în casa altcuiva, prefăcându-se că e soţia unui străin? Ea avea – indiferent de protestele lui Langerton – propria casă de administrat şi o căsătorie reală de apărat. Trebuia doar să-i ceară suficienţi bani lui Edward pentru a ajunge la Londra, apoi ar putea să…

Să ce? Ah, asta era problema. Să fugă ca o nebună de bărbatul care fusese angajat ca să o spioneze? Să îl provoace pe fiul ei vitreg şi să fie umilită public? Să o implore pe mătuşa ei să o ajute şi să fie refuzată? Îşi dorise doar puterea de a face propriile alegeri. Întoarcerea la Londra i-ar fi luat şi ultima brumă de putere pe care căsătoria cu răposatul duce i-o adusese.

Era mai bine să se ascundă în anonimatul rural. Poate că dispariţia ei urma să-i strice planurile lui Robert. Iar Ravenswood era un loc ideal pentru a dispărea. Izolat. Abandonat. Nu era nimeni aici care să fie mirat sau să pună întrebări. Cu excepţia lui Mari, care era interesată clar să-l protejeze pe Edward, nu să o expună pe Charlotte.

Înţelegea acel impuls. El era puternic, hotărât, cu siguranţă demn de devotamentul unei femei. Prin tot ceea ce făcea arăta că era decis să aibă grijă de ceilalţi. În mâinile lui, ea ar fi fost…

Mâinile lui. Îşi aminti cum îi ştersese rochia. Încremeni şi alungă amintirea. Acele impulsuri erau rezultatul nefericit al unei imaginaţii neascultătoare. Nimeni de aici nu ştia nimic despre acea parte din ea, despre natura pe care o moştenise. Trebuia doar să se preocupe să nu facă nimic care să o dea de gol şi să-i expună secretele, nimic care să o facă pe Mari cea perspicace să fie împotriva ei, şi totul avea să fie bine.

Neliniştită, se concentră din nou pe exploratul camerei.

„O curăţenie generală, cap-coadă, cu siguranţă are să-i îmbunătăţească aspectul”, se gândi ea, privind în jur, deşi erau şi stricăciuni care nu mai puteau fi reparate prin curăţenie. O parte din mobilă era iremediabil distrusă, iar singura soluţie pentru draperiile mucegăite era să fie date jos. Trase de una din fâşiile de catifea, care se rupse cu

uşurinţă în mâna ei, căzându-i la picioare şi acoperind-o cu praf de unde ieşi clipind, tuşind şi complet murdară. Cea de a treia – şi ultima – rochie curată era mizerabilă. Oricum, nu mai putea face nimic, dar putea să continue. Nu-i stătea în fire să stea pe margine şi, în ciuda ironiilor lui Mari, nu era o doamnă.

Trase jos următoarea draperie, apoi încă una şi încă una, până când praful plutea în cameră precum ceaţa, iar firicele de prai se transformaseră în fulgi de nea în strălucirea slabă a soarelui care apunea.

Îşi aranjă părul cu mâna murdară de praf, dar încuviinţă satisfăcută. Deja locul arăta mai bine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? se auzi vocea lui Edward de undeva din spatele ei, dar praful din cameră îl făcea greu de distins.

Aşa cum se temuse, nu părea fericit să o găsească acolo. Aşteptă ca praful să se mai aşeze pentru a-l confrunta şi îşi muşcă buza de jos, încercând să înăbuşe un chicotit nervos.

*

Ochii negri ai lui Charlotte străluceau în lumina slabă a încăperii, dar orice altă parte din ea arăta ca şi cum pierduse lupta cu o cutie de praf pentru peruci[3]. Până şi genele ei erau albite. În timp ce-şi tot muşca buza de jos, încercând în mod clar să pară serioasă, chiar chinuită de remuşcări, un pic din acel strat de prai se mai şterse dezvăluind carnea rozalie a buzei. Gustul amar de praf – îi umpluse şi lui gura – o făcu să se înece.

În ciuda amestecului straniu de teroare şi disperare pe care îl simţea, un surâs şters îi apăru pe buze.

— Dacă asta este ideea ta de ajutor, începu el, fără a înainta spre ea, fără a se oferi să o mai scuture, cred că ar trebui să reconsider oferta.

---

3 Elita societăţii engleze purta peruci, dar pentru că acestea atrăgeau purici întrucât nu erau spălate corespunzător şi aveau un miros neplăcut erau date cu praf special pentru a fi întreţinute, (n.tr.)

Când ea se oferise să-i recompenseze ajutorul dat prin curăţarea casei, el fusese sceptic în privinţa intenţiilor ei, ca să nu mai vorbească de abilităţi. Nu se gândise însă că ea ar putea să înrăutăţească lucrurile.

„Poate noi suntem la fel”, se gândi Edward amintindu-şi spusele lui Markham.

În copilărie, locul în care stăteau acum fusese cunoscut drept Sala Mare şi avusese tot felul de întrebuinţări. De câte ori nu fusese uşuit afară din această cameră astfel încât tatăl lui să poată discuta fără întreruperi cu oameni de vază; aici cântase la pian cu mama urmărindu-l peste umăr; de câte ori nu spionase pe la uşi pentru a vedea cuplurile colorat îmbrăcate învârtindu-se şi făcând plecăciuni pe ringul de dans?

Dar zilele de glorie ale încăperii se stinseseră de mult.

Mama lui Edward murise din cauza variolei, conform spuselor lui Markham, iar zvonurile sugerau că tatăl lui distrusese tot ce-i ieşise în cale din cauza durerii: „Se spune că Excelenţa Sa a distrus casa şi a jurat să nu se mai întoarcă niciodată”. Edward presupunea că cel puţin o parte din zvonuri nu erau adevărate. Tatăl lui nu era omul care să se lase pradă durerii.

Oare boala îi răpise mama? Sau, poate, mânia care fusese dezlănţuită asupra acestei camere fusese aruncată şi asupra ei? Dacă aşa se întâmplase, ea nu ar fi avut mai multe şanse de supravieţuire decât instrumentul distrus la care cântase odinioară cu atâta graţie sau peisajul în ulei de deasupra şemineului, care atârna în fâşii, ca şi cum o bestie înfometată trecuse cu ghearele prin el. Oricum, nu avea să afle vreodată adevărul.

— Eşti bine, domnule?

El tresări uitându-se la silueta de lângă ferestre. Lumina soarelui care apunea venind din spatele ei, combinată cu praful din aer, îi oferea o strălucire aparte.

— De ce întrebi?

— Pari palid la faţă şi m-am gândit că poate…

El începu să râdă pentru a masca adevărul, temându-se că orice alt gest ar putea să-i arate lui Charlotte mai

mult decât trebuia să ştie.

— Palid? Ar trebui să te vezi pe tine, zise el, întinzându-i, în cele din urmă, o mână pentru a o ajuta să urce peste muntele de catifea de la picioarele ei. Dar încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce faci aici?

— Intenţionez să curăţ ca la carte această cameră, zise ea, ştergându-şi praful de pe umeri şi scuturându-şi fustele.

— De una singură?

Ea ridică bărbia.

— Dacă trebuie. Am trăit în multe locuri cu confort variat, dar niciodată în mizerie, şi nu intenţionez să încep acum.

— Nu te-ai aranjat suficient de confortabil în aripa cu bucătăria?

Ea încuviinţă rigid, în mod clar, ezitând să fie de acord cu el.

— Atunci stai acolo! Nu mai hoinări făcând mizerie printre lucruri care nu-ţi aparţin.

Ridică uşor tonul, făcându-i semn către draperii.

— Mizeria, domnule, era deja aici, îi răspunse ea, ignorându-i mâna şi trecând dincolo de el. Şi nu pot să-mi imaginez că angajatorul tău ar vrea să găsească…

— Am motive să cred că Lord Beckley cunoaşte foarte bine starea proprietăţii şi alege, din motive pe care eu şi cu tine nu le înţelegem, să… lase lucrurile aşa cum sunt. Trebuie să ne supunem dorinţelor lui.

— Atunci de ce te-ai mai deranjat să te întâlneşti cu domnul Markham? îl provocă ea. De ce ar fi angajat el un administrator dacă tot ce-şi doreşte este să lase lucrurile în ruină?

— El nu a… începu Edward, dar apoi se opri înainte de a spune adevărul. Treaba mea aici este să mă ocup de ferme. Nu de această casă.

Într-o zi, Ravenswood urma să fie profitabilă din nou, capabilă să susţină comunitatea din jur, aşa cum fusese şi când plecase el. Deja planurile lui înfloreau după conversaţia avută cu Markham. Seminţe noi, unelte noi, boi

dacă putea să găsească. Dacă reuşeau să aibă o recoltă, după aceea urma să aducă îmbunătăţiri caselor arendaşilor, ceea ce avea să le îmbunătăţească viaţa şi să atragă arendaşi noi. Odată ce ferma urma să fie pusă pe picioare – iar el avea să se întâlnească cu tatăl lui –, putea să-şi îndrepte atenţia asupra conacului.

— Pot să mă ocup eu de casă, dacă îmi dai voie, zise ea.

Cu siguranţă asta avea să o ţină ocupată şi departe de el. Totuşi, clătină din cap. Nu voia ca ea să umble nestingherită prin aceste camere, deşi nici el nu înţelegea de ce. Poate pentru că i se părea că era ca şi cum invita pe cineva să cotrobăie prin propriile lui amintiri.

— Dar trebuie să fac ceva, insistă ea.

— De ce?

Ea îl privi agitată. În mod clar se considera îndatorată lui. Oare credea că dacă el îi refuza oferta de ajutor pentru casă asta însemna că avea să-i ceară o altă formă de plată?

— Lasă lucrurile aşa, insistă el, grăbind-o nerăbdător către uşă.

— Te rog, zise ea, în timp ce el închise uşa în urma lor. Las-o deschisă. Aşa. Ridică mâinile în faţa ei, cu palmele la o distanţă de doi centimetri. Sunt şoareci acolo şi speram ca Negruţa să ne scape de ei.

— Negruţa?

Edward ridică o sprânceană, dar lăsă uşa întredeschisă aşa cum îi ceruse.

— Pisica neagră care umblă pe aici. I-am dat un nume. *J'espere* că e în regulă?

Era obosită. Accentul ei franţuzesc ieşea la iveală precum jupa unei fuste, cu mult mai seducător tocmai pentru că refuza să mai stea ascuns. El ridică din umeri şi se întoarse către spatele casei. Dacă pisica era a cuiva, atunci trebuia să fie a lui Garrick, căci nu mai era altcineva care să o revendice. Şi nu-şi putea imagina că fostul servitor de grajduri se gândea la acea pisică ca la un animal de companie.

— Ai mâncat? Ar mai trebui să fie din plăcinta

excelentă a lui Mari. Asta dacă domnul Garrick nu a mâncat-o pe toată.

Stomacul îi ghiorăi în semn de răspuns. După călătoria din ziua precedentă, Samson trebuia cruţat de alte eforturi, aşa că el îşi petrecuse mai bine de jumătate de zi mergând pe jos către fermele mai îndepărtate. La întoarcere, la Rookery, intenţionase să găsească ceva cu care să-şi potolească foamea, dar se pierduse în cifre – vremurile erau grele şi totul era scump. Dacă era să fie sincer, era surprins că încă îi mai era foame după asta, dar nevoile lui trupeşti trebuiau satisfăcute chiar dacă îl durea capul şi în piept simţea o durere apăsătoare.

Când ajunseseră la uşa care dădea la bucătărie, el o deschise şi se dădu la o parte pentru ca Charlotte să intre înaintea lui, deoarece o parte din el, în ciuda foamei, nu voia să vadă încă o cameră ruinată, dar plină de amintiri din copilăria lui. Însă aici era curat, focul ardea în vatră, fiecare oală şi fiecare farfurie era unde trebuia să fie. Trebuia să-şi fi dat seama că Mari avea să aranjeze totul. Îi plăcea ca bucătăria să fie un loc bine pus la punct.

Nu era însă pregătit să realizeze ce aducea o asemenea descoperire pentru el: era mai rău cumva să se afle într-un loc care semăna atât de mult cu cel din urmă cu douăzeci şi cinci de ani, dacă nu mai mult, când el avea obiceiul să se strecoare din camera lui, pe lângă doica adormită, în căutarea unor bunătăţi interzise la bucătărie.

Mari nu era nicăieri. Charlotte se spălă pe mână, apoi puse ceainicul la foc. După ce şi el se spălă pe mâini şi pe faţă, se aşeză pe scaunul din capul mesei servitorilor – locul în care obişnuia să stea majordomul – şi îşi permise să o urmărească cu privirea, doar din plăcerea de a urmări ceva care nu-i aducea înapoi nicio amintire neplăcută. Sau cel puţin, nicio amintire mai veche de o zi.

După ce se curăţase cât de bine putuse, ea se mişca rapid pentru a-i pregăti un soi de cină. În timp ce o privea, mai că îi venea să creadă că petrecuse ceva timp slujind sau cel puţin trăise într-o casă unde nu fusese scutită de sarcinile domestice. Oare îl servise pe soţul ei – dacă

existase cu adevărat un asemenea bărbat – la fel ca pe el acum?

Charlotte puse o farfurie în faţa lui, turnă ceai fierbinte în două ceşti, apoi se aşeză pe scaunul cel mai apropiat de el, la capătul uneia dintre băncile lungi care încadrau fiecare parte a mesei.

— Zahăr, domnule Cary? întrebă ea, ridicând cleştele.

El scutură din cap.

— Nu, mulţumesc.

— Mă gândeam că nu poţi trăi fără el, zise ea vădit surprinsă. Am înţeles că este la fel de comun ca aerul în locul din care vii.

— Este.

Nu mai putea să se uite la zahăr aşa cum o făcuse cândva, mai ales că acum ştia cum este făcut. Şi de către cine. Fiecare cub i se părea mânjit de sânge.

— Faptul că este dulce îmi lasă un gust în gură de care mă pot lipsi.

— Oh, zise ea părând că înţelege ce voia el să-i spună. Cu câţiva ani în urmă, abolиţionиştii începuseră şi la noi o campanie prin care voiau să boicoteze zahărul. Eram încurajaţi să folosim miere. Mătuşa mea doar a râs şi a zis că ea crede că asta ar fi cam crunt pentru sărmanele albine.

În timp ce vorbea, se juca cu toarta ceştii, deşi el nu putu să nu observe că nu băuse din ceai. Intenţionase fără îndoială să-l îndulcească, iar afirmaţiile lui pretenţioase o opriseră. Fără să mai spună ceva, el luă cleştele din mâna ei şi puse două cubuleţe de zahăr în ceaşca ei.

— Poate că ar fi, recunoscu el. Cine poate spune sigur?

Nu se putea aştepta ca ea să înţeleagă realitatea dură a vieţii pe o plantaţie de zahăr în Indiile de Vest. Nici nu era prea sigur că şi-ar fi dorit ca ea să înţeleagă – în experienţa lui, inocenţa era o virtute care nu era apreciată suficient. De ce să le împărtăşească şi altora cunoştinţele lui despre orori pe care oricum nu le-ar putea şterge cu sacrificiile lor infime?

Cu toate astea, ea nu bău.

*

— Nu mănânci şi tu? o întrebă, observând pentru prima dată că adusese doar o farfurie.

— Ceaiul e suficient.

El mai ezită un moment, dar până la urmă foamea învinse şi, ca de obicei, mâncarea lui Mari nu îl dezamăgi. În ceea ce se temea că era un spectacol deloc manierat goli farfuria.

— Cum a reuşit Mari să…?

— Doamna Corrvan a trimis câteva provizii cu ea.

— Ah.

Încă nu se putea obişnui să se gândească la doamna Corrvan ca la altcineva în afară de Tempest – deşi nu ar fi trebuit să se mai gândească la ea. Dar de această dată, înţepătura pe care o simţea auzindu-i numele de femeie măritată era amorţită de ceaiul cald şi mâncarea bună – şi poate şi un pic de accentul uşor şi delicat al celei cu care vorbea.

— Discuţia cu domnul Markham a fost lămuritoare? Cum stau lucrurile la ferme?

— Din ce am văzut până acum, la fel de rău ca la conac, din păcate, răspunse el sorbind din ceai. Au rămas o mână de arendaşi asupriţi şi vai de capul lor. Va fi nevoie de multă muncă pentru a pune acest loc pe picioare şi să-l fac să funcţioneze cum trebuie.

— Şi de bani, adăugă ea direct. Ţi-a dat angajatorul vreun avans sau cel puţin o linie de credit pentru a putea aduce îmbunătăţiri aici?

El înclină bărbia în semn de confirmare.

— Da, se poate spune şi aşa.

Ea înclină capul într-o parte, uitându-se la el. Aluzia lui nu trecuse neobservată.

— Am auzit poveşti despre cei care s-au întors din Indiile de Vest bogaţi. Dar cu siguranţă nu intenţionezi să foloseşti banii tăi pentru a corecta greşelile – neglijenţa –

acestui, acestui…

— Lord Beckley, interveni el înainte ca ea să aibă timp să găsească vreun epitet nu tocmai potrivit. Am o moştenire de la un om pe care am ajuns să-l cunosc în Antigua. Thomas Holderin. El a fost… mentorul meu.

Era cel mai apropiat cuvânt la care Edward se putuse gândi pentru a descrie rolul pe care acel bărbat îl jucase în viaţa lui, deşi era sigur că nu era suficient şi că nu descria profunzimea relaţiei lor. Ar fi fost tentat să-l numească al doilea tată, asta dacă această etichetă nu ar fi fost mânjită de primul lui părinte.

Cu siguranţă, Edward nu se aşteptase să folosească darul mult prea generos al lui Thomas Holderin pentru a scoate proprietatea familiei la liman, pentru a îndrepta greşelile tatălui său. Anul trecut, dăduse mai bine de jumătate din bani căpitanului unei corăbii, mituindu-l pentru a o duce pe Tempest – fiica lui Holderin – departe de pericolele insulei. Însă doar cu câteva zile în urmă, acea mică avere îi fusese returnată, căpitanul Corrvan părând extrem de mulţumit că obţinuse un premiu mai valoros ca urmare a călătoriei.

— Şi ai de gând să investeşti toată moştenirea aici? îl întrebă Charlotte.

Explicaţia lui nu clintise expresia sceptică de pe chipul ei.

— Am toate motivele să cred că orice investiţie din partea mea o să-mi fie returnată cu tot cu dobândă.

Charlotte trase de farfuria goală şi trecu cu degetul arătător peste firimiturile rămase.

— Sper că Lord Beckley ştie cât de norocos este să te aibă în slujbă, înţeleg prea puţine despre ce înseamnă să administrezi o proprietate, dar ştiu că oamenii oneşti şi muncitori sunt rari.

El nici nu-i ştia numele bine, însă ea, cumva, părea să-l cunoască sau pretindea asta. Poate urmărea să-l flateze, îşi reaminti. Poate că era flirt. Poate că ea spera să se facă plăcută de el ca să nu o trimită de acolo.

Apoi, în ceea ce era un gest foarte bine calculat sau

deloc gândit – şi naiba să-l ia dacă putea să facă diferenţa –, ea duse degetul plin de firimituri între buze şi îl linse, apoi se ridică să ducă farfuria goală la chiuvetă.

— Domnul Blake a fost un ticălos? întrebă el.

Auzindu-i întrebarea, ea tresări, dar nu se întoarse cu faţa.

— Soţul meu a fost… naiv. Nu, e un cuvânt prea puternic. N-a văzut mereu oamenii aşa cum erau cu adevărat.

— Şi ce a văzut când s-a uitat la tine, Charlotte?

— Asta nu ştiu, zise ea şi ridică aproape imperceptibil din umeri, gestul ei fiind ascuns de lumina slabă din bucătărie. Cred că, poate, nu m-a văzut deloc.

Scaunul scrâşni pe podea când Edward se ridică, iar în liniştea ce urmă, cizmele lui răsunară pe podea când el traversă până în spatele ei. De la acea distanţă, nimic nu-i mai putea scăpa, nici măcar faptul că încheieturile ei se albiseră strângând farfuria.

„Eu *te văd”.*

Cuvintele implorau să fie spuse, dar el nu avea de gând să le rostească. Oare erau adevărate?

Pe spatele gâtului avea o dâră de murdărie, un loc pe care trebuie să-l fi atins într-un moment de incertitudine sau pentru a uşura vreo durere. În păr încă mai avea praf. Cu siguranţă, un domn s-ar fi oferit să-i aducă apă pentru baie.

Însă acest gând trezea alte gânduri cu mult mai periculoase. Dacă nu era atent, avea să se trezească sedus de această străină. Sau să o seducă.

*

— Nu putem cunoaşte niciodată cu adevărat o persoană, zise el. Respiraţia lui îi făcu o şuviţă căzută pe obraz să se mişte. Cel mult, putem spera să ne cunoaştem pe noi. Iar el se cunoştea destul de bine pentru a-şi da seama că trebuia să plece înainte să facă ceva regretabil. Noapte bună, Charlotte, zise şi se îndepărtă, pornind către

uşă.

*

În penumbrele grădinii îl întâlni pe Dobbs.

— Ah, domnule Cary, îi zise vizitiul, grăbindu-se către el. Veneam să vă caut. Doamna Mari mi-a dat un soi de pomadă pentru copita lui Prince şi arată ca nouă. Puteţi să fiţi gata la prima oră?

S-ar fi putut spune că apariţia şi anunţul lui Dobbs erau providenţiale.

Scuza perfectă pentru Edward, putea să plece şi să se lipsească de tentaţiile din jur, concentrându-se pe lucrurile mai importante. Bineînţeles, arendaşii lui nu aveau să vadă lucrurile aşa. În primul rând, îi promisese lui Markham că o să-l ajute să pună mai multe recolte.

În spatele lui, se întrezărea lumina de la o lumânare din fereastra camerei majordomului. Camera lui Charlotte.

Oricare ar fi fost adevărul din povestea ei, nu avea nicio îndoială că ascundea ceva.

Până la urmă, Gloucestershire nu era un loc rău pentru a te ascunde. Peisajul liniştitor şi pădurile dese îi oferiseră şi lui refugiu de multe ori când era doar un băieţel. La fel şi casa veche, medievală în fapt, dar cu sute de ani de construcţii adăugate care făcuseră să existe tot felul de colţişoare şi cotloane, camere în interiorul camerelor, cunoscute doar de câţiva.

Se gândi fără satisfacţie la ideea de a pleca la Londra. Poate că şi el se ascundea în Gloucestershire, la Ravenswood. Şi poate o parte din el se bucura că nu se ascundea singur.

— Îţi rămân dator, Dobbs, îi zise el înclinând din cap în timp ce se îndrepta spre Rookery, dar planurile mele s-au schimbat. Rămân aici.

Capitolul 7

În dimineaţa următoare, aroma de bacon prăjit o făcu pe Charlotte să se ridice din pat. Oare visele aveau miros? Cu siguranţă, Mari nu ar fi putut să facă un asemenea mic dejun din nimic. Când intră în bucătărie, Garrick intră şi el prin uşa opusă, cărând două găleţi pline ochi cu apă de la puţ.

— Bună dimineaţa, doamnă Cary, zise el, deşi ochii lui erau aţintiţi asupra lui Mari, care era aplecată peste o tigaie în apropierea focului.

Înainte ca ea să poată răspunde, Edward se ridică de la masă.

— O să te trezeşti cu jumătate de sat la micul dejun dacă nu ai grijă, Mari, o necăji el.

Tensiunea din ziua precedentă se domolise. Dădu din cap către Charlotte în semn de salut, apoi se îndreptă către Garrick, luându-i găleţile din mâini şi ducându-le la bazin pentru a-l umple. Eliberat de povară, Garrick se aşeză şi ridică furculiţa anticipativ.

— Păi, l-am invitat doar pe domnul Markham având în vedere că el este cel care m-a aprovizionat cu ouă, îi răspunse Mari, fără a-şi lua privirea de la sarcinile ei.

Se auzi un zăngănit puternic de metale ciocnite, ca şi cum Edward scăpase găleata.

— L-ai văzut pe Markham? Când?

— Ieri după-amiază. Acolo unde este o fermă sunt seminţe pentru grădină. Şi pui, adăugă ea, întorcându-se în cele din urmă de la foc cu o tigaie de ouă prăjite sfârâind delicios. Şi odinioară, un porc.

— Markham ţi-a dat toate astea? întrebă Garrick uimit, rostogolind mâncare din tigaie în farfuria din faţa lui înainte ca Mari să aibă timp să o aşeze.

— Mâncarea mea poată să facă minuni.

Ochii ei căprui străluceau.

Charlotte îşi ascunse uimirea prefăcându-se ocupată cu vasul cu cafea. Deci, până la urmă, bucata mare de plăcintă nu fusese destinată pentru Rookery.

— Unde e domnul Dobbs în dimineaţa asta? întrebă

ea.

— A plecat la Londra în zori, răspunse Garrick cu gura plină.

— Oh! Mari se întoarse către Edward. Am crezut că aveai de gând să mergi la...?

— Două duzini de ouă, o bucată de bacon. Presupun că Markham ţi-a dat şi cafea? zise Edward vorbind peste ea şi evitând întrebarea.

— Nu. Asta era în proviziile primite de la doamna Corrvan.

— Doamna Corrvan?

Cel puţin de data asta nu i se mai împletici limba când îi rosti numele. Însă Charlotte observă încordarea bruscă a umerilor lui şi cât îi displăcea să-l rostească.

— Aşa e, îi confirmă Mari sfidător în timp ce se concentra să pună mâncarea în farfurii.

— Ah, da. Acum, îmi amintesc, doamna Cary mi-a povestit asta ieri.

Simţind privirea lui Edward asupra ei, Charlotte turnă patru ceşti de cafea pe care le aşeză în faţa fiecăruia dintre ei, întrebându-se dacă el avea să o bea pe a lui, dat fiind că acum ştia de unde provine.

Însă când se întoarse la masă, alăturându-se lor, părea să fi lăsat deoparte toate sentimentele cu privire la doamna Corrvan. Şi de această dată se feri de bolul cu zahăr; când veni rândul lui Charlotte, ea aruncă vinovată un cubuleţ în ceaşcă, simţindu-se uşurată când o văzu pe Mari făcând acelaşi lucru, cu două cubuleţe.

— Garrick, întrebă Mari întinzându-i şunca, este pe aici vreun coteţ de găini demn de numele ăsta?

Bărbatul îi făcu semn către fereastră şi către o clădire dărăpănată de dincolo de ea.

— Da, într-un fel.

— După ce sapi grădina de la bucătărie, ocupă-te să îl repari, îi ordonă Mari.

Bărbatul bombăni nemulţumit, dar în cele din urmă încuviinţă din cap fără tragere de inimă.

— Cu puţin noroc, explică Mari, tura următoare o să-l

conving pe domnul Markham să se despartă de câteva din găinile lui.

— Mă îndoiesc, interveni Edward scuturând ştrengăreşte furculiţa în aer. Nu mai ai muniţie. Am terminat eu aseară plăcinta cu carne de vită.

— O să mai fie şi alte lucruri de care o să aibă nevoie, nu te îngrijora, răspunse sec Mari.

Tachinările din această dimineaţă erau cu mult mai amabile decât în ziua precedentă, dar în continuare nu semănau deloc cu o conversaţie dintre un stăpân şi o servitoare.

— N-am găsit eu întotdeauna soluţii să am grijă de bucătăria mea?

— Cu siguranţă da, Mari. Cu siguranţă. Deci, zise el împingând farfuria goală, se pare că ţi-ai programat ziua, şi pe cea a lui Garrick.

Acesta bolborosi ceva cu gura plină, dar nu obiectă.

— Şi tu, doamnă soţie?

Întrebarea o făcu să tresară, iar ceaşca zăngăni pe farfurioară.

— Eu… m-am gândit că aş putea să… mă ocup să fac un pic de curăţenie prin casă. În camerele familiei.

Mari încremeni cu furculiţa în aer, cu o bucată de ou înfiptă în ea, uitându-se când la Charlotte, când la Edward.

— Camerele familiei?

Charlotte se ridică şi începu să strângă vasele de pe masă.

— Dacă domnul Cary nu are nimic împotrivă.

Edward se ridică şi el, fixând-o cu ochii lui albaştri încă amuzaţi, deşi nu mai erau la fel de scânteietori.

— Ar conta dacă aş avea ceva împotrivă?

Garrick începu să râdă în spatele ceştii.

— Nu sunteţi căsătorit de mult, domnule, dacă puneţi o întrebare aşa prostească. Femeia e precum un cal. Nu-i puteţi da prea mult frâu liber şi apoi să vă aşteptaţi să stea locului. Trebuie să ţineţi lucrurile cu mână fermă şi biciul aproape, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Comparaţia nu era deloc surprinzătoare, mai ales că

venea de la un om care se ocupase de grajduri, dar Charlotte simţi că lui Edward nu-i convenise şi privirea senină se întunecă uitându-se către celălalt bărbat.

— Eu nu cred în biciuirea cailor, îi zise el direct. Sau a femeilor, sau a servitorilor... din fericire pentru tine, Garrick.

Neimpresionat de acea ameninţare voalată, Garrick trecu cu o unghie murdară în golul dintre doi dinţi şi supse resturile de acolo.

— Doar a sclavilor, atunci?

Charlotte nu înţelegea ce o apucase. Avea însă sentimentul că cei doi bărbaţi urmau să se ia la pumni în bucătăria fără de pată a lui Mari, iar instinctul îi spunea că, dacă Garrick urma să fie pus la pământ, atunci Edward ar fi fost imposibil de ridicat de deasupra lui. Mari avea dreptate – el nu îşi putea permite să piardă respectul oamenilor pe care voia să-i ajute. Interveni între ei, punând mâna pe braţul lui Edward, simţindu-i muşchii încordaţi când bărbatul strânse pumnul.

— Şi tu, dragul meu? întrebă ea, uitându-se la el şi forţându-l să-i întoarcă privirea. Nu intenţionase să folosească asemenea apelative intime, dar nu-i venise în minte vreo altă modalitate de a-i distrage atenţia. Cum ai de gând să-ţi petreci ziua?

Ştia că reuşise înainte ca el să deschidă gura. I se putea citi uimirea din ochi, dar şi ceva ce semăna cu recunoştinţă, iar trupul încordat de sub atingerea ei începu să se relaxeze.

— Prima dată, mă duc în sat să văd cum pot comanda nişte provizii, îi spuse el.

Cu mâna liberă îi mângâie palma de pe braţul său. Avea degete lungi. Unghii îngrijite. Avea mâinile unui gentleman, în ciuda culorii lor măslinii.

— Ai nevoie de ceva?

— Terebentină, îi zise ea pe tonul ei serios, obişnuit. Ceară de albine. Săpun.

Anii petrecuţi în preajma servitoarelor îi oferiseră cunoştinţele necesare despre lucrurile care nu trebuiau să

lipsească dintr-o gospodărie, şi cum să le folosească. Strângând-o uşor, el îi ridică mâna de pe mâneca lui şi i-o întoarse cu palma în sus, atingând atent cu degetul mare în jurul locurile în care avea băşici de la munca din ziua precedentă. Atingerea lui delicată, sentimentul de a-i simţi pielea, i se păru mai intim decât faptul că o ţinuse strâns în braţe când călăriseră.

— Nu trebuie să faci asta, Charlotte, insistă el, cu capul plecat.

Preţ de un moment, ea se gândi că el voia să-i sărute mâna. Făcu un pas în spate, eliberându-şi degetele din strânsoarea lui, dar nu înainte de a-şi simţi pulsul crescând, şi ştiu că şi el simţise asta. Blestemată să fie imaginaţia ei sălbatică! Nu se avertizase în ziua precedentă despre asemenea intimităţi? *Oui!* Chiar după ce atingerea palmei lui calde îi înfiorase tot trupul, nu o dată, ci de două ori, forţând-o să se lupte cu dorinţa de a fi atinsă şi a treia oară. Dorinţa – atât de nedorită – avea gust de trădare.

— Cineva trebuie s-o facă… zise ea tăios, conştientă că Garrick şi Mari îi priveau.

Oare cât de mult se dăduse de gol? Se aşteptă ca Edward să o contrazică, însă el doar încuviinţă.

— O să am grijă ca lucrurile să fie trimise. După, mă duc la ferma lui Markham. Noi doi sperăm să mai putem planta un câmp de orz. Să nu mă aştepţi cu cina, Mari, zise el şi plecă.

Garrick îl urmă, la doar câţiva paşi în urmă, fluierând triumfător şi disonant, lăsându-le pe cele două femei singure în bucătărie. Hotărâtă să se comporte ca şi cum nimic nu se întâmplase – căci nimic nu se întâmplase decât în mintea ei –, Charlotte se apucă să strângă şi restul vaselor murdare. Mari îi urmări cu privirea pe cei doi bărbaţi cu o expresie imposibil de citit. Nu mai luase vreo altă înghiţitură de mâncare de când Garrick rostise acel cuvânt.

„Sclavi”.

Aşezând deoparte un vraf de farfurii, Charlotte îşi reluă ezitând locul la masă şi sorbi din cafea, deşi se răcise.

Se gândi la atacul lui Garrick şi la afirmaţia lui Edward. Se gândi la mâinile lui Edward, la puterea lor considerabilă, în ciuda delicateţii atingerii lor.

„Nu putem cunoaşte niciodată cu adevărat o persoană”, o avertizase el. Dintr-odată, ea voia să ştie ce altceva făcuseră acele mâini.

— A fost un stăpân bun, Mari?

Cuvintele o treziră din reverie pe femeie, care se uită ţintă şi tăios la Charlotte.

— N-a fost niciodată stăpânul *meu,* doamnă.

— Nu a fost stă…?

— Domnişoara Holderin – doamna Corrvan, acum – s-a ocupat de servitorii domestici, bineînţeles. Tatăl ei s-a ocupat de toată plantaţia. A fost un suflet blând.

Charlotte o privi neîncrezătoare.

— Trăiam cu impresia că aşa-numiţii „proprietari binevoitori” pot fi găsiţi doar în cărţile de ficţiune.

Mari încuviinţă din cap.

— Vei găsi foarte puţini în lumea reală. Însă domnul Holderin nu era proprietar de plantaţie. Proprietatea Harper’s Hill îi aparţinea tatălui răposatei sale soţii. Şi pentru că noi nu eram ai lui, nu avea puterea să ne elibereze, dar a făcut tot ce-a putut să ne ajute, asta incluzând şi faptul că l-a pregătit pe domnul Edward şi l-a învăţat tot ce trebuie pentru a-i lua locul după moartea lui. În toţi anii de când îl ştiu pe domnul Edward n-a ridicat vocea la nimeni – bine, asta în afară de domnişoara Holderin, dacă e să fiu sinceră.

Charlotte lăsă umerii în jos, încercând să se relaxeze. Cuvintele lui Mari erau liniştitoare. Cu toate astea, simţea că ceva rămânea ascuns. Poate ceva din trecutul lui Edward ce el nu ar fi vrut să dezvăluie…? Dar cât de ridicol era, date fiind propriile circumstanţe, să se aştepte să afle. Ca şi cum Mari îi intuise curiozitatea, îi spuse:

— M-ai întrebat despre şchiopătatul meu.

Charlotte încuviinţă nesigură, surprinsă de schimbarea subită a subiectului.

— E o rană veche. Din copilăria mea în… Africa,

începu ea, fără a se uita în ochii lui Charlotte. Într-o noapte, bărbaţii dintr-un trib vecin ne-au invadat satul. Au capturat cât de mulţi au găsit, apoi ne-au luat ca prizonieri de război pentru a fi vânduţi ca sclavi. Eu m-am agăţat de mama şi am ţinut-o strâns cât de mult am putut. Până când a fost ucisă. Unul dintre bărbaţi m-a prins de gleznă şi m-a târât de lângă trupul ei. M-am simţit ca şi cum fusesem ruptă în două. Ceva a plesnit în mine şi am leşinat pe loc.

Charlotte simţi cum i se taie respiraţia şi o cuprinde ameţeala. Dar nu scoase un sunet.

— Când mi-am revenit, eram legată cu lanţuri alături de cei care mai rămăseseră şi mărşăluiam către coastă. Zile după zile. Şoldul meu s-a tot înrăutăţit. Când am ajuns în final la bordul unei corăbii, doctorul a încercat să-mi îndrepte piciorul, dar era deja prea târziu. N-am mai mers cum trebuie de atunci.

— Îmi pare rău, şopti Charlotte şi chiar asta simţea, deşi ştia prea bine că nişte simple cuvinte nu aveau să îndrepte un rău atât de mare, nu aveau să vindece acea rană sau alta. Ce amintire dureroasă… Dar ce te-a făcut să te decizi să-mi povesteşti acum?

— Înainte nu eram pregătită să-ţi spun, zise Mari simplu şi uşor tăios. N-am spus nimănui această poveste. Dar m-am gândit la tine şi la… domnul Edward. Pari să fii îngrijorată de firea lui, dat fiind că a trăit atât de mult timp într-un loc teribil.

Charlotte nu reuşi măcar să încuviinţeze.

— Aş putea să-ţi spun multe poveşti pentru a te linişti, zise Mari, însă vreau să ştii asta: el m-a văzut în ziua în care am ajuns în Indiile de Vest. Era doar un băieţel, cu câţiva ani mai mare decât mine. S-a întors către bărbatul cu care era – domnul Holderin, deşi atunci nu ştiam asta – şi i-a zis ceva nerăbdător. Nu ştiam engleză, dar am înţeles că-l ruga să mă cumpere.

Simţind cum îi alunecă toarta ceştii în palmele umede, Charlotte o aşeză atent pe masă. Cât de devastator pentru oricine, dar în special pentru un copil, să trăiască aşa ceva! O fiinţă umană cumpărată şi vândută ca un animal, la piaţă.

— De ce? şopti ea. De ce să te facă sclavă?

— Eram deja sclavă. Nimic din ceea ce făcea sau nu făcea el nu putea să schimbe asta, dar el ştia… O fată şchioapă? Scutură din cap. N-aş fi supravieţuit nici măcar un an pe oricare altă plantaţie din Indiile de Vest. Aşa cum am aflat mult mai târziu, domnul Holderin îi salvase viaţa şi domnului Edward. Şi prin rugăminţile lui, domnul Edward a salvat-o pe a mea, căci domnul Holderin m-a cumpărat şi m-a dus la Harper's Hill. N-a fost un stăpân bun, doamnă. A fost şi este un om bun.

„Care merită o femeie bună", se gândi Charlotte, amintindu-şi ce îi spusese Mari în prima noapte. Atunci, el de ce îşi bătea capul, fie şi temporar cu ea?

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai povestit asta, zise ea. Dar… îndoiala încă pândea în cotloanele minţii ei. Nu ţi se pare că uneori întrevezi în el ceva, ceva… aspru?

Mari încuviinţă.

— Oh, da. Ridică furculiţa, înţepând ouăle reci de pe farfuria ei. Cred că e teamă.

„Teamă?" De *ce* se putea teme un bărbat ca Edward?

Aparent regretând că fusese atât de deschisă, Mari se ridică brusc şi se îndepărtă fără să mai spună altceva. Înainte ca Charlotte să-şi revină din uimirea pe care o simţi văzând cât de brusc se terminase conversaţia lor, Mari se întoarse la ea cu un şorţ de bucătărie suficient de lung încât să acopere toată partea din faţă a rochiei lui Charlotte.

— Ar fi păcat să stricăm încă o rochie, îi zise ea, întinzându-i şorţul.

— *Merçi,* răspunse Charlotte fără să conştientizeze.

Mari începuse să spele vasele. Farfurii şi tacâmuri se loveau unele de altele în chiuvetă în vreme ce ea îşi vedea instinctiv de sarcinile familiare din bucătărie, muncă pe care o făcea de când se ştia. Charlotte parcă îl putea auzi pe Edward întrebând-o: „Asta vrei să faci?" Şi care fusese răspunsul lui Mari? „E ceva să ai de ales!"

— Îţi mulţumesc pentru un mic dejun excelent, Mari. Suntem foarte norocoşi că ai ales să vii aici, altfel s-ar putea să murim cu toţii de foame.

— Garrick nu era pe moarte când am ajuns, sublinie ea punând resturile de ouă într-un bol pe care îl aşează la picioarele ei. Negruţa apăru din neant şi începu să mănânce. V-aţi fi descurcat. Cumva.

— Poate, zise Charlotte, deşi în sinea ei avea dubii. Punându-şi şorţul, se aşează lângă Mari şi începu să şteargă vasele pe măsură ce Mari le spăla. Mă întreb… Când ai pornit spre Anglia, asta credeai că o să faci aici?

Mari lăsă mâinile în jos, în apă, împrăştiind balonaşe de săpun peste tot şi stropind-o pe Charlotte.

— Eu niciodată…

— Să nu-mi zici că n-ai avut un vis, o întrerupse Charlotte. Toată lumea are.

Numai Dumnezeu ştia că ea visase altceva de fiecare dată când fusese obligată să asculte criticile mătuşii Penhurst. Dacă n-ar fi avut, le-ar fi ascultat şi acum.

— Mi se promisese libertatea. Ridică din umeri. Mi s-a părut… periculos, cumva, să mă gândesc dincolo de asta. Mi se părea că mă joc cu soarta.

Charlotte observă că Mari nu negase că avea şi alt vis, deşi era reticentă în a-l dezvălui, chiar şi acum. Sau poate că încă încerca să-şi dea seama ce voia. Era normal. Dacă Mari ar fi întrebat-o pe Charlotte acelaşi lucru, răspunsul sincer ar fi fost că nu. Sau, mai precis, *non.* Era greşit din partea ei să compare zbuciumul lor trecut, căci nimic nu se putea compara cu ceea ce Mari îndurase. Dar la urma urmei, amândouă erau femei, prinse într-o lume care nu era a lor, încercând să-şi găsească rostul. Cât de ciudat că drumurile li se intersectaseră tocmai la Ravenswood!

— O să mă anunţi când ajung produsele de curăţenie din sat? întrebă Charlotte, împăturind prosopul şi aşezându-l lângă chiuvetă.

— Şi unde o să te găsesc, doamnă Cary?

„Doamnă Cary”. Nu era o scăpare. Era intenţionat. Voia să o necăjească? Nu. Nu era asta, deşi nici ea nu putea să spună exact ce era.

— Am de gând să arunc o privire la etaj, zise Charlotte.

— Cauţi ceva în mod special?

— Nu, bineînţeles că nu.

Mari o privi cu subînţeles, iar Charlotte se simţi cu musca pe căciulă. Dar cum putea să caute un răspuns când nici măcar nu ştia întrebarea?

*

Little Norbury – nu era practic parte din proprietatea Ravenswood, deşi depindea de prosperitatea acesteia – fusese întotdeauna un sat mic. Diligenţa nu trecea pe aici, aşa că erau foarte puţini vizitatori, nu exista han şi nici prea multe lucruri care să intereseze un străin. O biserică, o cârciumă, câteva prăvălii, care îşi atrăgeau clienţii din rândul arendaşilor de la fermele vecine. Nu era o surpriză că găsise satul într-o stare la fel de dezolantă precum conacul.

La marginea satului era vicariatul – gol, aşa cum îl avertizase Markham că avea să fie. Lângă el era biserica, mult prea simplă şi veche ca să fie deranjată, cel puţin la exterior, de anii de neglijenţă. Când trecu pe lângă ea, cercetă curtea bisericii şi pietrele acoperite de muşchi verde, adăpostite de razele soarelui de dimineaţă. Intră cu inima bătându-i cu putere, trecând de poarta ruginită din fier, ale cărei balamale protestară cu putere la atingerea lui.

În spatele cimitirului erau câteva monumente mai înalte, despărţite de celelalte din curte printr-un gard micuţ. Paşii îl purtară peste pământul denivelat, prin spaţiile înguste dintre pietrele funerare strâmbe şi aplecate de mişcarea solului şi de trecerea timpului, până când ajunse în spaţiul demarcat. Locul de veci al familiei.

Cary. Numele părea să-l apese din toate părţile. Femei, bărbaţi. Copii – speranţa părinţilor stinsă precum flacăra unei lumânări. Cel de-al unsprezecelea conte de Beckley, bunicul lui, pe care îl văzuse doar în portretul foarte sever din galerie. Chiar şi un câine, a cărui prezenţă nimeni nu fusese niciodată în stare să o explice. Oare

permisese biserica şi vreun preot ca un câine să fie îngropat într-un loc sfânt? În cele din urmă, ochii lui se opriră asupra pietrei funerare pe care nu realizase că venise de fapt să o vadă.

Laetitia Howell CARY
Contesă de Beckley.
Iubită soţie şi mamă.
Decedată la 18 iulie 1775

„Iubită soţie”.

În liniştea din cimitir, sunetul propriei voci îl făcu să tresară. Cum de cutezase tatăl său să dea un asemenea ordin sculptorului? Bineînţeles, trebuie să fi fost sugestia vicarului, ultima încercare a bătrânului Henderson de a trezi conştiinţa tatălui său. Sau, poate că, pur şi simplu, aşa îi plăcuse sculptorului.

Data îl luă prin surprindere. Mama lui mai supravieţuise o lună după plecarea lui. Suficient timp, presupunea el, ca variola să-i fi dat lovitura de graţie. Câte trebuie să fi îndurat ea în acele zile, între plecarea lui şi moarte? Durerea îl copleşi, aşa că îşi feri privirea.

Dacă fusese o epidemie de variolă la Ravenswood, nu ar fi trebuit să fie şi alte pietre funerare cu date similare? Oare era posibil ca boala să fi fost doar un zvon inventat pentru a explica moartea mamei lui? Panica ar fi fost reală, ar fi golit satul, fără a lăsa în urmă oameni care să pună întrebări dificile. Şi dacă mama lui nu murise din cauza bolii, atunci…

Când mâinile începură să-i tremure ca cele ale unui om bătrân şi neputincios, se întoarse cu spatele, temându-se că fie urma să izbucnească zgomotos în lacrimi, fie să vomite, dacă mai stătea acolo vreun moment. Ar fi fost mai uşor dacă şi-ar fi găsit propria piatră funerară în curtea bisericii. Până la urmă, băieţelul care plecase din Little Norbury chiar murise cu mulţi ani urmă. Bărbatul care se întorsese semăna foarte puţin cu el.

Când ieşi pe alee, îşi reveni. Deşi erau multe lucruri

aici care puteau să îngrozească orice privitor, nimic nu ar fi trebuit să-l mai surprindă. În sat, prăvălia generală avea obloanele trase. Singura uşă care mai era deschisă era cea a cârciumii. Aşa că Edward nu avu de ales şi se îndreptă către acel venerabil loc pentru a obţine informaţii.

În apropierea pragului de la Trandafirul şi Corbul, auzi pe cineva în interior fredonând o melodie. Când păşi dincolo de uşă, văzu o femeie slabă, tânără şi cu păr blond, aplecată peste o găleată, frecând mesele şi podelele cu aceeaşi apă murdară. Cânta şi freca în acelaşi timp pe ritmurile alerte ale cântecelului.

— Îmi cer scuze, zise Edward, în cele din urmă, când ea nu schiţă niciun gest că avea să ridice privirea.

Femeia scoase un strigăt scurt de surpriză auzindu-i vocea.

— Dumnezeu să ne apere, ce sperietură mi-aţi dat!

Scăpă cârpa în găleată, împroşcându-i fusta cu apă murdară şi gri.

— Îmi cer scuze, domnişoară. Mă întrebam dacă mi-ai putea spune unde îl pot găsi pe domnul Tocmey?

— Tocmey?

Cu încheietura mânii, ea îşi şterse fruntea umedă.

— Domnul Tocmey încă deţine prăvălia de alături?

— Ah, da, dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Cary.

— Da, eu sunt.

Nu se gândise cât de mult din întrebarea lui arăta cât de familiarizat era el cu acest loc.

— Garrick a zis că aveţi legătură cu familia, zise ea, confirmându-i suspiciunea că bărbatul bârfise deja pe seama venirii lui. Înaintând, fata făcu o reverenţă neîndemânatică. Încântată să vă cunosc, domnule, continuă ea, ştergându-şi mâinile de şorţ. Eu sunt Peg.

— Vrei să spui, Margaret, o corectă el automat.

Peg… Lottie… De ce trebuia ca toate femeile să-şi schimonosească numele de altfel frumoase pentru impresia de familiaritate?

— Îmi cer scuze domnule, poftim?

— Numele tău trebuie să fie Margaret. Peg e doar

versiunea scurtă, o poreclă.

În timp ce el îi explica, ea îl privea cu curiozitate şi cu capul înclinat într-o parte.

— Aşa să fie? Fata se gândi câteva clipe, apoi ridică din umeri şi apucă din nou cârpa. Păi, nimeni nu m-a strigat niciodată altfel în afară de Peg. Margaret sună un pic cam pretenţios, nu credeţi? Oamenii ar putea să spună că-mi dau aere dacă m-aş apuca să-mi zic Margaret.

Accentua fiecare silabă, ca şi cum ar fi vorbit într-o limbă străină.

— S-ar putea să ai dreptate, încuviinţă el, pe jumătate pentru a-i arăta că o credea, pe de altă parte pentru a-şi ascunde iritarea pe care o simţea mai mult faţă de sine.

De ce îl interesa ce nume folosea fata? La urma urmelor, fusese foarte bucuros să răspundă la Neddy, rostit de vocea moale şi caldă a mamei lui. Numele de alint fusese micul lor secret; tatăl lui nu i-ar fi permis niciodată să fie strigat altfel în afară de Ravenswood, bineînţeles, mai ales că frecvent se comporta cu el ca şi cum micul băiat era făcut din acelaşi aluat precum pietrele conacului. Atât de dragă îi fusese porecla că atunci când plecase de acasă şi se îmbarcase la bordul unei corăbii ce avea să-l ducă departe, îi spusese căpitanului că numele lui era Neddy. Însă când îl auzise pe căpitan rostind „Neddy” beat criţă, pe un ton deloc potrivit, asta şterse tot farmecul, în rarele ocazii, când bărbatul era treaz, îi mai spunea „Ned”, dar nici asta nu era bine. Şi mai rele fuseseră ordinele date pe numele lui. Şi cele mai rele fuseseră pedepsele care urmau ori de câte ori refuza să-i facă pe plac bărbatului îngrozitor. Fără îndoială, repulsia lui Edward faţă de porecle îşi avea rădăcina în ziua în care păşise la bordul corăbiei *Pearl.*

Îşi drese glasul.

— Cum rămâne cu negustorul…?

— Oh? Ah, da, domnul Tocmey nu e. Şi-a dus soţia undeva în apropiere de Kingscote să stea cu mama ei, îi explică fată. Că e gravidă. Şi nu sunt moaşe pe aici.

Gravidă? Familia Tocmey trecuse de mult de vârsta la care mai putea să facă copii, aşa cum se întâmpla în urmă

cu douăzeci de ani când se aşteptau la asta. Cum puteau să...? Avu nevoie de câteva momente pentru a realiza că domnul Tocmey despre care îi spusese fata trebuia să fie fiul bărbatului pe care Edward şi-l amintea. Un băieţel care abia mergea era acum bărbat în toată firea, cu propria familie. Încă un suflet care nu avea cum să-şi mai aducă aminte, care nu avea cum să-l mai recunoască pe moştenitorul pierdut al domeniului Ravenswood.

— Mă aştept să se întoarcă în seara asta, sau mâine, cel târziu. Mai pot face şi altceva pentru dumneavoastră?

Edward scutură din cap, încercând să-şi controleze frustrarea la gândul unei noi întârzieri. Avea nevoie să comande nişte seminţe şi alte materiale dacă urmau să ducă la bun sfârşit planul lor pentru o nouă recoltă, însă nu putea să-l condamne pe Tocmey pentru absenţă, mai ales date fiind circumstanţele. Ce diferenţă mai putea să facă o zi sau două în marele joc al lucrurilor?

— Nimic urgent, răspunse el, atinse borul pălăriei şi se întoarse ca să plece. Apoi îşi aminti promisiunea făcută faţă de Charlotte. Când domnul Tocmey se întoarce, îl poţi ruga să trimită nişte produse de curăţat la conac şi să-mi trimită mie chitanţa? întrebă el peste umăr.

Tânăra încuviinţă din cap.

— Am auzit că e un dezastru mare acolo, adăugă ea, făcându-l să se oprească. Se spune că e bântuit.

Edward găsi forţa de a zâmbi.

— Nu m-aş îndoi de asta.

Până la urmă, aproape toată lumea pe care şi-o amintea din copilărie era acum o fantomă.

Chiar şi el.

Capitolul 8

Charlotte se opri pe scară şi se uită dintr-o parte în alta pe coridorul întunecat, dorindu-şi să fi adus o lumânare, deşi era amiază. Fiecare uşă era închisă.

Scârţâitul podelelor de lemn îi tăia respiraţia, deşi doar paşii ei puteau scoate acele sunete. De ce se temea? Ce putea să o înspăimânte? Doar camere goale într-o casă veche şi goală.

Se întoarse şi porni către stânga, punând mâna pe clanţa primei uşi pe care o întâlni în cale. Se deschise uşor, dezvăluind un salon cu o fereastră mare şi frumos arcuită, plăcut încadrată de draperii de catifea vechi. Probabil era locul în care doamna casei primea oaspeţi sau unde discuta meniurile cu menajera. Mobila feminină era elegantă sub stratul gros de praf – o canapea cu spătar înalt, două scaune, un birou mic. Era o cameră luminoasă în pofida murdăriei de pe ferestre.

Ceea ce făcea ca sângele împroşcat pe pereţi să fie imposibil de ratat.

Pete mari şi mici, îngălbenite de trecerea timpului, dar imposibil de confundat, creau o imagine teribilă, un soi de substitut macabru pentru tapet. Pe o măsuţă ovală se vedeau rămăşiţele unei lămpi delicate din sticlă, cu abajurul din cristal zdrobit de blatul de marmură. O oglindă spartă şi împroşcată cu sânge era agăţată deasupra şemineului, arătând ca şi cum cineva aruncase ceva în ea cu violenţă.

La parter, camerele fuseseră răvăşite, însă aici părea că fusese scena unei crime.

„Ce gând ridicol!” Era doar imaginaţia ei, prea bogată, aşa cum i se întâmpla des. Cu siguranţă că trebuia să existe o explicaţie raţională pentru starea în care arăta camera. Într-un colţ, rămăşiţele unei draperii se mişcau leneşe. Îndreptându-şi spatele, Charlotte îşi şterse palmele de şorţul împrumutat, îmbărbătându-se pentru a cerceta mai departe. Când păşi pe covorul plin de praf, piciorul ei nimeri pe un obiect mic şi ascuţit care intră prin talpa pantofului ei, făcând-o să scâncească de durere.

Degetele ei găsiră un mic obiect de metal. Era o figurină din plumb, reprezentând un bărbat, cu îmbrăcămintea pictată odinioară, acum ştearsă. Un soldăţel de jucărie, din acela cu care băieţeii purtau războaie în

miniatură. Dar ce căuta aici? Dar, bineînţeles, cândva aici trebuie să fi existat copii. Generaţii întregi. Această casă nu fusese întotdeauna un mausoleu vechi.

Draperiile se mişcară din nou. Absentă, puse soldăţelul în şorţ şi se apropie, întinzându-se pentru a trage la o parte materialul putrezit. Vântul domol intra în cameră printr-o crăpătură, un ochi spart de geam.

Cercetând mai departe, găsi şi ce mai rămăsese din vinovat, după canapea: o pasăre, şi nu una mică. Poate că era unul dintre corbii după care locul îşi primise numele. Penele i se dezintegraseră de mult, lăsând doar scheletul în urmă.

— Oh, *le pauvre!*[4]

Sunetul propriei voci o făcu să tresară iar. Ce avea această micuţă cameră de îi trimitea fiori pe şira spinării, chiar şi în această zi însorită? Nicio crimă teribilă nu fusese comisă aici. Doar o pasăre confuză din cauza propriei reflexii, prinsă şi luptându-se să evadeze, lovindu-se cu capul de sticlă în căutarea libertăţii care părea promisă peste tot, dar întotdeauna negată.

Intenţionând să ridice scheletul păsării, se aplecă mai mult. Dar mâinile nu voiau să o asculte. Ce era în neregulă cu ea? Nu fusese niciodată greţoasă – nu îşi permisese acest lux.

Se simţea ameţită şi îi venea greu să respire. Şi ea fusese atrasă într-o lume luminoasă şi strălucitoare – „în calitate de ducesă, draga mea Lottie, o să ai toată libertatea pentru a face tot ceea ce îţi doreşti” –, crezând greşit că era mai bună decât cea pe care o lăsase în urmă.

*

De îndată ce intenţiile lui Robert deveniseră clare, fusese la fel de disperată ca această pasăre să zboare departe de ceea ce se dovedise a fi o capcană fermecător ambalată. Pentru moment, găsise un loc în care să se odihnească, să-şi revină în fire. Dar asta nu însemna că

4 Oh, biata! (în limba franceză, în original)

găsise cu adevărat şi o cale de eliberare – sau că avea să supravieţuiască.

Grăbindu-se pe scări, se trezi mergând de-a lungul galeriei lungi şi, după câteva clipe, ieşi în lumina soarelui, bucurându-se de căldura lui, simţind aerul de primăvară mângâindu-i obrajii. Treptat, începu să respire normal.

Pisica o împinse în gleznă şi îşi croi loc între picioarele ei, aproape făcând-o să se împiedice.

— Voiai ceva, Negruţa? întrebă ea, aplecându-se să o mângâie.

Ca şi cum ar fi vrut să-i răspundă la întrebare, pisica ţâşni brusc în direcţia Rookery. Uitându-se încruntată la şorţul ei plin de praf şi la mâinile murdare, porni fără tragere de inimă în urma ei; cu siguranţă Edward era plecat pe undeva la această oră. În cele din urmă, asta nu mai avu nicio importanţă, căci pisica trecu de spatele casei administratorului, continuând pe un drum mai puţin folosit, iar ea o urmări, ferindu-se din calea spinilor şi a crengilor crescute care încotro. O dată sau de două ori, chiar crezuse că pisica o ademenise aici doar pentru a o abandona, dar din când în când, animalul se oprea, aştepta sau mieuna, ori apărea luând-o prin surprindere, încolăcindu-se iar printre gleznele ei. Un comportament foarte straniu pentru o pisică.

Intrară într-un luminiş, iar ea observă o chilie mică din piatră, cu acoperiş de stuf – o căsuţă menită să fie un obiect pitoresc. La o privire mai atentă realiză că era locuită. Din coşul de pe acoperiş se ridica fum, iar din interior se auzea cineva cântând un cântec neobişnuit, de jale, despre o pasăre. Charlotte simţi fiori. Negruţa o abandonă, strecurându-se dincolo de uşa de stejar. Femeia se opri din cântat şi o salută.

Temându-se că avea să deranjeze, Charlotte ezită să înainteze, oprindu-se la marginea copacilor până când Negruţa reapăru aducând-o pe femeie, aparent hotărâtă că ea şi Charlotte erau menite să se întâlnească. Cu umerii încovoiaţi, femeia în vârstă se mişca greoi, ca bolnavă de reumatism. Purta o rochie largă peste trupul firav; poate că

odinioară ar fi fost cochetă, însă acum, la ani mulţi de când ieşise din modă, rochia arăta ca şi cum era din altă lume, ca şi cum fusese îngheţată în timp.

— Cine e acolo?

Când se întoarse cu faţa către pădure, Charlotte realiză plină de compasiune că bătrâna era oarbă de un ochi. Charlotte păşi în luminiş şi înaintă.

— Îmi pare rău că vă deranjez, zise ea, încercând pe cât posibil să-şi ascundă accentul. Eu…

Când deveniseră simplele prezentări atât de complicate? Fiecare nume care îi venea în minte i se părea o minciună. Cu excepţia celui pe care îl alesese, indiferent de cât de nepotrivit era.

— Eu sunt Charlotte. Pisica – pisica dumneavoastră – m-a condus aici, dar nu mi-am imaginat…

— Încântată să te cunosc, Charlotte, îi răspunse femeia cu o voce puternică în ciuda aspectului ei firav.

De la această distanţă, Charlotte observă că femeia nu era atât de bătrână cum crezuse ea iniţial, în ciuda firelor de păr alb pe de creştetul ei. Mişcările ei lente erau rezultatul altor circumstanţe. Trăsăturile ei erau neclare, deformate de cicatrici, şi orice semn de tinereţe fusese şters de rănile, boala sau accidentul care i le cauzase. Cu ochiul bun, se uită la Charlotte din cap până în picioare, dar nu făcu nicio reverenţă şi nici nu-i întinse mâna – poate pentru că oricare gest era pur şi simplu prea dureros.

— Oamenii îmi spun Tessie.

Prezentarea la fel de neconvenţională a femeii o făcu pe Charlotte să creadă că şi ea ascundea ceva, dar cel puţin acum aveau asta în comun. Urmând mişcarea mâinii lui Tessie, Charlotte intră în căbănuţa rustică. În interior, femeia se aşeză cu greutate, obosită de efortul de a-şi fi întâmpinat oaspetele. Negruţa sări în poala ei şi se ghemui acolo, în mod clar obişnuită cu ea, un vizitator familiar şi bine primit. Cu toate că un al doilea scaun era aşezat în faţa primului.

Charlotte nu luă loc, nesigură dacă fusese invitată să facă asta sau nu.

— Eram la plimbare când am dat peste…

Privind în jur la decorul sărăcăcios, îşi confirmă suspiciunea că acea clădire nu fusese gândită pentru a fi locuită. Însă Tessie o transformase în spaţiul ei prin câteva piese de mobilier foarte bine întreţinute.

Când lucrase la grădină, Garrick le explicase ei şi lui Mari că aproape toată lumea care avea mijloace plecase din Ravenswood şi Little Norbury cu mulţi ani în urmă, când o epidemie de variolă, sau cel puţin zvonul despre una, răvăşise satul. Poate că Tessie fusese afectată de această boală şi căutase adăpost în această construcţie goală pentru a se ascunde, pentru a-şi reveni, pentru a muri. Poate că pur şi simplu nu avusese unde să meargă.

— Ştie cineva că eşti aici?

— Câţiva ştiu. Tessie zâmbi strâmb cu unul din colţurile gurii, în timp ce cicatricile îi lăsaseră imobilă cealaltă parte din faţă. Alţii nu ştiu.

— Oh!

Ceea ce era dincolo de zidurile conacului Ravenswood era la fel de misterios precum ceea ce era în interior.

— Este plăcut să ai companie, totuşi, continuă Tessie, mângâind blana strălucitoare a Negruţei. Pisica este un foarte bun ascultător, dar conversaţiile noastre se derulează doar într-o direcţie.

Charlotte zâmbi. Dacă ar fi deschis gura, risca să chicotească nervos, la fel ca în toate momentele când se simţea neliniştită, şi această pornire incontrolabilă sporea. Nu că se aşteptase la un asemenea moment precum cel de acum.

— Eşti nouă în Little Norbury?

— Da, încuviinţă Charlotte. Eu… soţul meu, de fapt, este noul administrator de la conacul Ravenswood.

Tessie încremeni cu degetele noduroase în aer.

— Lord Beckley s-a întors la Ravenswood?

Charlotte nu credea că îşi imaginează îngrijorarea din vocea femeii. Oare se temea că avea să fie descoperită în această căsuţă şi alungată departe de ceea ce ştia ea că este acasă?

— Oh, nu, zise ea. El este la Londra. N-am auzit nimic despre venirea lui aici.

— Cu toate acestea… murmură Tessie, neliniştită.

— Nu ai de ce să te temi, doamnă. Preocuparea soţului meu este faţă de ferme.

Asta, cel puţin, era adevărat. Cuvintele părură să o liniştească.

— Nu o să-i spui că sunt aici, nu?

Întrebarea părea mai mult un test. Oare câte secrete putea Charlotte să ţină?

— Nu, dacă nu doreşti asta.

Nu putea să vadă niciun pericol în a-i permite unei femei fragile, singure, un colţişor din această proprietate uriaşă. Ce bine ar fi fost dacă Langerton ar fi putut să fie convins să facă acelaşi lucru pentru ea.

— Să mai… să mai vin în vizită în altă zi? se oferi ea, dintr-un impuls.

Cel puţin, putea să găsească o modalitate de a-i aduce din bucatele delicioase gătite de Mari.

— Chiar te rog, îi răspunse Tessie cu o înclinare elegantă a capului.

Era ceva neaşteptat de nobil în comportamentul ei, încât Charlotte făcu o reverenţă înainte de a ieşi; propriul rang înalt părea un lucru din cu totul altă lume. Simţind că îşi făcuse datoria, Negruţa nu dădu niciun semn că avea de gând să plece cu ea. Nici măcar nu îşi înălţă capul din poala lui Tessie.

Afară, Charlotte clipi de mai multe ori pentru a-şi obişnui ochii cu lumina puternică a soarelui de după-amiază. Micuţa cabană – mai mult o colibă, deşi nici nu-i venea să-i zică aşa – era un loc dincolo de timp: rece şi întunecată şi total separată de această zi caldă de primăvară. Era genul de ascunzătoare pe care odinioară şi ea şi-l imaginase pentru sine. Undeva, unde să nu fie recunoscută. Undeva unde putea să fie singură.

Dar când se gândi la situaţia lui Tessie, ideea de a fi singură îşi pierdu tot farmecul.

*

Tresări când observă ceva mişcându-se printre copacii din faţă şi conştientiză că picioarele o purtaseră în apropiere de Rookery. Nedorindu-şi să mai fie prinsă la pândă, de această dată, înaintă cu îndrăzneală către casă, aşteptându-se să o vadă pe Mari sau poate pe Garrick prinşi în cine ştie ce sarcină.

Edward, care stătuse aplecat peste mânerul de la pompă, se ridică în timp ce ea se apropia, dar nu pentru că o văzuse sau auzise. Apa curgea încă din pompă peste pietrele de dedesubt. Dezbrăcat până la mijloc, se spăla pe faţă sau căuta să se răcorească, sau ambele. O cicatrice subţire şi albă se vedea în partea de sus a unui umăr. Braţele şi pieptul lui erau bronzate şi musculoase – aşa cum ea ştiuse că aveau să fie având în vedere puterea şi agilitatea de care dăduse dovadă când o salvase.

Dar să ştii un lucru şi să-l vezi e ceva cu totul diferit. Nu putea să-şi ia ochii de la acei muşchi presăraţi cu păr negru, de la abdomenul plat şi de la locul unde părul forma o linie mai groasă care dispărea în betelia pantalonilor.

Nu era ca şi cum nu era familiarizată cu anatomia masculină. Avusese grijă de copiii unchiului ei şi o dată îl văzuse pe vărul Roderick în lenjerie intimă. Dar nu-şi putea aminti să se fi simţit curioasă până acum despre cum putea să arate cu bărbat cu totul, cum ar fi fost să alunece cu degetele peste pieptul lui, de-a lungul…

Amintindu-şi dintr-odată că se presupunea că era o văduvă afectată de moartea soţului, îşi mută privirea pe chipul lui.

Ca şi cum încerca să se convingă că ea nu era cu adevărat lângă el, Edward îşi scutură părul, împrăştiind picături de apă peste tot. Clipi de mai multe ori, apoi smulse cămaşa de unde o lăsase şi o trase peste cap mormăind surprins. Materialul fin se lipi de pielea lui umedă şi deveni rapid transparent, evidenţiind mici smocuri de păr şi vârful cafeniu al sfârcurilor lui.

Părea prea şocat de apariţia ei pentru a vorbi. Fără să

mai aştepte ca el să-şi revină, Charlotte îl salută cu o înclinare din cap şi se grăbi să se răsucească pe călcâie, să ajungă la relativa siguranţă şi familiaritate a conacului Ravenswood. Nu ştia câte şocuri mai putea să suporte şi nici nu voia să afle.

— Domnişoară… Charlotte. Aşteaptă! Eu…

— Te rog, nu, îi zise fără a se uita în spate la el, temându-se că fie avea să-şi ceară scuze de la ea, fie avea să o certe. Îmi cer scuze că te-am deranjat.

— Nu m-ai deranjat.

Auzindu-l, se opri la marginea pădurii. Era ca şi cum el nu voia ca ea să plece.

— Speram să apuc să-ţi mulţumesc. Pentru dimineaţă, se grăbi el să-i explice.

Charlotte se încruntă.

— Pentru dimineaţă?

— Când… ai intervenit. Între mine şi Garrick. Nu că ar fi fost necesar. Am… am vorbit serios. Nu l-aş fi lovit.

Privirea lui îi spunea că şi el încerca parcă să se liniştească singur. Amintindu-şi ceea ce îi spusese Mari, îi zise simplu:

— Ştiu. Eu mă îndoiam de temperamentul domnului Garrick. Pur şi simplu, am vrut să-i dau răgaz să se… gândească.

Răspunsul ei îl luă pe nepregătite.

Una dintre mâinile lui bronzate trecu peste mâneca umedă, acolo unde ea îşi pusese degetele mai devreme, ca şi cum ar fi vrut să alunge fantoma atingerii ei.

— Ah. Am înţeles. Am crezut că poate…

— Tu şi domnul Markham aţi lucrat din greu astăzi, presupun? întrebă ea, sperând să schimbe subiectul către ceva mai puţin periculos.

— Nu. Când am plecat de acasă azi-dimineaţă, m-am dus prima dată în oraş, aşa cum intenţionam. La întoarcere am hotărât să cercetez mai atent fermele de mai jos.

— Şi ce ai găsit?

Drept răspuns, el scutură nemulţumit din cap.

— Nimic îmbucurător. L-am ajutat pe unul dintre

arendaşi, un bărbat pe nume Weston, să elibereze un berbec înţepenit în noroi. Aşa am ajuns să fiu…

Ochii lui alunecară în jos şi apoi în altă parte, ca un soi de scuză pentru starea în care ea îl găsise. Pentru prima dată, ea îi observă pantalonii plini de pământ şi cizmele murdare.

— Weston e prea bătrân ca să se descurce cu acea fermă de unul singur. Ţarcurile de oi erau un dezastru, iar oile nu au fost tunse în primăvara asta. Dar eu… Cuvintele păreau să-i scape, aşa că scuturã din nou din cap. Adică, nu ştiu sigur cum să…

Deşi nu înţelegea de ce, văzându-l aşa, cu umerii lăsaţi, îşi aminti cum se simţise ea când ajunsese în Anglia pentru prima dată, înconjurată de voci care trăncăneau încontinuu într-o limbă pe care îşi imaginase că o ştie. În sinea ei, plânsese încercând să pună cap la cap măcar câteva din sunetele pe care le auzea. În public, susţinuse întotdeauna cu tărie că înţelegea tot ce i se spune. Mătuşa Penhurst nu o prinsese niciodată cu această minciună. Câteodată, o minciună spusă de suficiente ori putea deveni adevărată. Charlotte ridică bărbia.

— Eu nu-mi aduc aminte ca tu să fi povestit vreodată despre oi în scrisorile tale, domnule Cary.

— Scrisorile mele…?

— Cele pe care mi le-ai scris din Antigua, bineînţeles. Cu siguranţă nu ai uitat?

El trecu cu privirea peste chipul ei, iar ea văzu un amestec de incredulitate, amuzament şi ceva ce părea uşurare în ochii lui albaştri şi profunzi.

— Cum aş putea să uit, doamnă Cary? zise el, zâmbind uşor. Nu, climatul din Indiile de Vest nu este favorabil producţiei de lână.

— În timp, vei învăţa ce e nevoie aici, insistă ea, vorbind mai încet. Indecizia lui de moment nu-i putea şterge aerul încrezător. Până atunci pune-l pe Garrick la tuns.

Când el îşi înclină capul şi îi zâmbi diavoleşte, soarele străluci pe părul lui umed, iar ea simţi nevoia de a-l atinge

şi de a-i netezi părul, a cărui culoare închisă îi accentua şi mai mult strălucirea ochilor. Mătuşa Penhurst afirma ferm că doar gentlemenii puteau fi catalogaţi ca fiind frumoşi. Edward Cary distrugea acest mit. Deşi o parte din farmecul lui era tocmai că nu era un domn, în adevărul sens al cuvântului – aceasta fiind o distincţie dubioasă, din experienţa lui Charlotte. Până la urmă, tatăl ei, indiferent unde era, era un gentleman – un conte, ca proprietarul acestui domeniu aflat în declin – care îşi abandonase familia, pe ea şi pe mama ei. Apoi, mai fusese şi domnul Sutherland, cu mâinile lui obraznice. Şi bineînţeles, Robert, acum duce de Langerton.

Singurul *gentleman* care ridicase un deget ca să o ajute era răposatul ei soţ. Iar pentru asta, cei din înalta societate fuseseră gata să-l excludă din rândurile lor, dacă poveştile lui Robert erau adevărate.

Nu, ar fi preferat să nu se gândească la Edward ca la un gentleman. La fel de evident cum ea nu era o doamnă. Doamnele nu trebuiau să se forţeze să-şi controleze privirea ca să nu alunece de-a lungul pieptului unui bărbat, holbându-se la cămaşa întredeschisă.

Ca şi cum ar fi devenit conştient de faptul că îi distrăgea atenţia, el încrucişă braţele la piept, blocându-i privelişte a.

— Apropo, am comandat acele produse de curăţenie pe care le-ai cerut.

Ea încuviinţă din cap ezitant, luată prin surprindere de reamintirea acelei cereri.

— Ar trebui să ajungă mâine sau poimâine, continuă el.

Nu insistase el că nu voia ca ea să se amestece în treburile casei? Oare ce se întâmplase de îşi schimbase părerea? Îşi înclină capul şi îşi forţă genunchii să se aplece, făcând o reverenţă.

— Foarte bine. O să mă apuc imediat de treabă.

— Nu trebuie să faci asta, Charlotte, zise el din nou.

Preţ de câteva momente, ea nu găsi un răspuns.

— Oricine poate vedea clar că starea în care se află

Ravenswood te necăjeşte, domnule Cary. Mă bucur să fac ceva pentru a ajuta.

Asta nu era tocmai adevărat. Ca să fie sinceră, nu se mai simţea interesată să exploreze şi restul casei. Oare avea să găsească multe camere care să fie în aceeaşi stare ca salonul?

Însă când se întoarse, ştiu că avea să facă asta. Indiferent cât timp urma să petreacă la Ravenswood, avea nevoie de o ocupaţie.

Orice altceva în afară de Edward Cary.

*

— Bună dimineaţă, doamnă.

Când Charlotte deschise uşa, o fată cu păr blond-închis stătea nerăbdătoare pe treptele care duceau către bucătărie, cărând un coş.

— Eu sunt Peg. Domnul Cary a comandat astea ieri. Pentru casă.

Femeia accentuă fiecare informaţie cu o pauză, ca şi cum spera să descâlcească lucruri neclare din memoria lui Charlotte. Doar ultimul detaliu îi lămuri situaţia.

— Ah, da. Produsele de curăţenie.

Charlotte se întinse după coş, dar fata, Peg, era hotărâtă să-l ducă ea înăuntru. Îşi întoarse capul dintr-o parte în alta, încercând să absoarbă fiecare detaliu al împrejurimilor. Cu siguranţă urma să povestească tot ceea ce văzuse celor care o trimiseseră în această misiune. Fata aşeză coşul pe masa servitorilor, apoi se roti în cerc.

— Domnul să ne apere, doamnă.

Cu ajutorul indicaţiilor lui Mari, fiecare suprafaţă strălucea, iar Charlotte conştientiză după expresia fetei că mărimea bucătăriei trebuia să fie cu mult peste orice altă bucătărie din casele aflate în Little Norbury.

— Mulţumesc foarte mult pentru că ne-ai adus aceste lucruri, domnişoară…?

— Doar Peg, dacă nu vă deranjează. Deşi domnul Cary crede că numele ce trebuie folosit este *Margaret.* Un

râs plin de scepticism îi scutură umerii înguşti. N-am alt nume. Oamenii mă strigă Eakins, căci văduva Eakins m-a primit în casa ei. Dar eu nu sunt a ei. Sunt a nimănui, şi asta-i clar.

— Eşti orfană? întrebă Charlotte simţindu-se cuprinsă de compasiune faţă de fată.

Fata ridică din umeri.

— Dacă mă întrebaţi dacă mama şi tata sunt morţi, nu ştiu. Cineva m-a lăsat pe scările de la azilul săracilor, iar văduva Eakins, având nevoie de ajutor la Trandafirul şi Corbul, m-a luat la ea.

— Trandafirul şi Corbul – asta e cârciuma, nu? Ce faci acolo?

— Curăţenie, în general. Şi, uneori, servesc şi la mese. Şi am grijă de porci.

— Oh!

Oare porcii erau animalele propriu-zise sau se referea la clienţii deosebit de dezagreabili? Pentru a-şi ascunde starea de confuzie, îşi îndreptă atenţia asupra coşului lui Peg, care conţinea o cutie rotundă de ceară de albine şi o sticlă de terebentină învelită cu o cârpă pentru a o proteja în timpul transportului. Pentru început, era suficient. Cu mintea în altă parte, Charlotte aşează cele două recipiente deoparte şi începu să împăturească materialul uzat.

O umbră căzu pe el când Peg se dădu înapoi, lovindu-se de capătul mesei, zgâlţâind toate lucrurile pe care le adusese şi aproape împrăştiindu-le pe jos. Charlotte ridică privirea şi o văzu pe Mari intrând pe uşă alături de un bărbat cu părul blond cenuşiu pe care nu-l cunoştea. Acesta ducea o pălărie în mâini, plină până la bor cu puişori care piuiau.

— Oh, Mari, nu te-am auzit intrând. Acesta este…?

— Matthew Markham, doamnă. La dispoziţia dumneavoastră.

Plecăciunea lui fu uşoară şi stânjenită, atent să nu verse conţinutul pălăriei pe podea.

— Plăcerea este a mea, domn… începu Charlotte, dar Peg icni în spatele ei.

— Domnul să ne apere! E adevărat! Ochii ei cenuşii o cercetau atent pe Mari, nevenindu-i să creadă. Chiar există oameni negri. Am văzut imagini cu câţiva pe o placă, adăugă ea, în şoaptă, către Charlotte, ca şi cum nu-şi imagina că Mari putea să o înţeleagă, din acelea contra sclaviei – cu toţi oamenii în lanţuri. Domnul Tocmey are una lângă tejghea, dar eu nu…

— Peg Eakins, se auzi vocea fermă a domnului Markham, deşi nu ridică tonul. Ai grijă!

— Nu-i nevoie să o certaţi pe fată, domnule Markham. Uimirea ei este de înţeles, răspunse Mari, zâmbind pe jumătate, apoi ridică pălăria din mâinile lui, după care adăugă cu calm: N-aţi fi vrut să îmi vedeţi reacţia când am zărit pentru prima dată o faţă albă.

Discursul ei îl opri pe Matthew Markham din intenţia lui.

— Ce faci aici, Peg? întrebă el mai blând.

— Domnul Tocmey m-a rugat să aduc câteva lucruri pe care domnul Cary le-a cerut.

— Ah. Deci, Tocmey s-a întors. O să-i zic lui Cary când îl văd. O să se bucure.

În timp ce Mari umplu o farfurioară ciobită cu apă ca puişorii să poată bea, Charlotte începu să ridice bulgăraşii galbeni într-un coş mai mare care putea fi folosit pe post de cuibar.

— Îţi mulţumesc pentru produsele de curăţenie, Peg, îi zise ea când termină, întorcându-se şi ştergându-şi mâinile de şort.

Fată făcu o reverenţă, apoi ieşi pe uşă, aruncând încă o privire curioasă către Mari. După ce plecă, Mari suspină.

— Nu m-am gândit că venirea mea aici o să-i aducă domnului Edward probleme.

— Ce vrei să spui?

— Ai văzut cum s-a uitat fata la mine. Se teme, atât de ceea ce nu cunoaşte, cât şi de ceea ce crede că ştie. Oamenii de aici au făcut deja presupuneri despre ce fel de om e domnul Edward, pe baza locului în care a stat. Prezenţa unei femei africane, o fostă sclavă, doar adaugă

paie pe foc.

Charlotte se gândi la acuzaţiile lui Garrick, chiar şi la propria incertitudine despre natura relaţiei dintre Mari şi Edward.

— S-ar putea să ai dreptate, zise ea, încuviinţând hotărâtă şi pornind către uşă. Peg! Vino înapoi, te rog!

După câteva clipe, fata era din nou în casă.

— Avem foarte mult de lucru. Ai putea să vii mâine înapoi cu mai multe produse de curăţenie şi să ne ajuţi? o întrebă Charlotte. Asta, doar dacă doamna Eakins se poate lipsi de tine un pic.

Peg se uită încă uimită, apoi încuviinţă.

— Câteodată, îmi dă liber ca s-o mai ajut pe Tessie. Nu cred să fie o problemă cu asta.

— Tessie?

Atât Charlotte, cât şi domnul Markham rostiră numele în acelaşi timp, fiecare surprins în felul lui.

— Da, răspunse Peg, uitându-se uimită la fiecare pe rând.

— Cine e Tessie? întrebă Mari.

— O bătrână ciudată care s-a instalat cu mult timp în urmă într-o căsuţă la marginea domeniului, zise Markham. E o intrusă. Am vrut să vorbesc despre ea cu domnul Cary.

— Am vorbit eu deja, minţi Charlotte, gândindu-se că nu putea suporta gândul că acea femeie sărmană risca să fie evacuată din casa ei improvizată. A zis că nu face rău nimănui.

Markham păru sceptic, dar nu zise nimic.

— Dar cine e?

Fu rândul lui Peg să intervină:

— Nimeni nu ştie sigur. Văduva Eakins zice că Tessie a apărut pur şi simplu într-o zi, cam pe vremea când toată lumea se grăbea să fugă. Din cauza epidemiei, explică ea.

Aşadar, în ultimii douăzeci de ani acea femeie pur şi simplu locuise la marginea Little Norbury, fără ca nimeni să-şi pună vreo întrebare? Charlotte ştia destule despre modul în care umblau bârfele în sat ca să nu-şi dea seama că acesta nu era tot adevărul.

— Nu are familie?

Peg ridică din umeri.

— Din câte am auzit, nimeni nu-i ştie măcar numele.

— Şi atunci ce e Tessie?

— E un soi de… glumă, presupun, îi explică Markham, părând vinovat. Eram doar un copil atunci, aşa că nu-mi aduc bine aminte, dar tata mi-a zis că prima dată când a venit, oamenilor care au încercat s-o ajute li s-a părut că îşi dădea aere, deşi era săracă lipită pământului. Se comporta cu mai multă îngâmfare decât însăşi contesa de Beckley, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, aşa că oamenii au numit-o o vreme Contesa, iar în cele din urmă…

— A fost scurtat la Tessie.

Charlotte nu se putu abţine să nu se gândească la refuzul lui Edward de a tolera poreclele. Majoritatea, presupunea ea, le vedeau ca fiind semne de afecţiune. Dar ea ştia prea bine că Edward părea să le perceapă ca fiind semne ale lipsei de respect, arme într-un război crud folosite pentru a ţine oamenii la locul lor.

— Îmi cer scuze, doamnă, dar trebuie să mă întorc. Văduva Eakins o să se întrebe pe unde sunt, zise Peg şi făcu o altă reverenţă scurtă, trecând pe lângă Markham şi ieşind iar pe uşă.

Luându-şi pălăria din mâna întinsă a lui Mari, Markham se uită la starea ei înainte de a prefera să nu o pună înapoi pe cap.

— O să-mi iau şi eu la revedere, doamnă Cary. Doamnă Harper, le spuse şi el, făcând câte o plecăciune către fiecare.

— Vă mulţumesc pentru puişori, domnule Markham, zise Mari.

— Pentru nimic.

Charlotte bănuia că acesta fusese primul neadevăr pe care îl auzise ieşind de pe buzele fermierului, mai ales având în vedere culoarea din obrajii lui. Douăsprezece puişori, care aveau să se facă găini ouătoare şi cocoşi numai buni de mâncat, nu erau un cadou mic, chiar şi în timpuri foarte bune. Şi acum cu siguranţă nu erau vremuri

bune.

După ce el ieşi, Mari se întoarse către Charlotte.

— De ce ai chemat-o pe fată înapoi?

— Văduva Eakins nu pare să fie prea generoasă. Fata părea să aibă nevoie de câteva monede în plus, zise ea, realizând prea târziu că dacă intenţiona să o plătească pe fată pentru munca ei trebuia mai întâi să-i ceară bani lui Edward. Sau cel puţin să aibă câteva mese bune în burtă.

— Dar bârfele...! O să fie mai mult decât încântată să povestească oricui trece pragul cârciumii despre mine, despre starea casei, orice îi trece prin minte.

— Ştiu. Charlotte se aplecă peste puişori, atingând fiecare căpşor moale şi gălbui. Când se îndreptă, o privi direct pe Mari. Pe asta mă bazez. Dacă sătenii aud că domnul Cary este hotărât să îmbunătăţească acest loc, asta îl va ajuta să le capete încrederea, indiferent de unde vine informaţia. Peg Eakins ne poate ajuta să-i convingem pe oamenii din Little Norbury că el este un bărbat hotărât, statornic şi atent şi că nu au de ce să se teamă.

Mari se gândi atent la cele spuse, apoi încuviinţă.

— S-ar putea să ai dreptate, admise ea fără tragere de inimă, în timp ce se apucă să pregătească cina. După câteva clipe, adăugă: O să ajut şi eu. La curăţenie, mă refer.

Charlotte, care abia începuse să aşeze masa, aproape că scăpă farfuria când îi auzi propunerea de ajutor.

— Mulţumesc, Mari!

Femeia încuviinţă scurt.

— Cu mâinile acelea firave o să ai nevoie de tot ajutorul posibil!

Capitolul 9

— Mă mir că aţi refuzat oferta de cină a doamnei Weston, zise Markham în timp ce mergeau pe câmpul deschis. O meritaţi.

Soarele nu mai era deasupra lor, dar nu putea să nege că era prima zi cu adevărat caldă de când se întorsese în Anglia. Unii ar fi zis că era fierbinte. Transpiraţia îi aluneca pe şira spinării, şi Edward se opri pentru a-şi da haina jos, apoi o aruncă pe un umăr. Markham se dezbrăcase de mult de a lui.

— Aş fi putut s-o fac.

Cu siguranţă îi era foame. Mari închisese bucătăria de vreo trei zile pentru a se dedica marelui proiect de curăţenie. Îi era dor de mâncarea şi de compania ei, mai mult decât voia să recunoască. Nu îşi putea permite să se întrebe dacă îi era dor şi de compania lui Charlotte.

— Dar nu părea că familia Weston are mult de împărţit.

Markham încuviinţă încet.

— Nu au, dacă e să fiu sincer. Cei doi bărbaţi continuară drumul fără a mai scoate un cuvânt. O să le fie mai bine acum, după ce vând lâna. Mieii arătau destul de sănătoşi, continuă Markham.

— Într-adevăr, admise Edward, iar Markham râse, gândindu-se fără îndoială la creatura cu picioare subţiri, cu blană neagră, care îl lovise pe Edward în spatele genunchilor, luându-l prin surprindere şi izbindu-l pe podeaua hambarului.

Când ajunseseră la pământurile goale care se întindeau între conacul Ravenswood şi ferma lui Markham, bărbatul se opri.

— Credeţi că Garrick o să se întoarcă cu seminţele până la căderea serii?

Spre surprinderea lui Edward, domnul Tocmey venise tot drumul până la ferma Weston pentru a-l anunţa că seminţele ajunseseră în Marshfield. Însă drumul de aproape treisprezece kilometri până la Marshfield era mai mult decât putea face Tocmey, care nu dorea să-şi lase prăvălia nesupravegheată pentru încă o zi. Garrick – cu smocuri de lână lipite de pielea umedă – se oferise să se ducă înainte ca Edward să aibă timp să-l întrebe.

— E posibil, răspunse Edward. Dar nu cred.

Garrick îşi meritase berea pe ziua aceea, iar Marshfield, din ce îşi amintea el, avea cel puţin trei cârciumi.

Markham se întinse şi începu din nou să meargă.

— Bun.

Aproape de conacul Ravenswood, între bucătărie şi potecile separate care duceau către Rookery şi ferma lui Markham, cei doi bărbaţi se opriră pregătindu-se să-şi ia la revedere. Markham privi peste umărul lui Edward către casă, dar nu zise nimic. Cum era în interior? Cum mergeau lucrurile? Curiozitatea îl măcina şi pe Edward, o mâncărime la fel de rea precum firele de lână care îşi găsiseră drum sub hainele lui.

— Hai să mergem la bucătărie şi să luăm ceva de mâncare, sugeră el.

— Dar domnişoara Mari a zis… începu Markham, oprindu-se apoi când îl văzu pe Edward deschizând uşa.

Nu avea de gând să i se refuze accesul în propria casă. Norocul – sau poate nenorocul – făcu ca Mari să fie lângă vatră încălzind apă, iar Edward se pregăti pentru a fi certat bine. Dar prezenţa lui Markham păru să-i domolească pornirile.

— Am ştiut eu că n-o să rezişti o săptămână, zise ea, cu mâinile în şolduri.

Rochia ei în mod obişnuit fără pată era plină de praf, iar turbanul îi era strâmb. Căldura zilei combinată cu cea a focului făcea ca în bucătărie să fie foarte cald.

— Aţi mâncat? întrebă Edward.

— Dacă crezi, domnule Edward, că o să las totul ca să-ţi pregătesc…

— Nu-ţi cer să pregăteşti nimic, Mari. E o zi frumoasă. Haide afară şi mănâncă cu noi, zise el, apoi se apucă să adune mai multe lucruri într-un coş: pâine, brânză, vin.

Urmându-i exemplul, Markham i se alătură şi luă câteva farfurii pe care le înveli într-o cârpă curată. Edward putea să vadă nemulţumirea crescând în ochii lui Mari, precum presiunea aburului în ceainic. Însă înainte să explodeze, îl auzi pe Markham în spatele lui:

— Veniţi şi dumneavoastră, doamnă Cary?

Charlotte stătea în pragul uşii, uitându-se când la unul, când la celălalt. Când ajunsese cu privirea asupra lui Edward, coborî ochii.

— Nu cred…

— Te rog, zise Edward abia conştient că acele cuvinte îi ieşiseră din gură.

Ea ridică ochii şi îl privi.

— Dacă insişti, răspunse ea fără tragere de inimă, dar cuvintele îi erau contrazise de nerăbdarea cu care degetele desfăceau nodul de la şnururile şorţului de bucătărie.

El nu se mai întreba dacă avea să o vadă vreodată arătând mai mult ca o doamnă decât o servitoare. Mai exact, nu-i mai păsa. Ea era plină de praf, da, deşi de această dată, şorţul adunase ce era mai rău. Părul ei, ca de obicei, nu mai stătea strâns bine în agrafe. Dar munca grea îi adusese o roşeaţă plăcută în obraji şi o strălucire în ochi. Orice avea ochi putea să vadă că era frumoasă.

— Ştiu eu locul perfect, zise el, făcând semn cu mâna către uşă, ţinând coşul încărcat.

Markham ieşi primul, cu vraful de farfurii într-o mână şi cu patru pahare prinse între degetele de la cealaltă. Oftând – ca şi cum siguranţa tacâmurilor nu putea fi asigurată altfel –, Mari îl urmă. Charlotte ieşi ultima şi când trecu pe lângă Edward îi şopti „*Merçi beaucoup”.* Edward preferă să îşi imagineze că ea îi mulţumea pentru ceva mai mult decât pentru că îi ţinuse uşa. Afară, el o luă înainte, pornind către spatele casei, traversând terasa goală şi intrând în pădurea de dincolo de ea. Ceea ce fusese cândva o „sălbăticie” la modă se transformase acum în ceva cu totul sălbatic, iar aleile odinioară bine întreţinute fuseseră cucerite de tot soiul de buruieni. În depărtare se vedea o casă de vară dărăpănată, care dădea spre un iaz mare. În copilăria lui, fusese locul lui preferat.

— Am dat peste acest loc când am ieşit să explorez ieri, le explică el celorlalţi pentru a justifica familiaritatea cu acest loc ascuns.

La umbra unei sălcii leneşe, îi făcu semn lui Markham

să se oprească şi să pună jos povara. Pe bucăţica pătrată de material care ţinuse farfuriile, întinse mâncarea din coş.

— Un festin în aer liber.

Bărbaţii îşi întinseseră hainele pe pământ pentru a le permite doamnelor să se aşeze, apoi se aşezaseră şi ei confortabil pe iarba moale şi înaltă. Munca grea le făcuse foame tuturor şi, pentru minute bune, nu se auzi decât sunete de mestecat şi de sorbit. După aceea, Markham le povesti cum Edward fusese învins de mielul nărăvaş, făcând-o pe Mari să râdă – ceea ce, din experienţa lui Edward, era o privelişte rară. Charlotte încercă, dar nu reuşi să-şi ascundă zâmbetul în spatele paharului pe jumătate gol. Când o surprinse, ea aşează baza paharului între două falduri ale păturii şi făcu o mărturisire.

— Odată am fost împinsă în Serpentine de o lebădă.

— E un fel de lac, în Londra, îi explică Markham lui Mari, ca să înţeleagă şi ea gluma. Într-unul dintre acele parcuri în care bogătanii se pot imagina că au ajuns la ţară.

Ce cunoştinţe esoterice pentru un fermier din vestul ţării! Edward se întrebă cum de ajunsese să ştie astfel de lucruri. În timp ce chicotea alături de ceilalţi, studie zâmbetul autoironie al lui Charlotte. Apoi, ochii ei negri îşi pierdură cumva din strălucire şi brusc, duse mâna la gură pentru a-şi potoli râsetul.

*

De ce povestise această întâmplare dacă o durea atât de mult să-şi aducă aminte?

— Sper că experienţa nu te-a lăsat cu o teamă de apă, îi zise el, ridicându-se. Haide. Iazul ne cheamă de jumătate de oră.

Precaută, ea îi acceptă mâna întinsă şi se ridică.

— Doar nu vrei să înotăm acum?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar o să mă mulţumesc doar să intru cu picioarele în apă. Veniţi? îi întrebă pe ceilalţi.

Mari scutură din cap, iar Markham se întinse leneş în

iarbă lângă ea.

— Prea multă bătaie de cap.

— Cum vreţi.

Edward se descălţă de ghete şi ciorapi şi încercă să nu o urmărească pe Charlotte făcând acelaşi lucru. Dar îi era imposibil să nu-i observe picioarele albe şi gleznele delicate când îşi ridică fustele până la gambă şi intră în apă, simţind pietricele de pe fund.

— Oooh. E rece!

Curajos, Edward înaintă până când apa îi ajunsese la genunchi, udându-i pantalonii.

— E minunat, o corectă el. Haide! Înaintează mai mult!

— N-am cum. Mi s-ar uda rochia, protestă ea, însă făcu doi paşi înainte, clătinându-se, către el.

Edward privi către mal pentru a vedea dacă ceilalţi îi urmăreau, însă Mari era întoarsă cu spatele către ei şi cu faţa la Markham, vorbind animată, în timp ce bărbatul încuviinţa din cap, ascultând-o şi uitându-se doar la ea. Întorcându-se către Charlotte, Edward o întrebă:

— E adevărată povestea despre lebădă?

Ea scăpă fustele din mână şi loviră apa. Peştişori argintii ţâşniră care încotro prin apa limpede, căutând să se ascundă.

— Nu, recunoscu ea. Nu chiar.

— Atunci de ce ai zis-o?

— Eu… Ridică din umeri pe jumătate, ca şi cum nu ştia dacă să continue gestul până la capăt. Nu ştiu dacă pot să explic.

— Încearcă! îi zise el pe un ton mult mai aspru decât şi-ar fi dorit.

— Când domnul Markham a zis povestea despre miel, m-a făcut să-mi amintesc… Se răsuci înainte şi înapoi, trăgându-şi fustele cu ea deasupra apei. Ai auzit vreodată o poveste de atât de multe ori în copilărie încât ai ajuns să o crezi? Să crezi că s-a întâmplat cu adevărat?

— Presupun, zise el, gândindu-se că asta probabil se întâmplase când era foarte mic. Cu siguranţă nu la vârsta la

care Charlotte spusese că venise în Anglia.

— Câteodată, încep o poveste, gândindu-mă că s-a întâmplat cu adevărat şi apoi îmi aduc aminte adevărul.

Era o mărturisire şocantă. Incapacitatea de a diferenţia între fapte şi ficţiune era primul pas către casa de nebuni. Sau către închisoare.

— Şi ce s-a întâmplat cu adevărat? întrebă el.

— Nimic atât de amuzant… mă tem.

Păşi către ea, suficient de aproape încât poalele rochiei îi atingeau picioarele goale.

— Erai nevoită de multe ori să fii amuzantă?

Gândul era uşor înfricoşător, precum Şeherezada forţată să tot inventeze cele o mie şi una de poveşti pentru a nu-şi pierde capul.

— Câteodată.

— De soţul tău?

— Oh, nu. În… în Franţa. Obişnuiam să spun poveşti pentru a-i distra pe verişorii mei mai tineri ca să nu-l bată la cap pe tatăl lor.

Am încercat să fac la fel şi când am ajuns în Anglia, dar mătuşa mea mi-a zis că nu va tolera un asemenea comportament copilăresc.

El se gândi că ştia genul acela de femeie, însă mai interesantă era revelaţia cu privire la familia ei.

— Aşadar, ai şi veri englezi?

— Doar unul. Şi el a fost responsabil de acea cădere în lac, spuse ea, iar privirea ei rătăci parcă departe pe măsură ce-şi amintea. Mama lui a insistat ca el să mă însoţească când am făcut un comision – oh, da, îmi aduc aminte. Să-i aduc noua pălărie de la magazin. Pe drumul către casă, el a fugit în Hyde Park. Iar eu n-am avut de ales, a trebuit să-l urmez. A sărit în spatele meu dintr-un tufiş, mi-a smuls pălăria din mână şi a aruncat-o în apă. Apoi m-a împins când m-am aplecat să o iau. Pălăria a fost distrusă, bineînţeles. Eu a trebuit să inventez o scuză pentru mătuşă. N-ar fi crezut nimic rău despre fiul ei, aşa că am inventat povestea despre lebădă.

— Iar ea… a fost amuzată?

Charlotte zâmbi slab.

— Nu destul.

El îşi dori, dintr-odată, ca printr-o magie să-i şteargă un pic din durerea unei copilării lipsite de bucurii.

— Dacă stai complet nemişcată, peştişorii din apă o să-ţi gâdile degetele.

Ea se uită uimită la el, înainte de a-şi ridica fustele cât pentru a-şi vedea picioarele.

— Serios? Oh, uite unul. Şi încă unul şi… Oh! zise ea şi se uită la el înapoi. Gâdilă.

El încuviinţă încurajator şi o urmări cum îşi mişcă degetele curioasă, încercând să ademenească peştişorii. Zumzetul monoton al insectelor din jurul lor umplea liniştea, iar în depărtare îl auzi pe Markham râzând. Când un nor trecu prin faţa soarelui şi aruncă umbre în iaz, peştişorii fugiră din nou. Edward o luă pe Charlotte de cot şi o conduse la mal, apoi se aşeză lângă ea, încercând să-şi usuce hainele în aerul cald de primăvară.

— Aşadar, mătuşa ta te-a pedepsit pentru a te împiedica să mai spui poveşti.

Charlotte făcu o pauză în lupta pe care o ducea pentru a face un ciorap de mătase surprinzător de elegant să alunece peste degetele ei umede.

— Pentru a mă împiedica să mai spun minciuni, îl corectă ea.

Planul mătuşii ei nu funcţionase, evident. Din contră, intenţia ei avusese efect contrar, făcând-o să devină mai creativă la inventat. Strângându-şi ciorapii în pumn, Edward se ridică, vârî picioarele în ghete şi porni înapoi către ceilalţi, ridicându-şi haina de jos şi băgând ciorapii într-un buzunar.

— E totul în regulă, domnule Edward? întrebă Mari, ridicându-se aproape vinovată în picioare. Lângă ea Markham se ridică mai încet.

— Da. Nu.

Îşi trânti pălăria pe cap şi se aplecă pentru a ridica coşul, acum plin de farfurii murdare. În graba lui, lovi paharul pe jumătate plin al lui Charlotte. Vinul se vărsă pe

pământ precum sângele.

Când trecu pe lângă ea în drumul către casă, el dădu tăios din cap. Era un gest de scuze? Unul de rămas-bun? Nici el nu ştia. Încercă să se convingă că frustrarea pe care o simţea era cauzată de nemulţumirea pe care o avea faţă de lipsa de compasiune a familiei lui Charlotte, care distorsionase ceva ce putea să fie un dar. Dar mai era şi altceva, ceva care îl zgândărea – ceva cu mult mai periculos decât nişte peştişori curioşi din iaz. Ea tocmai îi oferise mai multe dovezi că el nu va putea niciodată să aibă încredere în ceea ce ea îi spunea. Şi, cu toate acestea, simţea că în final văzuse părticele din femeia adevărată, de dincolo de poveşti.

Şi ceea ce văzuse îl făcea să vrea să afle mai multe.

Capitolul 10

Charlotte fusese mereu sceptică faţă de ideea de oboseală „bună”. Oboseala era oboseală. Însă în timp ce se îmbrăca cu cămaşa ei de noapte – de fapt, cămaşa de noapte a lui Jane răcoroasă din bumbac, îşi zise că în final înţelesese. O dureau picioarele, spatele, mâinile – totul –, dar durerea surdă a muşchilor suprasolicitaţi şi a pielii cu bătături nu era nimic în comparaţie cu satisfacţia pe care o simţea uitându-se cu mândrie la ceea ce realizase în ultimele zile.

Sufrageria, holul de la intrare, Camera Mare şi galeria luceau de la lemnul lustruit şi sticla sclipitoare. Nu mai era praf, nu mai erau pânze de păianjen. Nu mai erau nici draperii, era mai puţină mobilă şi mai puţine mărunţişuri stricate. Peste tot se simţea mirosul dulce de ceară de albine şi sub el, mirosul mai înţepător al oţetului. Poate că atunci când – sau dacă – Lord Beckley avea să se întoarcă la proprietate urma să fie nemulţumit de ceea ce vedea. Dar ea îşi imagina că acest lucru nu avea să-l deranjeze totuşi. Dacă judeca după comportamentul mătuşii ei, aristocraţii ştiau foarte puţine despre *cum* erau întreţinute casele lor şi doar cereau să fie curate.

După ce se îmbrăcă pentru somn, o ridică pe Negruţa care era deja aţipită de pe scaun şi o puse pe pat. Întinzându-se leneşă, pisica se gândi dacă să protesteze sau nu, dar în loc de asta, se ghemui şi închise ochii. Doar vârful cozii i se mişcă arătând ce simţea despre faptul că fusese trezită din somn.

Aşezându-se pe scaun, Charlotte ridică peria şi se privi în bucata spartă de oglindă pe care o salvase din galerie. Din cauza unor noi bătături şi a durerilor din mâini, se chinuia să ţină peria şi o scăpă de două ori înainte să reuşească să o treacă o dată prin capetele părului ei, pieptănându-se de undeva mai jos de umeri până sub talie. Braţele ei nu păreau să o asculte şi nu voiau să se ridice mai mult de atât, iar când încercă să le oblige, simţi o durere ascuţită în umeri. Mai încercă o dată, fără tragere de inimă, înainte de a se schimonosi din cauza disconfortului şi a enervării. Aşeză peria pe o măsuţă mică, intenţionând să se dea bătută şi să se pună în pat, când întrezări ceva în oglindă, în spatele ei. Icnind, se întoarse pentru a vedea ce era.

Lăsase uşa întredeschisă pentru a-i permite Negruţei să intre şi să iasă când voia. Acum, spaţiul îngust se lărgise pentru a face loc umerilor largi ai lui Edward, care stătea sprijinit de cadru. O urmărise şi nimic din postura lui – braţele încrucişate la piept, unde ţinea o carte, picioarele încrucişate, cu vârful unei ghete proptite în podea – nu sugera că se simţea jenat că fusese prins asupra faptului.

Charlotte simţea cum îi vine să chicotească nervos, aşa că se întoarse spre oglindă pentru a se ascunde, acoperind mânerul periei de păr cu degetele tremurânde, ca şi cum formele fine de fildeş puteau să îi vină în ajutor.

— *Bonsoir,* domnule Cary, zise ea, uitându-se la el în oglindă. Zilele în care fusese forţată să tot înghită praf îi uscaseră gâtul, făcând-o să vorbească în şoaptă. Voiai… voiai ceva?

Preţ de mai multe clipe, el nu-i răspunse. Pe jumătate umbrită de uşă, faţa lui nu arăta nimic. Împinse uşa, deschizând-o mai larg, şi intră în cameră.

— Am găsit deja ce voiam, mulţumesc.

În oglindă, maxilarul lui hotărât părea vag ameninţător. Cel puţin, ea simţea cum îi creşte pulsul. Era îmbrăcat, bineînţeles, dar de fiecare dată când îl vedea, îi apărea în minte imaginea cu el dezbrăcat până la mijloc. Se forţă să se întoarcă şi să se uite la el, iar el îi întinse micul volum din mână. Ah, *bien sur.* Asta era ceea ce el căutase. O carte. Răsfoind paginile îngălbenite, ea citi: „Calendarul fermierului sau Un îndreptar lunar al tuturor felurilor de treburi de la ţară: instrucţiuni simple pentru realizarea treburilor la fermă, în fiecare sezon al anului". Ea ridică ochii şi îi întâlni pe ai lui.

— Ai probleme cu somnul, domnule Cary?

Gluma ei îl făcu să zâmbească.

— Plantaţiile de zahăr din Indiile de Vest nu sunt acelaşi lucru cu o fermă din Anglia. Dar, cum mi-a amintit cineva recent, dacă am reuşit o dată, voi învăţa să reuşesc să mă descurc şi acum, zise el, ridicând cartea din mâinile ei.

Urmă un moment de tăcere stânjenită, apoi el îşi drese glasul.

— Transformarea pe care ai făcut-o aici este miraculoasă.

— N-am făcut asta singură. Mari m-a ajutat, după cum bine ştii. Şi Peg, fata de la cârciumă. Chiar şi Garrick…

— Da, am auzit. Mi-a zis că i-ai furat scara şi că l-ai lăsat aproape naufragiat în podul grajdului, spuse el, rânjind şi mai tare.

Ea încuviinţă din bărbie.

— Numai aşa puteam ajunge la colţuri în camerele cu tavan înalt.

— Cu siguranţă că n-am vrut să-i lipsesc pe ceilalţi de meritele lor, zise el, strecurând cartea în buzunarul hainei. Dar cred că amândoi ştim cine merită în primul rând.

Ruşinată, ea se întoarse din nou cu faţa la masă, evitând să se uite la ochii lui chiar şi prin oglindă.

— Sunt… continuă Edward, adică, Lord Beckley va fi mulţumit să vadă că totul este atât de bine îngrijit.

— Parcă ai zis că nu e preocupat deloc de casă.

— Am zis că n-a dat niciun fel de instrucţiuni cu privire la asta, o corectă el.

— Ah, nu e nevoie de cine ştie talent pentru a mătura şi a lustrui.

Absentă, lovi cu unghia tocită a degetului arătător peria înainte de a-şi relua toaleta, deşi nu avu mai mult succes ca înainte. Încă nu putea să-şi ridice braţele deasupra capului pentru a face treaba cum trebuia.

— De ce nu o rogi pe Mari să te ajute? întrebă el, iar ea îl văzu dând din cap către perie. N-a fost niciodată cameristă, dar sunt sigură că…

— O să mă descurc. În plus, Mari a ieşit la o plimbare în seara asta. Cum face deseori.

El mormăi auzind asta; părea vag surprins sau poate că nu-i plăcea ceea ce tocmai auzise, în ciuda faptului că ea nu-i spusese unde se dusese Mari să se plimbe. Sau cu cine. Apoi, îl auzi – nu, îl *simţi* apropiindu-se, atât de mult încât atunci când privi în oglindă nu mai văzu decât modelul în carouri al jiletcii lui, lavaliera uşor desfăcută şi perii de pe barbă.

Aplecându-se, prinse mânerul periei şi i-o luă din mână. Atingerea lui era caldă şi moale, aşa cum ea ştiuse că va fi.

— Atunci, lasă-mă pe mine, zise el.

— Nu cred că…

— Cu siguranţă măcar atât poate să facă un soţ pentru soţia lui, doamnă Cary, insistă el, tachinând-o uşor. Un fel de recompensă.

Înainte ca ea să apuce să răspundă, perii îi gâdilau scalpul, făcând-o să simtă mici artificii de plăcere, urmate de fiori de relaxare care părea să curgă din zona creştetului ei către fiecare părticică a trupului, prin fiecare venă, către fiecare celulă.

— Relaxează-te.

Charlotte trăise atât de mult timp fără atingerea caldă a cuiva… de fapt, aşa trăise mereu. Deşi îşi dorea asta, se învăţase să nu aibă această nevoie. Şi, ia i-o acum, chinuită

de atingerea unui bărbat care nu era altceva decât un străin pentru ea. Încă putea să simtă atingerea lui pe braţul ei atunci când o prinsese prima dată pentru a o salva; acolo unde el o ţinuse de mijloc, atingându-i partea de jos a sânului cu fiecare săritură a calului; acolo unde degetele lui îi alintaseră palmele rănite. Şi acum, mâinile lui abile şi degetele lungi o făceau să uite de durerea din mâini şi de încordarea din umeri, în favoarea unei dureri cu totul noi, într-un loc în care nu simţise niciodată durere, într-un loc în care nimeni nu o atinsese vreodată. Un loc în care nimeni nu avea să o atingă.

Realizând că ar fi fost o greşeală teribilă să cedeze ordinului său de a se relaxa, îşi ţinu coloana mai dreaptă ca niciodată. Cu toate acestea, închise ochii şi suspină fără să vrea în timp ce el trecea cu peria prin părul ei, iar şi iar, pieptănând-o până când părul ei strălucea.

Lăsă peria deoparte prea repede. Nedorindu-şi ca acel moment de răsfăţ să se termine, ea refuză să deschidă ochii. Când el îi cuprinse părul într-o mână şi i-l aşeză pe o parte, pe unul dintre umeri, câteva şuviţe se prinseră de mâinile lui muncite. Apoi auzi sunet de piele trosnind când îşi mută greutatea. Simţi mirosul lui, lână şi săpun de ras şi bărbat. Simţi căldura trupului său când se apropie de ea.

Te rog.

De unde ştia trupul ei să tânjească după senzaţia buzelor lui pe pielea ei expusă, la baza gâtului, acolo unde acesta se întâlnea cu umărul? Oare astfel de dorinţe interzise erau parte din sângele ei, aşa cum spunea toată lumea mereu? Un instinct care dădea târcoale în tăcere în cotloanele întunecate ale minţii ei, cum făcea Negruţa când era în căutarea unui şoarece? Oare urma să aibă timp să reacţioneze, să se salveze, când tensiunea care se tot aduna în ea avea să iasă în final la suprafaţă?

— Unde ai găsit asta?

Ea deschise brusc ochii, iar bula de mulţumire se risipi. Edward ridicase micuţul soldat de jucărie şi îl răsucea în lumina lumânării, ca şi cum era o curiozitate nepreţuită. Uitându-se în oglindă, ea îi privi chipul, pe care se citea o

emoţie pe care ea nu o putea identifica.

— Unde ai găsit asta? întrebă el mai tare de această dată, accentuând fiecare cuvânt, ca şi cum dintr-odată se îndoia că ea înţelegea limba.

În timp ce vorbea, ea observă cum strânge pumnul în jurul omuleţului din plumb şi cum metalul ascuţit îi intră în palmă. Tresări gândindu-se la durerea pe care trebuia să o simtă.

— La etaj. Eu…

Dintr-odată el se îndreptă, lipsind-o de căldura şi de mirosul lui, lăsând-o teribil de conştientă de cât de proastă fusese. Înainte să apuce să-şi termine explicaţia, el ridică sfeşnicul în cealaltă mână şi porni către uşă.

— Arată-mi, îi zise şi deja era cu mult înaintea ei.

Deşi mergea cu paşi mari pe coridor, afundându-se şi mai tare în măruntaiele casei, ea reuşi să-l ajungă din urmă, în picioarele goale pe podeaua de piatră. Cerul lipsit de lună făcea ca totul să fie cuprins în întuneric, aşa că ea era bucuroasă de prezenţa lumânării, deşi alunga doar în mică măsură umbrele apăsătoare.

Cu toate că îi ceruse să-l conducă, păşea ca un om sigur de destinaţie, sau cel puţin unul care nu era obişnuit să fie condus. La capătul scărilor de sus ezită. Ea luă lumânarea din mâna lui şi înaintă către încăperea mică de oaspeţi, simţindu-l cum o urmăreşte în spate. Când ea se opri în faţa uşii, el întinse mâna spre clanţă, zăbovind un pic înainte de a strânge degetele şi de a roti mânerul sferic de alamă cu modele gravate, deschizând uşa.

Lumina lumânării reverberă din oglinda spartă ca dintr-o prismă, aruncând străluciri puternice în toate direcţiile, făcând ca petele de pe perete să pară negre, deşi erau fără îndoială pete de sânge. Charlotte nu se gândise că era posibil ca spaţiul să arate mai rău decât ziua şi totuşi… înainte să aibă timp să-l lase să exploreze singur, să-l lase cu gândurile lui, îi simţi mâna căutând-o pe a ei, îi simţi degetele prinzându-i-le pe ale ei, ca cm om care se îneca. O duru, căci mâinile erau rănite după zilele de muncă fizică. Dar nu se trase din strânsoarea lui.

Când se întoarse pentru a se uita la el, îi văzu ochii plini de lacrimi care nu voiau să curgă.

— Aici? întrebă el, deşi tonul lui îi spunea că deja ştia răspunsul.

— *Oui.* Îşi întoarse privirea spre cameră şi continuă: Am găsit rămăşiţele unei păsări. Cred că a intrat printr-una dintre ferestre, apoi s-a rănit luptându-se să iasă afară.

Explicaţia ei pentru starea deplorabilă în care arăta camera nu păru să-i ofere cine ştie ce confort. Apăsarea mâinii lui nu slăbi.

— O să am grijă să o fac să arate bine mâine, la prima oră, dacă vrei, se oferi ea nesigură.

— Nu.

Răspunsul dur o făcu să tresară, şi gestul îl făcu să-şi revină în fire suficient cât să-i elibereze degetele şi să se îndepărteze de lângă ea. Apucă spătarul canapelei şi o împinse deoparte, aproape răsturnând-o, încreţind covorul care era aşezat în faţa ei şi făcând-o să se oprească în masa micuţă pe care zăceau bucăţile sparte din lampa de cristal. Acestea căzură pe podea, cu un clinchet, dar căderea lor se pierdu în zgomotul mai puternic făcut de Edward care se trânti în genunchi în locul în care fusese canapeaua, căutând ceva cu disperare, în întuneric, la marginea covorului. Nu găsi nimic. Îşi strânse pumnii la piept şi cu un geamăt puternic se clătină pe călcâie.

Charlotte ar fi vrut să-l întrebe de unde ştia atât de bine conacul Ravenswood. De unde ştiuse cu exactitate unde găsise ea soldăţelul de jucărie. Dar o femeie care păstra secrete nu era în poziţia de a cere altcuiva să i le spună pe ale lui.

Aşeză sfeşnicul pe biroul de scris şi îşi croi cu atenţie drum spre el, atentă la sticla spartă, acum împrăştiată pe covor. Când privi în jos, nu se uită la el, ci la grădina luminată de stele, la copaci şi la vârful acoperişului de la Rookery. În ciuda anilor de neglijenţă, era un peisaj de poveste, ceva din cărţile lui Charles Perrault.

Majoritatea având un sfârşit sumbru, cel puţin unele personaje.

Fără să-l atingă, fără să-i vorbească, rămase acolo, aşteptând. Dacă prezenţa ei îl consola, atunci avea să stea. După câte făcuse pentru ea, cu siguranţă îi putea oferi măcar atât.

Îl simţi mişcându-se lângă ea. Deşi se aşteptase ca el să se ridice în orice moment, se simţi luată prin surprindere când el îi cuprinse picioarele cu mâinile şi îşi îngropă faţa în şoldul ei. Nici cel mai gros sau practic material nu ar fi putut să o ferească de căldura atingerii lui, de respiraţia lui sau de lacrimile lui. Cămaşa de noapte din bumbac subţire părea doar să amplifice fiecare senzaţie. Se cutremura lângă ea în efortul de a se lupta cu… ceva. Frigul nopţii. Frustrarea la sarcina imposibilă pe care o avea de făcut. Durere. O combinaţie între toate trei, poate.

Sau poate… niciuna dintre ele.

Degete ferme şi subţiri îi alintau partea din spate a coapselor, urcând încet, cuprinzându-i fundul, trăgând-o mai aproape de el, de buzele lui, care trecură peste osul şoldului şi îi alintară abdomenul. Fiecare nouă respiraţie era o nouă atingere, degete calde de aer care rătăceau pe pielea ei şi îi făceau peticul de cârlionţi dintre coapse să se mişte. Simţindu-se brusc slăbită şi temându-se să nu se prăbuşească – să nu cadă în genunchi, în braţele lui, într-o prăpastie din care nu avea să se mai întoarcă –, se forţă să rămână dreaptă, cu braţele înţepenite, cu mâinile strânse pumn pe de o parte şi alta a trupului. El se ridică şi mai sus, urmărind liniile coastelor ei până când ajunse în dreptul sânului. Afundându-şi obrazul în carnea ei moale, el bolborosi ceva de neînţeles. Un nume, poate? Sub respiraţia lui caldă, ea îşi simţi sfârcul întărindu-se şi după o clipă simţi buzele lui pe vârful întărit. În timp ce o sugea şi muşca uşor, în interiorul ei se dădea o luptă, iar ea strânse pumnii şi mai tare până când unghiile îi intrară în carnea fragedă a palmelor. Ştia că lucrul corect era să-l împingă, să-l îndepărteze, dar oh, cât de mult tânjea după curajul de a-l trage mai aproape. Părând să înţeleagă că era pe punctul de a se împrăştia într-o mie de bucăţi, precum oglinda spartă din spatele ei, el se ridică în final şi îşi opri

buzele asupra gurii ei.

Un sărut. Doar un sărut. Nici măcar nu încercă, cum făcuse domnul Sutherland, să-i vâre limba în gură, deşi acum înţelegea cu o claritate înfricoşătoare, de ce o femeie ar fi primit cu bucurie acea senzaţie. În timp ce o săruta, mâinile lui alunecară peste braţele ei goale, peste umerii ei, spre spatele capului ei, trecându-şi degetele prin părul ei lung şi desprins, alintându-i scalpul. Ea tânjea să-i răspundă, să-i dea aceeaşi afecţiune înapoi, dar instinctul care ar fi trebuit să intervină în astfel de situaţii se pierduse. Pur şi simplu, rămase locului, cu mâinile pe lângă corp.

— Ah, Charlotte, îi şopti el, când în final se retrase. Îţi datorez scuze.

Inima îi sări în piept. Bineînţeles că regreta ce făcuse. Se pierduse pe sine. În timp ce o săruta, fără îndoială se gândise la altcineva. Ea nu se simţea în stare să-i răspundă şi în acel moment teribil de tăcere, el o eliberă.

— Cred că ai îngheţat de frig, îi zise el, observând parcă pentru prima dată că ea era îmbrăcată pentru noapte.

Aşa că îşi dădu jos haina şi i-o puse pe umeri. Greutatea ei, căldura ei era ca o a doua îmbrăţişare. Pe interior, ea strânse haina şi mai tare; iar el îi observă gestul.

— Te-am speriat?

Tot nu putea să zică nimic, aşa că scutură din cap, însă gestul ei păru să-l convingă de contrariul.

— Dacă ajută – aici vocea i se frânse într-un soi de râset –, m-am speriat şi pe mine, un pic. Dar nu trebuie să te temi că voi repeta un asemenea comportament urât. Voi pleca la Londra curând – mâine, dacă reuşesc să aranjez tot.

Londra? Înapoi la doamna Corrvan, presupunea ea, dar se forţă să întrebe.

— *Pourquoi?*

De când venise în Anglia, pentru ea franceza fusese o evadare din faţa realităţii. O vorbise de multe ori în mintea

ei pentru că mătuşa îi interzisese să facă asta cu voce tare. Fusese un soi de scut pe care îl putea ridica şi coborî oricând simţea nevoia.

Acum însă, chiar şi rostită cu voce tare, nu părea să o mai ajute, nu părea să-i mai ofere protecţia de care avea nevoie.

— Afaceri, răspunse el. Ceva ce am tot aşteptat să fac. Ridică mâna şi, deşi explicaţia lui nu o liniştise mai deloc, ea închise ochii, aşteptând acea atingere a vârfurilor degetelor lui pe obrazul ei, îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe faţă. Însă atingerea nu veni, iar în locul ei îl auzi râzând ironic. Cred că o să te bucuri să mă vezi plecat.

„Nu pleca. Nu mă lăsa mâine". Ce s-ar întâmpla cu ea dacă el ar lăsa-o aici? Ce s-ar întâmpla dacă nu ar lăsa-o?

„Nu mă lăsa în noaptea asta".

— *Au contraire,* reuşi să răspundă, după ce înghiţi în sec de două ori. Şi sunt sigură că toată lumea de la Ravenswood o să fie încântată să te vadă când te întorci. Drum bun, domnule Cary, spuse ea, şi cu un efort imens reuşi să facă o mică reverenţă, apoi ieşi pe uşă.

Cu fiecare pas simţea ceva greu în buzunarul de la haina lui lovindu-i-se de coapsă. Uitându-se în spate, nu văzu nici urmă de Edward, aşa că la scări se opri pentru a cerceta. Micul volum despre administrare aproape că umplea buzunarul, dar lângă el era ascuns şi soldăţelul de jucărie. Avidă, strânse degetele în jurul figurinei de metal uzat.

Jucăria unui copil găsită într-o cameră distrusă. Acel sărut. Şi o plecare grăbită. Ce însemnau toate? Chiar şi cu capacitatea ei de a inventa, Charlotte nu putea să pună la un loc piesele de puzzle de care avea nevoie pentru a face imaginea de ansamblu clară.

*

Când nu mai auzi paşii lui Charlotte pe scări şi când simţi că era la adăpost, în siguranţă, în patul ei, Edward îşi permise să părăsească camera, uitându-se încă o dată la ea

înainte de a stinge lumânarea şi de a închide uşa.

Oare mama lui murise acolo?

Nu ar fi fost tipic tatălui său să o lovească pe mama lui în camera ei de oaspeţi, a cărei uşă era mereu deschisă pentru a primi vizitatori, şi asta la insistenţele lui – un semn că nu era nimic de ascuns. Dar, adânc, în labirintul camerelor din această casă, în spaţiile mai private, avea grijă să-i arate toate nemulţumirile lui. Şi dacă restul casei era un semn, ceva îl făcuse să explodeze. În mod clar, epidemia de variolă fusese o invenţie, o poveste spusă pentru a ascunde adevărul teribil. Venind faţă în faţă cu probele – cu piatra ei de mormânt, cu modul în care arăta camera de oaspeţi –, Edward era forţat să se confrunte cu consecinţele îngrozitoare ale deciziei lui de a pleca de la Ravenswood. Sângele mamei lui era pe mâinile şi pe conştiinţa lui. Ar fi trebuit să fie aici pentru a o salva. Departe de a o salva, acţiunile lui o conduseseră direct către moarte. Poate, până la urmă, nu ajunsese deloc departe de ceea ce era tatăl său.

Ajuns în spatele casei, ieşi prin galerie şi merse prin pădure către iaz. Până când ajunse la marginea apei se dezbrăcase deja de jiletcă, de lavalieră şi de cămaşă. Se opri doar pentru a-şi da jos ghetele şi pantalonii, apoi se aruncă în apă.

Cu siguranţă era ironia supremă că venise aici, în locul în care tatăl său îl învăţase să înoate. De ce oare insistase tata să facă acest lucru el însuşi? Tutorele îl învăţase latină şi matematică, deşi tatăl lui excela la amândouă. Tatăl său fusese şi un călăreţ desăvârşit, dar un băiat de la grajduri îl învăţase pe Edward să călărească. Ideea unei lecţii cu tatăl lui, care era mereu critic şi sever, îl umpluse pe Edward de teamă. Dar aici în iaz se stropiseră cu apă şi râseră împreună – asta dacă memoria lui Edward nu era la fel de nedemnă de încredere ca a lui Charlotte.

Nu avea nevoie şi nici nu trebuia să-şi amintească că tatăl lui nu fusese întotdeauna un om rău. În ciuda temperamentului vulcanic, egalii lui aveau o părere bună despre el, arendaşii lui îl respectau, fiul lui îl… iubise.

Dar se şi temuse de el. De fiecare dată când orice persoană de bine îi sugerase că era ca tatăl lui – la înfăţişare, abilităţi şi temperament –, Edward se simţea sfâşiat în două. Deşi tatăl lui avea multe calităţi de admirat, Edward ştia prea bine că ascundea şi lucruri pe care niciun bărbat nu ar fi trebuit să-şi dorească să le moştenească. Pofta trupească, în principal, deşi nu ar fi ştiut cuvântul atunci. Pofta de putere şi de femei – mama lui Edward, ocazional servitoarea, cine ştie ce fată de prin sat – fuseseră victimele lui.

Nu fusese atât de simplu pentru Edward să-şi jure să nu facă vreodată ceea ce făcuse tatăl lui, pentru că nu toate alegerile tatălui său fuseseră mereu greşite. Edward însă se mândrea că nu lovise pe nimeni niciodată, deşi fuseseră unii care îl desconsideraseră pentru asta, iar unii cu siguranţă meritaseră să fie pedepsiţi pentru acţiunile lor. În Indiile de Vest aversiunea lui faţă de violenţă fusese considerată o ciudăţenie, o slăbiciune de aproape toţi cei pe care îi cunoştea.

În ceea ce privea femeile, calea lui Edward fusese clară. Se mulţumise să fie tratat ca un frate. Un prieten. Se menţinuse la o distanţă sigură, pentru că în interior se temea că nu era deloc în siguranţă. Devenise priceput la a-şi controla necruţător dorinţele, sentimentele şi nevoile. Dar oare asta însemna că învinsese natura tatălui său?

Să aibă grijă de Charlotte fusese ultimul lucru din mintea lui. La cel mai mic semn de încurajare i-ar fi ridicat fustele în cap, ar fi lipit-o de perete şi ar fi posedat-o. Din fericire, nu-i oferise niciun astfel de semn. În braţele lui se comportase ca o statuie de marmură, a cărei răceală îl readusese în fire.

Ea merita mai mult. Mai mult decât un bărbat ca el. Ce femeie nu merita asta?

Hotărât să-şi distragă atenţia de la ea, lucrase în fiecare zi până la extenuare, până când urlau toţi muşchii în el. Dar în fiecare noapte, când somnul ar fi trebuit să-i aducă alinare şi odihnă, se foise şi se răsucise prin vise înfierbântate şi se trezise în fiecare dimineaţă cu mădularul

dureros de tare. Chiar şi acum, apa rece nu părea să facă prea multe pentru a-i potoli dorinţa.

În Indiile de Vest, majoritatea bărbaţilor plăteau târfele de la docuri să-i scape de dorinţă sau de cele mai multe ori forţau sclave să le deservească aceste nevoi. El nu era ca majoritatea bărbaţilor.

Era pe punctul de a-şi lua propriul mădular în mână – deşi detesta această slăbiciune –, când auzi zgomot pe marginea iazului, în linişte, se afundă mai tare în apa adâncă, călcând apa încet, creând mici valuri care făceau cerul plin de stele reflectat în apă să sclipească şi să strălucească. Mari se întorcea de la plimbarea ei, târâindu-şi piciorul în urmă. Aşa şchiopăta de când o cunoscuse, cea mai mică şi mai firavă dintr-un lot de sclavi meniţi să fie vânduţi. Pe atunci, ştia suficiente despre comerţul cu sclavi pentru a ghici că, deşi piciorul şchiop al lui Mari era singura rană vizibilă, nu era cea mai urâtă rană pe care sclavia i-o lăsase.

Aparent fără să-l observe, Mari trecu pe lângă iaz şi se strecură în casă. Cât de incredibil de curajoasă trebuie să fi fost pentru a traversa Atlanticul din nou. Dar defectul ei fizic nu o împiedicase niciodată să ajungă acolo unde voia. În ciuda tuturor cuvintelor grele pe care le aruncase asupra lui Tempest pentru că o încurajase să vină aici, trebuia să recunoască că era bucuros că Mari alesese să o asculte. Ea era acum singura lui conexiune cu lumea în care devenise bărbat, cu viaţa care fusese a lui pentru atât de mult timp. Îl încânta să o vadă bucurându-se de libertatea pe care şi-o dorise mereu pentru ea, dar pe care nu putuse niciodată să i-o ofere.

Edward lăsă capul pe spate şi se lăsă să plutească, deşi greutatea pe care o simţea în piept ameninţa să-l scufunde precum o piatră grea.

Timp de mulţi ani, zvonurile insistaseră că era îndrăgostit de Tempest Holderin. Îi fusese prieten, angajat şi protector. O iubise ca pe o soră. Dacă era sincer cu sine, o iubise şi altfel. Şi tocmai pentru că ţinea la ea, îşi jurase să nu acţioneze niciodată în baza acelor sentimente – o

promisiune pe care o încălcase de două ori. Odată cu un sărut neîndemânatic care o făcu să-i râdă în faţă şi o a doua oară cu o propunere foarte stângace de căsătorie.

Propriile acţiuni o puseseră într-o situaţie periculoasă, iar singura protecţie la care se gândise fusese să-i ofere numele – indiferent de cât de dubios suna asta. Îi scrisese cu mâna tremurândă, spunându-şi că mediul dur în care ea trăise, lumea violentă pe care o văzuse o făcuse suficient de puternică pentru a îndura ceea ce el se temea că va deveni.

Se liniştise consolându-se că ea avea să spună nu. Ceea ce ea şi făcuse, în cea mai spectaculoasă formă: trimiţându-i un răspuns prin care îl anunţa că se căsătorise cu altcineva.

Foarte bine. Tempest era acolo unde voia să fie, unde *trebuia* să fie – cu un bărbat care era fără îndoială un pic nelegiuit, dar care ştia din experienţă că era o nebunie să încerci să îmblânzeşti marea.

Iar el era unde trebuia să fie, la Ravenswood. Când Tempest putuse în final să elibereze sclavii de la Harper’s Hill, îl eliberase şi pe el. Sau poate că era mai corect să spună că îl trimisese în derivă – deşi el ar mai fi putut continua să lucreze pentru ea oricât ar fi dorit; ar fi putut să rămână în Antigua pentru tot restul vieţii. Însă de îndată ce-i îndeplinise instrucţiunile cu privire la plantaţie, realizase că era timpul să înceapă un nou capitol. Sau, mai bine zis, să continue unul dintr-o carte veche şi să vadă dacă putea relua drumul de acolo de unde îl lăsase cândva. Nu se aşteptase niciodată să fie uşor. Nu reuşise să înţeleagă clar cât de greu avea să-i fie să-şi reia viaţa. Poate chiar imposibil. Faptul că o voia pe Charlotte nu făcea lucrurile să fie mai uşoare. Intuise destule în acea faţadă de alabastru – chicotitul nervos, expresiile englezeşti uneori stâlcite, indiciile unui trecut tulburat – pentru a înţelege că sub acea carapace se ascundea ceva. Dar nu se aşteptase să îşi dorească să descopere ce. Nu trebuia să viseze că avea să devină Pygmalion pentru acea statuie de marmură, că avea să o simtă prinzând viaţă în mâinile lui. Ca orice operă de

artă, ea îşi schimba forma în funcţie de privitor. Chiar şi atunci când se uita direct la ea, nu putea fi sigur de ceea ce vedea, de ceea ce era ea. Dar dacă nu avea încredere în ea, cel puţin o parte din acel sentiment era cauzat de lipsa lui de încredere în sine.

Înotă către marginea iazului, se sui pe mal şi rămase acolo în aerul rece al nopţii. Nu era în poziţia de a-i cere ceva ei. Şi mai rău era că nici nu avea ce să-i ofere. Trebuia să-l înfrunte pe tatăl lui, să-şi pună afacerile în ordine, să restaureze proprietatea – acelea trebuiau să fie singurele lui nevoi. Acolo trebuia să-şi concentreze atenţia. Nu putea să permită dorinţei pentru Charlotte să-l distragă de la ceea ce venise să facă în Anglia.

Adunându-şi hainele şi cizmele, se îndreptă către Rookery pentru încă o noapte lungă şi singuratică.

Capitolul 11

La primele raze ale soarelui, cu mult înainte de ora la care se fac vizitele, Charlotte porni către căbănuţa mică din pădure pentru a o vizita pe Tessie. Nu avea niciun sens să pretindă că somnul avea să o cuprindă. O plimbare în aerul rece al dimineţii era ultima şi cea mai bună scăpare.

Ducea pe braţ un coş cu mâncare. Fără îndoială, Mari urma să fie nemulţumită când avea să se trezească şi să vadă că cineva dăduse năvală în cămară. Sau poate că nu, atunci când Charlotte avea să-i explice. Deocamdată, Mari părea să aibă alte lucruri în minte.

Deşi Edward era probabil departe acum, ea evită Rookery, intrând în pădure pe o cărare mai puţin cunoscută, dar care părea să ducă în direcţia corectă. Înaintă greoi până când fu sigură că se pierduse, apoi ieşi la marginea unui câmp unde îl văzu pe domnul Markham lucrând în depărtare. Urmând gardul viu, îşi croi drum înapoi în luminişul pe care îl căuta.

Din ogeacul căbănuţei se ridica fum, iar cântecul trist

şi straniu a lui Tessie se auzea printre ciripelile vesele ale păsărilor.

— Tessie? întrebă ea, deşi îşi dorea să ştie cum o mai cheamă.

Negruţa ieşi prima să o salute, urmată în scurt timp de Tessie, încă îmbrăcată în halat.

— Tu eşti, Charlotte?

— Îmi cer scuze pentru că am venit atât de devreme, doamnă.

— E în regulă. Intră. Tocmai voiam să-mi pun nişte ceai.

Aplecându-se pentru a nu se lovi de prag, Charlotte intră în micuţa chilie încălzită în această dimineaţă de un foc care trosnea, în timp ce Tessie căuta altă ceaşcă şi o farfurioară, ceainicul fluiera voios pe plită, concurând precum păsările cu melodia obişnuită a lui Tessie. După ce Tessie umplu vasul pentru ceai, Charlotte ridică tava şi o duse către masa micuţă şi uzată de timp care împărţea singura cameră în dormitor şi bucătărie.

— Cum i se pare soţului tău munca la Ravenswood? întrebă Tessie înclinând capul pentru a se uita la Charlotte cu ochiul ei bun.

— Provocatoare, presupun. Proprietatea a decăzut.

— Ştiu. Lordul Beckley nu şi-a făcut datoria faţă de oamenii de aici.

— Mă întreb ce fel de om ar permite una ca asta să se întâmple.

Charlotte turnă ceai în două căni, uimită de mirosul puternic care emana din lichidul cald. Ceaiul era scump, iar ea se aşteptase ca frunzele să fi fost folosite mai mult decât o dată.

— E şi firesc s-o faci, fu de acord Tessie, luând o ceaşcă din mâna ei.

Abia atunci Charlotte recunoscu modelul: era acelaşi de pe bucăţile de porţelan spart pe care le măturase recent din sufrageria conacului Ravenswood. Vasele din posesia lui Tessie erau ciobite şi decolorate. Oare căutase în casa abandonată, luând ce era mai bun şi rămăsese în urmă?

— L-aţi cunoscut? Pe Lord Beckley, mă refer.

Tessie luă o înghiţitură de ceai, apoi aşeză farfurioara ei pe masă fără să tremure.

— Nu prea e posibil ca eu, o femeie bătrână, a nimănui, să fi întâlnit vreodată un conte, nu?

— Nu. Eu… presupun că nu. N-am vrut să fiu impertinentă. Doar că… trebuie să recunosc că sunt un pic curioasă de ce vă ascundeţi aici.

— Mă ascund? întrebă Tessie îndreptându-şi spatele, atât cât îi permiteau rănile ei să o facă. De ce m-aş ascunde?

— Păi, de nimic, doamnă. Am crezut doar că…

— Eu prefer să mă gândesc că *supravieţuiesc.*

Ridică linguriţa şi amestecă în ceai. Argintul, deşi vechi, părea special făcut pentru a însoţi porţelanul. Charlotte se întrebă cum de nu se gândise să îl vândă.

— Niciunul dintre noi nu ştie ce fel de mână o să-i dea destinul. Avem doar alegerea de a ne juca cărţile aşa cum credem de cuviinţă.

— Dar ce veţi face dacă adevăratul proprietar se întoarce la Ravenswood şi vă găseşte aici? întrebă Charlotte.

Oare Tessie avea să fie alungată? Avea să fie trimisă la azilul săracilor? Tessie se întoarse cu faţa către lumina care trecea printr-o fereastră mică, acoperită cu hârtie uleiată, nu cu sticlă.

— Am tot aşteptat acea zi.

Vocea ei era liniştită, iar Charlotte putea să observe doar jumătatea de faţă cu cicatrici, lipsită de expresie. Cu toate acestea, în urechile lui Charlotte acea mărturisire părea să fie… plină de speranţă.

— Poate că n-o să vină niciodată, zise Charlotte, nesigură dacă o liniştea sau dacă îi zdrobea un vis de mult dorit.

Pentru un moment, chiar se întrebă dacă Tessie o auzise vorbind. Apoi se întoarse cu privirea pe jumătate oarbă către Charlotte.

— Încep să cred că s-ar putea să ai dreptate.

Incapabilă să-şi termine ceaiul, Charlotte se scuză în curând şi se întoarse la Ravenswood, cu Negruţa la picioarele ei. Deşi vizita nu fusese tocmai una confortabilă, nu îi părea rău că mersese. Tessie era exact ce avea nevoie: dovada că oamenii puteau să facă mult din nimic, că puteau să găsească lumină şi în cele mai întunecate situaţii.

Charlotte stătuse trează toată noaptea, retrăind acele momente din camera distrusă, întrebându-se dacă luase decizia greşită venind aici, stând aici pentru a se ascunde.

„Nu mă ascund. Supravieţuiesc”, insistase Tessie.

Charlotte recunoscu acel spirit independent. Odinioară, şi ea pretinsese să aibă aşa ceva. Era multă siguranţă în singurătatea pe care o găsise aici. Dar dacă voia cu adevărat să fie liberă, trebuia să-şi înăbuşe în faşă dorinţa nesăbuită pentru Edward Cary.

Poate că moştenise ochii mamei, părul ei, râsul ei nervos, dar *nu* îi moştenise slăbiciunea în *ceea ce* îi privea pe bărbaţi. Da, simţea scântei de fiecare dată când Edward o atingea, dar focul putea să moară dacă nu era nimeni care să întreţină flăcările. Până când avea să se întoarcă de la Londra, ea urma să aibă grijă ca acea scânteie să dispară.

Când ajunse în dreptul grajdurilor, îi găsi pe toţi agitaţi. Garrick mergea de colo-colo, aducând apă pentru nişte cai necunoscuţi. Un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată ştergea pete de spumă de pe trupurile lor şi o trăsură necunoscută, o birjă din câte se pare, era oprită în curte. Din boxa lui separată, Samson urmărea totul cu urechile ciulite.

— Domnul Cary a plecat? întrebă ea.

Apa se vărsă pe cizmele lui Garrick, alunecând pe podeaua plină de paie a grajdului când el trânti găleata în faţa unuia dintre cai.

— Să plece? Şi unde să se ducă?

— Mi-a zis ieri că pleacă la Londra, la prima oră.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire – de compătimire, decisese ea. Grăjdarii cu siguranţă se simţeau jigniţi să afle

ultimii de planurile de călătorie.

— Păi, încă e aici. Tocmai s-a dus înăuntru, adăugă el făcându-i semn cu bărbia către casă. Ca să se întâlnească cu Lord Beckley.

*

Dacă ar fi plecat cu câteva minute mai devreme, Edward l-ar fi ratat. Fusese pe punctul de a pleca către Marshfield, un sat aflat la sud de Little Norbury. De unde plecase cu atât de mulţi ani în urmă. Pe acolo trecea în mod regulat o diligenţă şi de acolo putea să ajungă la Londra în mai puţin de o zi. Din moment ce alesese să nu plece cu Dobbs când avusese ocazia, era cea mai bună rută de scăpare care îi rămăsese.

Când Garrick bătu la uşa de la Rookery pentru a-i spune de venirea contelui, o bună parte din el îşi dorise să-l împingă pe Garrick la o parte şi să alerge către casă.

— Te rog să-i transmiţi Excelenţei Sale că o să vin la conac în scurt timp, îi spusese el în schimb.

Scuza lui pentru a pleca venise la el.

Faptul că se forţase să aştepte – cinci minute, cincisprezece, treizeci – nu reuşise să îl facă mai calm când păşi pe uşa principală a conacului Ravenswood, care fusese lăsată deschisă, fără vreun servitor prin preajmă. Când trecu pragul sălii mari, se aşteptă să-l vadă pe tatăl lui.

În locul lui, era un bărbat – de vârsta lui, nu a tatălui – care se întoarse de la cercetarea cărţilor de pe raft şi care porni către el fără a-i întinde mâna.

— Tu trebuie să fii administratorul.

Avea părul negru, o nuanţă mai închisă decât a lui Charlotte, iar pielea măslinie îi aparţinea cuiva care trăise fără îndoială într-un climat mediteraneean. În câţiva paşi, ajunsese în faţa lui Edward şi se opri, aşteptând ceva. Când Edward nu făcu nicio plecăciune, bărbatul zise nerăbdător:

— Eu sunt Beckley.

„Nu, nu, nu”, striga inima lui Edward, în timp ce mintea urla un altul: „Cum?”

— Aşteptam pe… altcineva. Un bărbat mai în vârstă.

— Pe tatăl meu, presupun, răspunse celălalt într-o manieră afectată tipic aristocratică. A murit la începutul lui februarie.

Edward se simţi amorţit. Era şocat, nu trist. Cuvintele străinului se alăturaseră celorlalte care urlau în el. „Mort, mort, mort”. Oare era adevărat? Cu siguranţă se potrivea cu povestea lui Markham despre schimbarea care avusese loc în colectarea chiriilor.

— Ah, reuşise el să zică. Aşa că sunteţi…? Adică, dacă am înţeles bine, moştenitorul este…

— Dispărut? Timp de mulţi ani, da, răspunse bărbatul aruncându-se nepăsător pe canapeaua din mijlocul camerei. Nu am realizat că eram el. Când răposatul conte a murit, povestea dispariţiei fiului său cu atâţia ani în urmă a început iar să circule. Răpit când era doar un băiat, se zicea. Ascuns. Cu cât citeam mai mult, cu atât am început să-mi dau seama că băiatul pe care-l descriau eram eu.

Încă simţind urlete în minte, Edward se chinui să înţeleagă spusele bărbatului. El era un impostor, bineînţeles. Se dădea drept…

— Edward Cary.

Bărbatul făcu semn din cap în semn de recunoaştere.

— Deşi numele este straniu pentru mine acum. Un copil este ceva foarte maleabil, să ştii. Poate fi făcut să uite sau să creadă aproape orice. În ultimii douăzeci şi doi de ani am fost strigat Jack.

— Şi aţi…? Edward se opri. Trebuia să procedeze cu atenţie. V-aţi asumat titlul, aşadar?

— Păi… Jack îşi trecu o mână prin părul lung, răvăşindu-l. Nu chiar. Am nevoie de mai multe dovezi înainte să pot pretinde acest lucru. Am crezut că, dacă mă întorc la casa copilăriei, o să găsesc dovezile de care am nevoie.

— N-am fost anunţaţi de întoarcerea dumneavoastră, domnule.

— Nu, zise el, ridicându-se pentru a cerceta din nou camera. A fost o decizie de moment. Ştiam că tata a plecat

de aici cu mulţi ani în urmă. Nu eram sigur ce o să găsesc. Se pare că lucrurile au fost lăsate să putrezească.

— Condiţiile sunt mai puţin decât ideale, admise Edward.

— Eşti mai tânăr decât mă aşteptam, domnule…

Edward ezită.

— Cary.

Jack ridică repede capul şi se roti pentru a-l fixa cu o privire curioasă.

— Suntem rude?

Întâlnind privirea întunecată a bărbatului, Edward ridică din umeri.

— Poate.

Care era cel mai bun curs de acţiune? Să continue cu această şaradă ca administrator până putea să afle ce se întâmpla aici?

— Acest post mi-a fost promis de răposatul conte, se trezi el spunând, liniştindu-l pe străinul care pretindea că este el. O să aflaţi că am mare experienţă în administrarea proprietăţilor. M-am întors recent din Indiile de Vest, unde pentru mai mulţi ani am fost responsabil pentru o proprietate foarte mare.

— Ah.

Aşa cum se întâmplase cu Charlotte, informaţiile despre trecutul lui păreau să spună mai mult decât simplele adevăruri ale situaţiei sale. Bărbatul îl cercetă din cap până în picioare, cu un amestec de sentimente vizibil pe chip. Dispreţ, un pic de incertitudine.

— Şi acele talente sunt… uşor de transferat către altceva?

— Unele dintre ele.

Cu o mână cu degete lungi, bărbatul trase de un clopoţel şi aşteptă. Nu se întâmplă nimic. Edward bănuia că firul fusese de mult tăiat. Sau se deteriorase din cauza trecerii timpului.

— Casa veche nu prea are servitori, zise bărbatul.

— Nu există servitori ai casei. Doar Garrick. Un grăjdar de meserie, deşi s-a dovedit un om bun la tot felul

de munci.

Edward nu se simţi vinovat că înflorise calităţile lui Garrick.

— Deci ţi-ai gătit singur? întrebă pierdut Jack trecându-şi leneş degetul arătător peste marginea mesei. Şi curăţenie?

— Am o bucătăreasă. A călătorit cu mine din Antigua.

— O negresă? întrebă el, iar Edward simţi în tonul lui ceva mai mult decât simplă curiozitate.

— Mari este africancă, da.

Afirmaţia îi aduse o nouă privire speculativă.

— O bucătăreasă africancă. Păi, cred că timpul petrecut în insule ţi-a adus o anumită apreciere pentru… mâncăruri picante.

Implicaţiile bărbatului nu puteau să fie mai clare de atât. Edward strânse din dinţi.

— Cât despre curăţenie, a fost făcută de soţia mea, adăugă el, ţinându-şi temperamentul în frâu.

Pentru numele lui Dumnezeu, acea minciună trebuia să fie mai greu de spus. Mai ales după noaptea trecută, ar fi trebuit să ezite în a o repeta. Cu toate acestea, devenise tot mai firesc să o vadă pe Charlotte ca parte din viaţa lui. Până nu văzuse rezultatele, nu realizase că eforturile ei în a restaura conacul Ravenswood îl afectaseră. Era ca şi cum ea ştiuse de ce avea nevoie. Îi returnase ceva care i se păruse pierdut pentru eternitate. Casa lui. Trebuia să-i fie recunoscător pentru asta.

— Eşti un bărbat căsătorit, deci? Mai bine tu decât eu. Jack privi prin camera cavernoasă. Bine. Doamna Cary a fost chiar foarte harnică. Sper să am ocazia să o întâlnesc pentru a-i mulţumi personal.

Ceva din acele cuvinte îl făcuse pe Edward să simtă fiori neplăcuţi pe şira spinării şi să simtă tensiune în umeri. Ce avea să facă Charlotte când urma să descopere că acest loc nu mai era refugiul din faţa lumii din afară? Nu uitase de îngrijorarea ei evidentă că s-ar putea să întâlnească pe cineva aici care să o recunoască. Iar comportamentul lui Jack îi dădea impresia clară că avea mai multe de care să

se teamă din cauza lui decât de descoperire. Aproape ca şi cum el chiar era fiul tatălui lui Edward. Dar comportamentul şocant a lui Edward îi arătase deja pericolele pe care Ravenswood le putea ascunde.

— Nu aţi adus servitori cu dumneavoastră?

— Nu m-am aşteptat ca proprietatea să aibă nevoie de ei – să aibă nevoie de tot, domnule Cary.

Ochii îi ţâşniră către un colţ al camerei unde o pată mare, întunecată, mânjea tavanul şi unde mulurile de ghips se sfărâmaseră, semn că era nevoie de reparaţii dincolo de puterea măturii lui Charlotte. Edward nu avea cum să nege asta. Ştia şi el prea bine ce lipsuri erau la Ravenswood.

— Am început deja să fac câteva îmbunătăţiri.

— Hm!

Bărbatul se întoarse, apoi continuă cu un ton care transmitea clar nemulţumirea.

— O să vreau să discutăm despre planurile tale mai târziu.

Edward fierbea. Trecuseră mulţi ani de când fusese nevoit să-şi apere deciziile de administrator – şi atunci doar în faţa unei autorităţi cu adevărat reale asupra lui.

— Da, domnule, reuşi să spună scurt, înainte să se răsucească pe călcâie şi să iasă din cameră.

Nu era ca şi cum se simţea neputincios în faţa unei provocări, de a lupta pentru ceea ce era de fapt al lui. Ştia ce însemna să fii neputincios. Dar având în vedere că un alt bărbat pretindea să fie moştenitorul, Edward ştia că trebuie să procedeze cu atenţie. Nimic bun nu avea să vină din anunţul brusc că el era adevăratul conte de Beckley. Mai ales că nu mai era nimeni în viaţă care să-l ajute să dovedească asta.

Capitolul 12

Când răsucitul degetelor în poală nu le făcu să se oprească din tremurat, Charlotte se aşeză peste ele. Iluzia

securităţii pe care o simţise în acest loc dispăruse.

Beckley. Beckley. Oare auzise numele înainte să-l cunoască pe Edward? Oare contele era o cunoştinţă de-a mătuşii Penhurst? Sau mai rău, un prieten de al ducelui de Langerton – fie tatăl sau fiul? Oare avea să o recunoască, să-i descopere secretul?

— Îmi cer scuze, doamnă. Vizitiul contelui stătea în pragul uşii ei, ducând un cufăr mare. Aţi putea să-mi spuneţi cum să ajung la…?

— Camerele contelui? răspunse ea, răsucind şi mai tare degetele de sub ea, înfigându-le în tapiţeria jerpelită a scaunului, după care se forţă să se ridice. Nu avea să se ascundă în această cameră pentru totdeauna. Da, bineînţeles.

Nu era atât de uşor de făcut precum spusese. Şi asta pentru că dezastrul înspăimântător din salonul de la etaj o făcuse să nu-şi mai dorească să exploreze şi restul casei, aşa că nu ştia cu exactitate care camere erau ale cui. Pe măsură ce înaintau pe hol şi apoi pe scări, bărbatul din spatele ei gemu de mai multe ori. Momentele lui de efort o ajutară să se hotărască unde să-l conducă. Trecând pe lângă singura cameră familiară de la etaj, se uită către celelalte uşi cu inima bătându-i tare şi cu ochii pe jumătate închişi, îngrijorată despre ceea ce avea să găsească. În mod curios, restul camerelor pe care le găsi erau într-o stare mult mai bună decât cele de la parter. Erau pline de praf, da. Şi umede. Dar nu părea că pe aici trecuse vreo hoardă de câini turbaţi. După o analiză scurtă, înţelese că jumătate din primul etaj al casei era ocupat de o suită de camere aşezate una lângă cealaltă, ca vizuina unui iepure. Salonul distrus era legat direct de dormitorul doamnei, iar alături era o a doua cameră, mai mare, care trebuia să fi aparţinut contelui. În acea cameră, mai era o uşă, care ducea către o garderobă, cu toate cele necesare pentru valetul lordului. Acolo îl conduse pe vizitiu pentru a depozita cufărul.

— Vă mulţumesc mult, doamnă, zise el, scoţând o batistă zdrenţuită din interiorul vestei şi ştergându-şi fruntea cu ea. Mai este încă unul ca ăsta de adus.

După ce omul plecă, ea rămase la fereastră încercând să-şi adune gândurile. Draperiile odinioară arămii erau pline de praf, dar încă bune, dat fiind că nu fuseseră expuse vântului sau ploii ca cele din salon, sau soarelui ce intra prin ferestrele din faţa casei. Chiar şi acum, în mijlocul zilei, această cameră era răcoroasă şi întunecoasă, adăpostită de pădurea din spate. Din acest punct al casei putea să vadă aproape dincolo de copaci: linia acoperişului casei de vară, strălucirea apei din iaz. Răsuci zăvorul de la geam şi deschise una dintre ferestre pentru a permite aerului curat să intre. Acelaşi vânt care intră în casă mişcase frunzele din copacii de afară, făcându-le să tremure. În cele din urmă, multiplele nuanţe de verde – smarald, verde crud şi lime – aveau să se amestece şi să devină mai profunde, mai uniforme, mai colorate la venirea verii.

Fiecare cameră, chiar şi priveliştea din acea încăpere, aducea cu sine un sentiment de tristeţe faţă de decăderea proprietăţii. Însă pentru prima dată, acea stare de melancolie era amplificată de conştientizarea că s-ar putea să nu afle ce avea să se aleagă de Ravenswood. Venirea neanunţată a contelui o forţase să-şi reamintească faptul că nu putea să rămână aici pentru totdeauna, iar odată ce pleca, ce scuză putea să găsească pentru a se întoarce? Nu avea să vadă reşedinţa restaurată şi plină de viaţă. Nu avea să mai privească niciodată de la ferestre către nuanţele de ocru şi roşu al peisajelor de toamnă sau către promisiunea strălucitoare a pădurii acoperite de zăpadă la Crăciun.

Nu avea să fie prezentă la triumful lui Edward când urma să aducă iar la viaţă acest loc.

Când se întoarse de la fereastră observă mobila. Grea, veche, dar evocând moştenirea străveche ce lega generaţiile unei familii de pământ, acest pământ, această casă. Cine ştie ce bărbat care servise cu mult curaj la curtea lui Henric al V-lea la Agincourt poate că dormise odinioară în acest pat masiv. Cineva puternic şi nobil. Oare bărbatul care avea să doarmă aici în această noapte avea să se piardă în patul uriaş, indiferent de istoria lui?

Era ridicol, presupunea, să creadă că avea să fie

altfel. Contele nu cunoscuse altfel de viaţă; era de aşteptat ca el să nu preţuiască ceea ce avea. Oare îşi imagina că fiul ei vitreg, Robert, se ducea la culcare simţind greutatea realizărilor înaintaşilor lui, primind prezenţele lor fantomatice în patul lui? Bineînţeles că nu. Dacă i-ar fi păsat de adevărata moştenire pe care o primise de la tatăl lui, nu ar fi încercat să-l declare nebun.

Era şi un soi de ironie în faptul că Edward părea să idolatrizeze acest loc şi ce reprezenta. Umerii lui erau suficient de largi şi puternici pentru a căra povara unor asemenea strămoşi iluştri. Pieptul lui nu avea să pară mai mic într-un astfel de decor.

Era periculos să şi-l imagineze acolo, cu pieptul gol aşa cum îl văzuse înainte, cu braţul întins peste lăţimea patului, puternic chiar şi în somn. Era şi o trădare, poate. Căci acesta nu era locul lui prin naştere. Era doar un administrator. Un nimeni, ca ea, de fapt.

— Dumneata trebuie să fii doamna Cary.

Auzind cuvintele se întoarse pentru a vedea cine îi vorbise. Un străin frumos cu un ten cald stătea în pragul uşii. Era slab şi cu un cap mai mic decât Edward. Însă nu putea fi altcineva decât contele Beckley.

— Excelenţă, zise ea, făcând automat genul de reverenţă care era cerută în reşedinţa mătuşii Penhurst.

Simţi cum îi dispar temerile. Acest bărbat era prea tânăr şi mult prea modern pentru a se mişca în cercurile oamenilor bătrâni din societatea ei. Era sigură că nu-l mai văzuse niciodată în viaţa ei.

— Mă bucur să te cunosc, doamnă. Aş dori să-mi exprim recunoştinţa pentru grija şi munca pe care ai depus-o la conacul Ravenswood în absenţa mea.

— Cu multă plăcere, domnule. N-a fost mare lucru, minţi ea, conştientă încă de durerea pe care o simţea în braţe şi la spate când se aplecă pentru a face încă o reverenţă.

— *Vous êtes française,*[5] îi zise el.

Spre deosebire de Edward, acest bărbat vorbea cu

5 Sunteţi franţuzoaică (în limba franceză, în original)

accentul unui nativ. Deşi ochii lui păreau obosiţi, aproape adormiţi, ea înţelese că el nu ratã niciun detaliu al înfăţişării ei. Văzuse mult prea mulţi bărbaţi uitându-se la ea de sus ca să aibă vreo îndoială ce gândea.

Îmbărbătându-se, se pregăti de judecata ce venea cu acele cuvinte, apoi încuviinţă.

— Pe jumătate franţuzoaică, milord. Vizitiul v-a adus bagajele, adăugă ea repede, sperând să-i distragă atenţia. L-am trimis să le pună în garderobă. Valetul dumneavoastră poate…

— N-am adus unul, zise el traversând camera, uitându-se atent la mobilă, apropiindu-se mai mult de ea cu fiecare pas.

Atentă, ea se îndepărtă de fereastră şi alunecă de-a lungul marginii patului. Când ajunse la fereastră, el făcu o pauză pentru a privi priveliştea de jos.

— Casa administratorului e în condiţii mai bune decât asta, sper?

— Mă tem că e mai rău, zise ea, scuturând din cap. De fapt, condiţiile sunt atât de proaste la Rookery încât soţul meu a simţit că e mai bine să stau aici…

— La conac? întrebă el întorcând capul repede către ea.

Charlotte ezită.

— În camerele servitorilor, da.

Îi captase interesul, aşa că se opri brusc în loc, precum Negruţa atunci când simţea că prada e aproape.

— Fără soţul dumitale? Trebuie să recunosc că pentru mine ar trebui să fie ceva mult mai rău decât un pic de ghips scorojit şi o mobilă veche pentru a mă ţine departe de frumoasa mea soţie.

Ea făcu încă un pas către uşă, recunoscătoare că el nu o închisese când intrase.

— O să fac alte aranjamente imediat. N-aş dori să deranjez.

— Te rog, zise el, înclinând capul, rămâi.

Ceva în modul în care îi făcuse această ofertă o făcu şi mai dornică să plece. Nu-l cunoştea, dar îi ştia genul.

Înainte ca ea să iasă pe coridor, el ridică mâna pentru a o opri.

— Deşi, mă întreb dacă te-aş putea deranja în schimb? Ai putea să…? Nu, nu-ţi pot cere să…

Aşteptând ca el să îşi găsească cuvintele pentru a face cererea, în ciuda presupusei lui reticenţe, ea îşi ţinu gura. Şi respiraţia.

— Poate că ai fi dispusă să faci curat şi în camerele mele şi să-mi despachetezi lucrurile? Ai făcut o treabă atât de bună la parter.

Avea o voce caldă şi bogată, aproape ca un tors. Oare câte femei mai convinsese să-i facă vrerea cu ea? Cum putea să refuze? Dacă îl refuza pe conte îl putea mânia, chiar îi putea pune în pericol poziţia lui Edward aici. Ce avea să se întâmple cu Ţes, Peg şi ceilalţi? În faţa nevoilor disperate de la Ravenswood, propria demnitate nu avea atât de mare importanţă.

Înainte să-i poată răspunde, vizitiul veni cărând cu greu cel de-al doilea cufăr. Ochii lordului Beckley se mutară asupra lui. Profitând de ocazie, ea făcu o nouă reverenţă şi ieşi fără să se mai uite în urmă. În bucătărie o găsi pe Mari şi îi spuse ce îi ceruse lordul Beckley.

— Va fi un lucru neînsemnat, insistă ea, văzând privirea sceptică a lui Mari. O treabă de o după-amiază.

Mari lăsă deoparte pistilul cu care pisa nişte seminţe frumos mirositoare şi îşi şterse mâinile.

— Ce-ar spune domnul Edward despre asta?

El i-ar spune să refuze, bineînţeles. Ar insista că nu este o servitoare – dacă fusese vreodată. Pentru acest motiv, nici nu avea de gând să-i spună.

Edward trânti uşa de la Rookery şi intră valvârtej, simţind nevoia disperată de a găsi un mijloc pentru a-şi vărsa nervii, o parte din el dorindu-şi să distrugă tot în jur ca să aibă ce aduna după.

Aşa cum făcuse tatăl său cu Ravenswood. Oripilat că frustrarea putea să-l împingă într-o asemenea direcţie, îşi trânti pălăria pe cap şi ieşi, plecând în direcţia fermei lui Markham. Avea să-şi concentreze energia în ceva pozitiv în

loc să distrugă. Simţi vântul cald al primăverii în timp ce străbătea câmpul.

— Dă-mi de lucru, strigă el de îndată ce fermierul îi apăru în cale.

Preţ de mai multe momente, Markham nu-i spuse nimic, iar

Edward îşi imagină că nu-l auzise din cauza distanţei şi a zgomotului scos de hamurile cailor şi de plug. Dar când Edward ajunsese în preajma pământului proaspăt săpat, el opri caii.

— Credeam că plecaţi azi.

— Un vizitator a venit astăzi.

— Oh?

— Pretinde că este Lord Beckley. Nu este omul pe care îl aşteptam, adăugă Edward grăbit, evitând privirea lui Markham. Nu e bărbatul pe care tatăl tău l-ar fi cunoscut.

— Un moştenitor? Dar fiul lui a dispărut cu mulţi ani în urmă.

— Aşa se spune.

După ce-l privi pe Edward din cap până în picioare, Markham ieşi dintre cai şi îi înmână frâiele.

— Atunci haideţi la plug, dacă vreţi. O să vin în urmă cu seminţele.

Recunoscător, Edward luă bucăţile de piele în mână şi le aruncă peste umăr, strigându-le cailor, care ciuliseră urechile înainte şi înapoi în timp ce cercetau schimbarea. Împreună, cei doi bărbaţi lucrară o bună parte din lăţimea câmpului fără a scoate un cuvânt. Deja putea simţi durerea pe care munca i-o provoca la spate şi la picioare şi primi disconfortul cu bucurie, deşi nu-l ajută să-şi distragă atenţia, încă două rânduri şi câmpul avea să fie gata.

— Se pare că o să plouă, zise Edward făcând semn către orizont, unde se adunau norii.

— Da.

— N-o să inunde câmpurile?

De unde venise el, ploile nu erau deloc blânde, iar ei nu-şi permiteau să piardă seminţele.

— O să fie doar o ploaie de primăvară, îl linişti

Markham. O să treacă repede şi după o să iasă soarele iar.

Dar în loc să se înseninеze, cerul deveni şi mai întunecat.

— E de bine că bărbatul a venit înapoi la Ravenswood după ce tatăl lui a abandonat locul cu mulţi ani în urmă, se aventură Markham.

— Bănuiesc, zise Edward ştiind că nu putea să spună mai multe, să-l încurajeze pe Markham să-l vorbească de rău pe omul pe care îl credea a fi proprietarul lui. Dar cu siguranţă nu era rău să sădească sămânţa precauţiei faţă de nou-venit. Cred că are un motiv anume pentru care a făcut asta. Poate că speră să cerceteze veniturile de la Ravenswood.

Markham lovi puternic cu gheata peste seminţele tocmai sădite.

— Asta ne-ar folosi tuturor.

Ce expresie ambiguă! Poate că Markham se referise că toată lumea de pe proprietate şi din Little Norbury ar putea beneficia de o mai mare atenţie faţă de profitabilitatea de la Ravenswood. Sau poate că se referise că noul proprietar era concentrat doar pe bani şi că toţi erau condamnaţi.

Îi era foarte greu să nu fie de acord cu cea de a doua interpretare, când cerurile se deschiseseră. Ploaia cădea cu stropi mari, suficient de deasă şi grea încât tufişurile pe care le folosise ca reper pentru a ghida caii şi pentru a trage plugul nu erau altceva decât pete întunecate la orizont. Părea ca o prevestire.

Cu toate acestea, continuară. Când terminară câmpul, Edward era ud leoarcă, iar din ghete îi ieşea apă, alături de un pleoscăit la fiecare pas.

— Mulţumesc, îi zise Markham când, la capătul rândului, Edward aşeză frâiele în palma celuilalt bărbat, recunoscător pentru durerea pe care o simţea în braţe.

— Ţi-aş spune şi eu acelaşi lucru.

Munca fizică îi mai potolise un pic nervozitatea, deşi încă nu avea mintea limpede. Cum de se trezise într-o asemenea încurcătură? De ce nu se întorsese în Anglia în

urmă cu mulţi ani, când tatăl lui încă trăia ca să aibă o şansă să îndrepte lucrurile?

— Pot să vă pun o întrebare personală, domnule Cary? întrebă Markham, făcându-i semn cu mâna pentru a-i refuza ajutorul în desfacerea plugului.

Cu mai multă emoţie decât era dispus să recunoască, Edward acceptă cu o înclinare din cap.

— Ce doreşti să ştii?

— E despre domnişoara Harper, domnule, zise bărbatul cu degete tremurând în timp ce lega şi dezlega hamurile. Mari.

Răspunsul lui Markham reuşi să-i scoată din cap toate gândurile despre impostor.

— Ce e cu ea?

— Mă întrebam dacă este… păi, dacă… este promisă cuiva, domnule?

Edward abia dacă reuşise să-şi controleze furia pe care o trezise contele fals, aşa că vorbele lui Markham puseră foc pe o flacără care mocnea. În mai puţin timp decât avusese omul pentru a clipi, Edward era în faţa lui. Caii nechezară speriaţi de mişcarea bruscă.

— Vrei să mă întrebi dacă este a mea?

— Eu… zise bărbatul şi scăpă frâiele din mâini.

— Dacă este… amanta mea? Dacă este… *proprietatea* mea?

Şocat, Markham nu scoase un sunet. Bărbatul care pretindea că este Beckley tocmai insinuase acelaşi lucru, iar Edward ştia pe cine voia să-şi verse furia, dar izbucni oricum.

— Mari Harper nu este şi n-a fost niciodată a mea… în toate sensurile cuvântului. Sunt suficient de clar?

— Da, domnule, răspunse Markham aplecându-se să ridice frâiele din mocirla de la picioarele lor.

Edward se întoarse şi începu să plece înainte să se gândească că poate ar trebui să-i pună celuilalt întrebarea principală.

— De ce întrebi?

— Eu… păi, mi se pare o femeie respectabilă –

deşteaptă, descurcăreaţă, o bucătăreasă bună. Aşa că m-am gândit că aş putea să…

— Să ce?

— Păi…

— Sugerezi cumva că ai vrea să o *curtezi* pe Mari?

Când se întâmplase asta? Abia dacă se cunoşteau de o săptămână. Dar oare experienţa proprie nu-i arătase că o săptămână sau două erau mai mult decât suficiente pentru a visa şi dori lucruri care nu de mult păruseră prea îndepărtare? Care – în cazul lui, cel puţin – ar fi trebuit să rămână aşa.

— Parcă ai zis că nu-ţi permiţi să te căsătoreşti cu o femeie fără avere, îi reaminti Edward, uitându-se sever către Markham.

Bărbatul mai tânăr se foi, stânjenit.

— Sunt tot felul de averi, domnule. În plus, eu… Se opri vădit ruşinat. Păi, domnule. Cred că ar trebui să ştiţi mai bine cum se simte un bărbat şi ce îl poate face să se răzgândească, dat fiind că sunteţi însurat.

Cu siguranţă ultimul lucru de care Edward avea nevoie era să i se reamintească ce simţea faţă de Charlotte… cu siguranţă nu voia să-şi aducă aminte cum se simţise ţinând-o în braţe. La prima vedere, trezise în el instinctele protectoare; acum însă, trezea ceva cu totul nou.

Fără tragere de inimă, Edward încuviinţă.

Nu-şi putea aminti vreo dată când nu fusese conştient de cum se uitau alţii la Mari, expresiile lor variind de la indiferenţă la curiozitate. Câteodată cu foame, ca şi cum era o delicatesă exotică ce trebuia consumată – „o mâncare picantă”, cum spusese Jack. Şi câteodată, cu teamă, ca şi cum putea să-i devoreze.

Furia, frustrarea şi da, instinctul de a proteja îl orbiseră de la a vedea ce era în ochii lui Markham acum. Nu exista niciuna dintre acele expresii familiare. Doar privirea unui bărbat care plăcea o femeie şi care spera că sentimentul era reciproc.

— Mari este o femeie extraordinară, domnule. Vreau

doar să fac ce se cuvine pentru ea, dar… nu cred că ştie ce s-a întâmplat cu familia ei.

— Nu.

Ajunsese în Indiile de Vest singură şi, dacă era să ghicească, ar fi zis că familia ei era moartă.

— Atunci mai este cineva cu care aş putea vorbi?

— Mari este o femeie liberă. Nu trebuie să ceri permisiunea altcuiva în afară de a ei, dar, adăugă când un zâmbet se ivi pe faţa udă de ploaie a lui Markham, chiar dacă zice da, tot o să ai de-a face cu opoziţie.

Deşi nu erau legi care să interzică o astfel de uniune aici, Markham trebuia să fie conştient de rezistenţa pe care aveau să o înfrunte oricum. Markham ridică sfidător bărbia şi îşi desfăcu picioarele, luând postura unui om care era gata de luptă.

— Va fi ceva, presupun. Dar atâta vreme cât ea vrea, nu mă interesează prea mult cine e împotrivă.

Îi era greu să şi-o imagineze pe Mari îndrăgostindu-se până peste cap de Matthew Markham pentru câteva ouă şi nişte seminţe pentru grădina ei de bucătărie. Nu ar fi vrut să o vadă făcând ceva nesăbuit doar pentru ce? Pentru a se simţi în siguranţă? Pentru a avea o casă?

Apoi îşi aminti de Mari şi Markham stând împreună pe marginea iazului şi râzând. Îşi aminti ce îi povestise Charlotte despre plimbările nocturne ale lui Mari. Poate că nu se plimbase singură. Cine era el să-i spună cum trebuia să arate fericirea?

— Îţi doresc succes, îi zise el în cele din urmă, întinzându-i mâna.

Markham ezită la început, apoi o scuturâ cu vigoare. Când Edward se întoarse şi se îndepărtă, presupuse că Markham urma să plece în curând în căutarea lui Mari. Spera ca bărbatul să nu fie dezamăgit.

În anumite privinţe, Charlotte îi reamintea de Mari. Căpăta încredere încet. Era un soi de enigmă. Ca şi cum ceea ce i se întâmplase în trecut îi dăduse toate motivele pentru a fi rece şi distantă, şi uneori chiar înspăimântată. Oare vreun bărbat – poate soţul ei – o rănise?

Dacă era aşa şi dacă se pusese sub protecţia lui Edward tocmai din acest motiv, atunci universul avea chef de glume şi un simţ al umorului foarte straniu. O adusese aici cu promisiunea de a-i oferi ajutor şi siguranţă; acum se îndoia de propria capacitate de a oferi asemenea lucruri oricui. Pe cine reuşise el vreodată să protejeze?

Noaptea trecută, ea nu-i oferise niciun semn că-i voia atingerea, sărutul. Iar el cu siguranţă nu se oprise să întrebe. După aceea, îşi spusese că, dacă ea nu ar fi vrut, atunci ar fi putut – aproape cu siguranţă ar fi făcut-o – să-l plesnească. Dar dacă a vrut asta şi nu a îndrăznit? Se temea de ceva ce se afla dincolo de domeniul Ravenswood, de asta era sigur. Ce ar fi fost în stare să îndure, ce preţ ar fi fost dispusă să plătească dacă voia să nu plece?

Simţea cum sentimentul de vinovăţie creşte şi se umflă în el precum piureul de trestie-de-zahăr: gros, încet şi periculos de fierbinte. Plecase la câmp pentru a scăpa de furia pe care o simţea faţă de un bărbat care se autointitulase contele de Beckley. Dar dacă pericolul real venea de la fiul adevărat al răposatului conte? Poate că tuturor le-ar fi fost mai bine dacă Ravenswood ar fi ajuns în mâinile unui străin.

Capitolul 13

Când ploaia începu să lovească fereastra, Charlotte întinse un braţ prin cadru pentru a o închide; mâneca i se udă şi pielea i se făcu de găină.

— Cu focul cum rămâne, Garrick?

Ca răspuns la întrebare, o mătură căzu pe podea prin hornul de pe casă, lovindu-se de vatră, scoţând un nor de funingine şi rămăşiţele unui cuib sau două de păsări, mânjindu-l pe Garrick de negru pe faţă şi făcându-l să tuşească. Sykes, vizitiul contelui, fusese de acord să se urce pe acoperiş şi până în acel moment Garrick chicotise în sinea lui, râzând de bunăvoinţa bărbatului în a face

sarcina cea mai puţin plăcută.

— E pe drum, doamnă, îi zise el după ce îşi frecă faţa cu batista, ceea ce doar înrăutăţi lucrurile.

Bineînţeles că încăperea era mare şi umedă chiar şi înainte ca ploaia să înceapă, aşa că urma să dureze ceva timp până se încălzea, deşi şemineul era aproape la fel de mare ca cel din bucătărie. Charlotte, care se ocupase cu ştersul prafului şi cu lustruitul, făcu o pauză, încruntându-se când observă mizeria din jurul lui Garrick. Se retrase apoi în garderobă, unde erau cuferele contelui, şi îngenunche pentru a le desface.

Hainele lui – moi, senzuale şi păcătos de scumpe pe cât de bogat era el – nu ar fi trebuit să o surprindă. La Londra probabil că atrăsese privirea fiecărei femei pe lângă care trecea, poate chiar şi atingerea unora. Aici însă, nu păreau doar nepotrivite, ci şi un afront pentru că fiecare fibră care mersese la producerea lor părea smulsă cu indiferenţă de la Ravenswood, lăsând în urmă găuri şi zdrenţe. Deşi se simţea tentată să abandoneze sarcina – nu era servitoarea contelui până la urmă –, îşi trecu degetele peste haine şi începu să le aşeze la locul lor: jachete şi veste pe umeraş, vrafuri împăturite de pantaloni pe rafturi, lavaliere rulate într-un sertar mai jos. Nu era de mirare că Sykes se chinuise cu cuferele, apăsat de greutatea lor. Conţineau mai multe haine decât ar fi avut nevoie un bărbat pentru o şedere de şase luni, deşi ea se îndoia că un tânăr ar fi fost bucuros să petreacă atât de mult timp la ţară. Mirosul de lemn de santal concura cu cel de răşină, iar rezultatul îi dădea dureri de cap.

Ajungând în final la fundul cufărului, se aplecă pentru a închide capacul, însă realiză că nu era gol. Ceea ce simţise cu vârful degetelor şi îşi imaginase că era fundul cufărului era de fapt un portofoliu legat bine în mai multe locuri cu funde din mătase zdrenţuite. Oare trebuia să-l lase acolo? Nu voia să facă ceva ce ar fi fost înţeles greşit şi nu simţea niciun fel de curiozitate faţă de hârtiile lui private.

Curioasă sau nu, avea să descopere ce conţinea portofoliul. Hotărî în final să îl aşeze pe raft, astfel încât

cuferele goale să poată fi duse în magazie. Ridică plăcile grele acoperite cu piele, cu o mână peste partea care avea balamale şi cu cealaltă între două din legăturile de pe partea opusă. Nu observă că singura legătură din partea de jos a portofoliului – sau poate cea de sus – se desfăcuse, fie în timpul călătoriei, fie din cauza neatenţiei propriilor degete care scoseseră hainele aşezate în cufăr peste el. Un teanc greu de hârtii cu marginile neregulate alunecă şi se împrăştie pe podea la picioarele ei.

Erau foarte multe imagini, unele schiţe încă nefinisate, altele realizate în detaliu, majoritatea reprezentând femei. Talentul artistului era incontestabil. Într-o imagine, obrajii îmbujoraţi ai unei femei erau atât de bine realizaţi încât aveai impresia că le puteai simţi căldura. În alta, lacrimile care ameninţau să curgă dintr-o pereche de ochi verzi tulburaţi păreau să se reverse din pagină. Deşi erau foarte bine executate, imaginile o făceau să se simtă inconfortabil, deşi nu înţelegea prea bine de ce. Expresiile subiecţilor – supărarea, ruşinea, teama – erau emoţii umane. *Mon Dieu!* Oare nu le simţise şi ea atât de des?

Poate că acesta era motivul pentru starea ei de disconfort. Era clar că artistul îşi dorise ca imaginile să atragă atenţia privitorilor. Iar ea nu putea să suporte gândul că cineva se putea folosi de supărarea evidentă a cuiva pentru a oferi plăcere altora. Cine era artistul? Vreun prieten de al contelui, poate?

Fiorul care o cuprinse nu avea nimic de-a face cu încăperea rece şi umedă. Nu şi-ar fi Dorit să întâlnească un asemenea bărbat, cu darul de a face artă pe suferinţa altora.

— Spune-mi, ce crezi? se auzi vocea contelui.

Charlotte tresări şi se grăbi să aşeze schiţele în portofoliu, deşi nu avea cum să mai ascundă faptul că le văzuse.

— Eu nu… adică, nu sunt un critic de artă, milord, reuşi ea să spună întorcându-se, trecând cu o mână peste păr şi simţindu-şi obrajii arzând precum cei pe care îi

văzuse într-una dintre picturi.

— Haide, zise bărbatul, ocupând tot pragul uşii, astfel că ea nu avea pe unde să se strecoare.

Charlotte se simţea un pic mai bine ştiind că Garrick şi Sykes erau în camera alăturată.

— Trebuie să fi avut o reacţie.

Oare se aşteptase ca ea să găsească schiţele?

— Sunt… artistul este în mod clar talentat. Un talent pentru ce, nu avea să se aventureze să spună. Este o persoană cunoscută dumneavoastră?

— Da, intim.

Răsfrângerea buzelor nu putea fi numită zâmbet. El o cercetă din nou din cap până în picioare, apoi se apropie de ea.

— Soţul dumitale este un om norocos.

Cu siguranţă nu intenţiona să flirteze cu ea. Numai gândul o făcea să-i vină să chicotească nervos. Dar nu era de râs. Bărbaţii ca el aveau avere şi putere şi nu se sinchiseau prea mult cu flirtatul. Din experienţa ei, astfel de oameni pur şi simplu luau ce voiau. Un accident al destinului devenea scuza permanentă pentru un comportament josnic.

— Proprietatea este norocoasă să-l aibă aici, milord, îi zise ea înţepată, iar răspunsul îi aduse bărbatului o sclipire de amuzament în ochi, făcând-o să-şi dorească să nu fi vorbit atât de grăbită. Dacă îmi permiteţi să fiu mai îndrăzneaţă, este hotărât să vadă Ravenswood restaurată la fosta glorie.

— Restaurată? Atunci îi este familiară istoria proprietăţii? A mai fost aici?

— Nu, zise ea repede, amintindu-şi însă modul inexplicabil de detaliat în care Edward cunoştea casa. Adică nu ştiu.

*

— Dacă ar fi fost, se presupune că i-ar fi spus soţiei sale.

Cu siguranţă îşi imaginase acea notă de sarcasm din vocea lui, acel accent aproape imperceptibil pus pe ultimele cuvinte. Ea făcu semn către uşă.

— Dacă aţi fi atât de bun încât să mă scuzaţi, milord. Vreau să mă asigur că Garrick şi Sykes şi-au terminat treburile, apoi camera este a dumneavoastră.

El rânji.

— Cred că este deja a mea, nu-i aşa, doamnă Cary? Şi în ceea ce-i priveşte pe cei doi, terminaseră când am intrat eu, aşa că i-am trimis la treburile lor când am intrat.

Charlotte simţi panica prin fiecare membru. La fel de frenetică şi fără să se gândească precum pasărea din salon, ţâşni către uşă, deşi asta însemna să se apropie de el. Colonia lui care mirosea a lemn de santal îi umplu nările. Oare intenţiona să o ţină acolo, să o ţină împotriva voinţei ei? Şi dacă da, oare avea să audă cineva lupta ei pentru a se elibera?

Spre surprinderea ei, el nu schiţă niciun gest pentru a o opri.

— Chemarea datoriei, presupun? întrebă el şi se roti uşor pe o parte, lăsând-o să treacă.

Doar poalele rochiei îl atinseră, dar ea tot simţi, aşa cum mustăţile unei pisici simt un loc de evadare strâmt.

*

— Încă plouă, nu?

Oprit în uşa Sălii Mari, Edward simţi privirea întunecată a lui Jack studiindu-l din cap până în picioare, oprindu-se pe ghetele lui pline de noroi.

— Această primăvară târzie ne-a dat şansa să mai plantăm un câmp cu orz. L-am ajutat pe domnul Markham, arendaşul-şef de la Ravenswood, să se asigure că recolta e în pământ până să înceapă furtuna.

Încerca din răsputeri să nu-şi imagineze valuri de apă răvăşind pământul proaspăt arat şi luând cu ele seminţele pe care nu-şi permitea să le piardă.

Bărbatul mai tânăr rotea leneş vinul dintr-un pahar,

dar nu-l bău, ci aşează pocalul pe genunchi.

— Mi-aş fi dorit să te consulţi cu mine înainte de a face o asemenea cheltuială, domnule Cary. Acei bani ar fi putut fi folosiţi în altă parte.

— Mi-am folosit propriii bani pentru a plăti totul.

Uimirea de pe chipul celuilalt bărbat era evidentă.

— Păi, plantatul cu siguranţă va fi un lucru bun pe termen lung, recunoscu Jack, ridicându-se şi îndreptându-şi spatele. Dar asta nu schimbă faptul că lucrurile sunt al naibii de inconfortabile aici şi acum.

Edward scoase un vraf de hârtii şi un carneţel mic şi dreptunghiular din haină, aruncându-le pe masă între ei doi.

— Aşa cum aţi cerut, v-am adus ce hârtii am reuşit să găsesc despre situaţia chiriilor şi a cheltuielilor.

Iniţial fusese tentat să refuze, dar ştia că nu era altă cale mai bună de a-i dovedi acestui bărbat că nu era nimic pentru el la Ravenswood. Jack privi către vraful de foi.

— Nu cred că e ceva acolo ce mi-aş dori să văd, nu?

Când Edward nu-i răspunse, bărbatul sorbi conţinutul paharului pe jumătate zâmbind şi pe jumătate strâmbându-se, apoi se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo.

— Zvonurile despre starea finanţelor tatălui meu nu erau promiţătoare. Aştept veşti bune de la tine, domnule Cary.

Edward scutură din cap.

— N-am niciuna, din păcate. Lucrurile sunt aşa cum par. Decenii de neglijenţă au adus proprietatea aici şi nu ne putem aştepta să avem profit.

De-a lungul zilei, pusese cap la cap ce se întâmplase aici. În urmă cu mai bine de douăzeci de ani, tatăl lui plecase de la Ravenswood după o criză de nervi. Proprietatea era lăsată drept moştenire – dar asta nu l-ar fi împiedicat pe tatăl său să o ipotecheze. După moartea tatălui, proprietatea ajunsese în mâinile curatorilor care ar fi trebuit să o aibă în grijă până la întoarcerea improbabilă a lui Edward. Însă acei curatori probabil se uitaseră o dată la starea lucrurilor şi se spălaseră pe mâini de toată afacerea

– lăsând drumul liber pentru un impostor ca Jack, care spera să pună mâna pe ea.

— Dacă nu aş fi şi eu un pic la ananghie, zise Jack, nu ar conta aşa mult.

Edward abia dacă se putea controla, deşi ştia că acest bărbat care se autointitula conte nu ar fi găsit potrivit ca administratorul său să-l certe. Jack se întoarse la masă şi îşi umplu din nou paharul cu vin. Câteva picături roşii ca sângele alunecaseră pe lângă. Trase de lavaliera pe care o purta, ca şi cum simpla amintire a datoriilor pe care le avea îl lăsase însetat, apoi porni cu pas apăsat către clopoţel, aparent uitând că nu funcţiona şi că nu erau servitori care să-i răspundă.

— Ştii, încep să cred că este ceva familiar la ideea că noi suntem înrudiţi.

— Oh?

— Da, cred că e ceva familiar la tine. Ochii tăi poate. Îmi aduc aminte de tatăl meu.

Luptându-se cu impulsul de a se uita în altă parte, Edward îi susţinu privirea celuilalt bărbat. Culoarea ochilor lui nu fusese niciodată lucrul care să-l preocupe că-l moştenise de la tatăl său. Oare ceva atât de simplu şi de comun precum o pereche de ochi albaştri avea să pună sfârşit acestei mascarade? Sau ar fi putut să fie o parte din dovada de care avea nevoie?

Ar fi trebuit să le spună tuturor cine era de la început. Inclusiv lui Charlotte. În loc de asta, se avântase în acest joc fără a se gândi cum avea să iasă din el. Dacă ar fi vrut să pună capăt acestei şarade şi să-şi revendice identitatea, acum ar fi sunat precum una dintre poveştile inventate de presupusa lui soţie.

Poate că nu avea să mai îndrepte lucrurile niciodată. Să fie condamnat să rămână administratorul proprietăţii care era în fapt a lui. Să se creadă că era căsătorit cu o statuie de marmură care nu avea să fie niciodată a lui.

Şi, poate, nu merita mai mult.

Nerăbdător, impostorul se aruncă pe canapea.

— Trebuie să înţelegi un lucru, domnule Cary. N-am

de gând să ajung la închisoarea datornicilor. Venirea mea aici a fost ultima speranţă. Aşa că va trebui să găseşti o cale de a face Ravenswood să meargă, zise el rotind paharul gol între degetele. Dacă nu poţi, voi fi obligat să te eliberez din post.

*

Mai târziu în acea după-amiază, domnul Markham ţâşnise în bucătărie cu vestea că Peg fusese rănită de unul dintre porcii pe care îi hrănea, care decisese că fata era mai apetisantă decât resturile pe care le căra. Nu era niciun medic în sat, nici măcar spiţerie. Imediat, Mari apucă mica ei cutie de lemn şi se oferi să ajute.

Câteva ore mai târziu, Mari nu se întorsese încă, iar Charlotte era la chiuvetă curăţând rămăşiţele pe jumătate arse, pe jumătate nefăcute ale cinei pe care o pregătise pentru Garrick şi Sykes, pe care cei doi bărbaţi o învârtiseră cu curaj în farfurie vreun sfert de oră înainte de a decide să se întoarcă la grajduri pentru noapte. Ei bine, nu pretinsese niciodată că era bucătăreasă.

Liniştea din bucătărie fu întreruptă de ceva care răsună cu putere în spatele ei. Ţipă uşor şi, când se întoarse, văzu că unul dintre clopoţeii care erau atârnaţi aproape de uşă se mişcă. Preţ de câteva momente, îl urmări, aşteptând să vadă dacă avea să sune din nou. Însă nu se auzi nimic.

Când să răsufle uşurată, auzi acelaşi sunet iritant din nou. Îndreptându-şi umerii şi ştergându-şi palmele umede de rochie, porni pe coridor pentru a vedea ce voia contele, neştiind măcar de care cameră era conectat clopoţelul.

Sufrageria era goală, galeria întunecată. Privi către scările late, nedorind să mai intre în dormitorul lui din nou. Apoi văzu o fâşie îngustă de lumină pe lângă uşa masivă şi arcuită de la Sala Mare. Bătu, apoi împinse uşa fără a mai aştepta răspuns.

Contele era întins pe canapea, cu un pahar gol de vin aşezat pe piept. Când ea intră, el se ridică cu un zâmbet

leneş.

— Vezi, clopoţelul chiar merge, Cary.

Ochii ei îl căutară pe Edward, care stătea aproape de fereastră, ascuns de umbre. Când păşi în faţă, ea rămase uimită de starea hainelor lui. Oare cât timp stătuse în ploaie? Dacă nu l-ar fi trimis pe Garrick să-i ducă cealaltă haină înapoi, acum ar fi putut să i-o ofere. Tânjea însă să meargă către el şi să-i ia haina udă de pe umeri. Se presupunea că este soţia lui, până la urmă. Ar fi fost ceva cuviincios.

Dar după noaptea trecută, nu-şi mai dorea lucruri cuviincioase de la Edward.

— Trebuie să recunosc că nu mă aşteptam ca dumneata să răspunzi chemării mele, doamnă, zise contele, înaintând şi atrăgându-i din nou atenţia asupra lui.

O cerceta atent pe ea, uitându-se când la ea, când la Edward, cu vădit interes.

— V-aţi cunoscut, aşadar, zise Edward pe un ton vădit nemulţumit.

— Soţia ta a fost suficient de drăguţă încât să se ocupe de lucrurile mele şi de aranjatul lor în dormitor în această după-amiază, îi explică el lui Edward.

Cu siguranţă ochii îi jucau feste, cu siguranţă îşi imaginase sprâncenele încruntate ale lui Edward când auzi vorbele celuilalt bărbat.

— Ştii, doamnă Cary, că eu şi soţul dumitale suntem înrudiţi? Verişori sau ceva. Contele înclină capul în lumină pentru a-i permite să-i studieze. Nu crezi că semănăm?

Trăsăturile celor doi bărbaţi, coloritul… comportamentul lor erau prea diferite. Charlotte lăsă privirea în jos şi scuturăde din cap – sau cel puţin încercă.

— Vă rog să ne scuzaţi, îi zise Edward pe un ton ferm care reuşi să treacă dincolo de bubuitul inimii ei şi de zăngănitul geamurilor care se mişcau. Vremea pare că se înrăutăţeşte, aşa că vă rog să-mi permiţi să-mi duc soţia la adăpostul propriei case.

Contele se uită brusc către Edward.

— Am înţeles de la doamna Cary că locuinţa

administratorului nu are condiţii bune de locuit.

— *Avea,* îl corectă Edward uşor. Aşa cum am spus mai devreme, am făcut nişte îmbunătăţiri.

Resentimentul radia din postura lordului Beckley. Prea răsfăţat, prea obişnuit să obţină ceea ce voia, nu ştia cum să reacţioneze în faţa siguranţei lui Edward. După o pauză lungă, Edward întinse braţul.

— Haide, Charlotte.

Fără tragere de inimă, contele înclină capul şi îi scuză.

— Noapte bună, milord, zise Charlotte care făcu o reverenţă şi îşi puse degetele peste mâneca umedă a lui Edward.

Braţul de dedesubt era la fel de tare ca atunci când îl atinsese prima dată, în dimineaţa în care ea presupusese că avea să-l facă una cu pământul pe Garrick.

— Stai. Comanda tăioasă a lui Beckley o făcu să se împiedice de prag, forţându-l şi pe Edward să se oprească. Ia şi astea cu tine, îi zise el, făcându-i semn spre masa din faţa lui. Nu-mi pasă de unde faci rost de bani, doar să faci rost.

— Domnule.

Duritatea din tonul lui Edward o făcu să-i elibereze braţul pentru ca el să poată să adune hârtiile pe care contele i le indicase. Lordul Beckley părea şi el deranjat – şi nu doar de tonul administratorului.

Bărbatul probabil avea probleme cu banii. Fără îndoială asta îl adusese la Ravenswood. Nu putea spune că era surprinsă. Aşa trăiau nobilii, din datorie în datorie. Roderick nu o implora mereu pe mătuşa Penhurst să-i crească alocaţia? Nu-i spusese George că Robert era cam la fel? Ei bine, din ceea ce văzuse şi din ceea ce îi spusese Edward, Lord Beckley urma să fie dezamăgit.

Când Edward se întoarse lângă ea, cu hârtiile aşezate bine sub haină, ea îşi strecură mâna în îndoitura cotului său. Odată ieşiţi pe uşă, ea se întoarse automat către spatele casei, cea mai rapidă rută către aripa servitorilor şi către camera ei. Edward o trase de mână în direcţia opusă. După câţiva paşi se trezi în faţa uşii principale, în ploaie,

fără a avea măcar protecţia infimă a pelerinei lui Jane, grăbindu-se să ţină pasul cu el pe cărarea de piatră care ducea departe de conac.

— Unde mergem?

Edward nu-i răspunse. Mai încolo, pe drum, se întâlniră cu domnul Markham şi Mari care se grăbeau pe drumul plin de noroi, atât cât putea să permită piciorul şchiop a lui Mari. În ciuda ploii, Edward îi opri.

— Nu ai ce căuta în casă, Mari.

Ceva în vocea lui – instinctiv ar fi zis că era vorba de furie, deşi asta nu părea să-i fie caracteristic – o opri în loc. Îşi aminti că Mari îi povestise ceva despre teama din el. Iar ea se întrebă din nou: teamă de ce?

— Şi de ce nu, mă rog? zise Mari, trecând pe lângă el. Poate că sângele tău englezesc s-a obişnuit cu vremea asta şi nu-i pasă de ploaie, dar eu…

Cu mâna liberă, Edward îl prinse pe Markham de umăr.

— Du-o înapoi în sat şi ţine-o acolo.

Albul ochilor lui Mari străluci în lumina slabă a serii când se uită întâi la Charlotte, apoi la Edward. Când se întoarse către domnul Markham, păru mai nesigură.

— De ce? întrebă Markham. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Şi am de gând să nu las nimic să se întâmple. Dacă *el* – Edward făcu semn din capul către conac pentru a-l indica pe Lord Beckley – doreşte să călătorească fără servitori, atunci să se ocupe singur de confortul lui.

Aşadar, era cum se temuse ea. Îl înfuriase prin faptul că acceptase să facă curăţenie în camerele contelui şi poate că o implicase şi pe Mari în asta, atrăgând nemulţumire şi asupra ei.

Markham încuviinţă din cap şi o luă pe Mari de mână, întorcându-se cu ea în direcţia din care veniseră, nu înainte ca ea să mai arunce o privire uimită peste umăr către Charlotte. Charlotte ridică din umeri în semn de răspuns.

După câţiva paşi intră din nou în Rookery. De fiecare parte a intrării era câte o cameră mică, pătrată: una rece şi

întunecată şi cealaltă – în care stătuse ea şi îl implorase să o lase să stea la Ravenswood –, luminată şi încălzită de un foc. Era mai curată decât atunci când o văzuse ultima dată, iar praful de la ghipsul scorojit fusese şters, alungând un pic din anii de neglijenţă. Dar ar fi fost o exagerare să numească asta o îmbunătăţire, ca să nu mai spună nimic de confort. Singurele elemente de decor erau un scaun şi o masă mică aşezată în faţa şemineului. Iar starea degradată a restului casei era confirmată de prezenţa unei saltele de paie într-un colţ, aranjată pe cât permitea forma strâmbă şi plină de cocoloaşe.

— Intră, îi zise el înainte să scoată hârtiile din interiorul jachetei şi să le întindă pe poliţa şemineului pentru a le usca, apoi aplecându-se pentru a înteţi focul.

— Eu…

De ce ezita? Nu era ca şi cum îi părea rău după camera amărâtă a majordomului. Nici nu-şi dorea să-şi petreacă vreo noapte sub acelaşi acoperiş cu contele de Beckley. Cu toate acestea, rămăsese pironită în pragul uşii.

Faptul că urma să împartă casa cu Edward prezenta un altfel de pericol. Nu pentru reputaţia ei, dat fiind că se credea că era soţia lui. Nu pentru siguranţa ei fizică – decât dacă se prăbuşea casa. Nu, pericolul era pentru inima ei.

Păşi către şemineu, simţindu-se ca şi cum urma să se arunce în flăcări.

Capitolul 14

Când se ridică şi se întoarse de la şemineu, realiză că Charlotte era prea departe pentru a simţi căldura. Arăta la fel ca prima dată când o văzuse: avea faţa palidă, părul şi pielea umede, rochia murdară cu noroi. Automat, întinse mâna către ea.

— Vino! Încălzeşte-te!

— *M-m-mer…*

Restul cuvintelor de mulţumire se pierdură în

clănţănitul dinţilor şi începu să tremure violent. Nu părea capabilă să se mişte.

Fără să ezite, o luă cu atenţie în braţe. Pentru prima dată, nu rămase ca o stană de piatră sub atingerea lui şi se prinse cu mâinile de gâtul lui, gemând uşor, cu trupul lipit de pieptul lui, ca şi cum voia să absoarbă căldura şi puterea lui. Când observă că nu intenţiona să-i dea drumul, Edward o duse către scaunul lui şi se aşeză acolo, ţinând-o în poală. Nu ar fi trebuit să o scoată afară într-o asemenea noaptea. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi lăsat-o singură în compania lui Jack? Ce s-ar întâmpla dacă ar rămâne noaptea aici? Dintr-odată simţi în gură gustul amar al vinovăţiei.

Încet, începu să nu mai tremure şi după ceva timp, îşi înălţă capul.

— Îmi pare rău, îi zise ea cu buza de jos tremurând. Nu ştiu ce m-a apucat.

— Charlotte, murmură el, mişcându-se sub ea, ca să se ridice şi să o lase singură pe scaun. E vina mea că te-am scos afară pe ploaie.

Îşi scoase haina, întinzându-se pe după ea ca s-o agaţe de spătarul scaunului. Ea îl urmări atent cu ochii ei negri, sorbind fiecare mişcare.

— Cred însă că te-ai simţi mai bine dacă ai scăpa de hainele astea ude, draga mea.

„Draga mea”. Când îi devenise dragă? Asta era întrebarea la care el nu putea răspunde. Tot ce ştia era că ceea ce simţea pentru ea trecea dincolo de instinctul protector pe care îl avusese dintotdeauna de a ajuta pe cineva în nevoie. Nu mai era o domniţă fără nume aflată în pericol. Era Charlotte.

Charlotte a lui.

„Nu”, îşi zise, amintindu-şi ce se întâmplase noaptea trecută, „niciodată a lui”.

Când ea încuviinţă încet şi prevăzătoare la sugestia lui, o ajută să se ridice, apoi luă o pătură de pe pat şi o ridică, făcând un soi de paravan şi întoarse capul cât timp ea se dezbrăcă. Aşteptă să audă sunetul scos de materialul

ud care alunecă la podeaua, în schimb auzi doar un pufnet exasperat.

— Oh, nu pot!

Ezitând, el coborî scutul subţire dintre ei şi îi văzu degetele tremurânde care nu puteau să desfacă corsajul.

— Pot să te...? Periculoasă întrebare. Nu ar fi trebuit să o pună. Pot să te ajut cu ceva?

Fără să vrea sau să poată să-şi ridice ochii din podea, Charlotte încuviinţă din nou din cap şi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp. El aruncă pătura peste unul din braţele scaunului şi cu degete despre care se temea că tremurau la fel de tare ca ale ei o ajută să se dezbrace, eliberând nasturii şi făcând ca materialul umed să alunece de pe umerii ei. Rămase cu o cămăşuţă ce părea un pic mai uscată faţă de rochia ei, dar cu mult mai transparentă. După ce rochia şi jupa îi alunecară de pe şolduri, căzându-i la picioare, ea apucă pătura, se înveli în ea şi se retrase din nou pe scaun.

Îngenunchind în faţa ei, Edward adună hainele şi le întinse în faţa focului pentru a se usca, apoi îşi îndreptă atenţia asupra pantofilor ei plin de noroi, scoţându-l pe stângul, apoi pe dreptul.

— Şi ciorapii ar trebui scoşi, îi zise el.

Ea încuviinţă şi se chinui pe sub pătură să-şi desfacă jartierele, apoi rulă ciorapii în jos pe gambe. Frecându-şi mâinile pentru a le încălzi întâi, el trase mătasea distrusă de pe gleznele delicate. Dacă şi ar fi permis să şi-o imagineze pe Charlotte în cămăşuţă ori senzaţia degetelor lui pe piciorul ei gol, cu siguranţă nu asta ar fi fost fantezia pe care mintea lui ar fi creat-o.

— Acum, zise el, ridicându-se. Odihneşte-te aici. O să fac ceai.

Orice scuză era bună pentru a pune ceva distanţă între ei. O pătură de lână nu era o barieră în calea imaginaţiei lui. Dar ce fel de bărbat ar fi permis ochilor, minţii şi oricărei alte părţi din el să se îndrepte în direcţia ei, date fiind circumstanţele?

Fără să aştepte vreun răspuns din partea ei, se

întoarse şi porni către bucătărie. După ce umplu ceainicul, puse câteva lucruri pe o tavă şi le duse înapoi în cameră. Ea îşi sprijinise capul pe o parte a spătarului de la scaun şi stătea cu ochii închişi, ghemuită sub pătură. Partea de sus a unui umăr gol strălucea în lumina flăcărilor.

Dumnezeule, era pierdut! Nu doar pentru că o dorea. Conştientizase asta de zile bune – de fapt, de la prima lor călătorie împreună pe cal, când se încălziseră reciproc, iar el îi simţise trupul lipit de al lui.

Dar acum era vorba de mai mult decât de dorinţă. Sau poate că era un alt fel de dorinţă cu totul. Era conştientizarea subită că îşi dorea ca toate minciunile lor să fie adevărate. Voia pur şi simplu să arunce deoparte trecutul lor oribil şi ascuns şi să-şi imagineze un viitor în care puteau îmbătrâni împreună. În această căbănuţă, dacă era nevoie, încolăciţi amândoi în faţa focului. El văzuse cum ea putea să transforme orice loc distrus într-o casă. În casa după care tânjise toată viaţa. *Ea* ar fi casa lui. *Doamna Cary.*

Bineînţeles, exista factorul care complica lucrurile, şi anume că era Beckley. Fiul tatălui său.

După *ce* aşează tava pe podea aproape de şemineu, trase pătura peste umărul ei. Ea se mişcă uşor, primind avidă căldura, dar nu deschise ochii. Pentru un moment, el o privi dormind, ştiind că, în ciuda fanteziilor din mintea lui despre viitorul lor, cel mai probabil nu avea vreo şansă la aşa ceva. Când ea suspină uşor, el îşi luă privirea de la ea.

Pe cât de încet putu, aşează ceainicul pe plită, apoi puse ceai în vas. Dat fiind că nu avea zahăr în casă, adăugă nişte coniac – un pic mai bun decât cel pe care îl băuseră la hanul din apropiere de Chippenham – pe fundul fiecărei căni. În timp ce făcea asta, începu să fredoneze un cântec la care nu se mai gândise de ani buni, o melodie pe care mama lui obişnuia să i-o cânte.

Cucul e pasăre măiastră.

Cântă trecând pe la fereastră, în lume aduce veşti bune.

Nu minciuni deşarte.
Nectarul glasul limpede îi face.
Şi când strigă cucu-cucu.
Se ştie că vara se apropie.

Cât de straniu că se gândise la acel cântec vechi tocmai acum. Sau poate că nu era aşa straniu. Cu siguranţă ultima dată când îl auzise fusese tot în faţa focului care trosnea, când simţise ceva ce semăna cu confortul domestic. Odată, o întrebase pe mama despre celelalte versuri, însă ea îi spusese că erau prea triste pentru a fi cântate – că erau despre iubiri pierdute şi trădare.

Când ceainicul pufni, sunetul o trezi.

— Asta e…? zise ea ridicându-se în scaun. E pâine prăjită?

El încuviinţă.

— Şi brânză.

Era o gustare pentru un copil, dar ochii ei nu-i ascundeau nerăbdarea.

— *Merçi,* murmură ea, luând farfuria din mâinile lui, devorând rapid primele bucăţele şi sorbind din ceai, în timp ce el rămase jos cu un picior strâns sub el şi cu celălalt pe jumătate orientat către foc, pe jumătate către ea. Continuă să mai prăjească pâine.

Îi plăcea să o urmărească mâncând, o plăcere pe care şi-o refuzase chiar şi atunci când luaseră masa împreună. Modul în care buzele ei pline suflau nerăbdătoare pentru a-şi răci mâncarea, felul în care închidea ochii când înghiţea, felul în care lingea ultimele firimituri de pe vârfurile degetelor îl fascina. Nu-şi ascunse zâmbetul când o văzu că întinde farfuria pentru a treia oară.

— Mai mult?

Ea roşi, aproape făcându-l să regrete că o necăjea cu privire la apetitul ei. Dar nu putu să regrete culoarea bruscă care îi cuprinse obrajii.

— Nu. Nu aş putea…

Dar el deja îi pusese ultima din feliile de pâine prăjită şi brânza din furculiţă pe farfurie.

După ce luă două înghiţituri rapide, prinse pătrăţelul care mai rămăsese între degetul arătător şi cel mare şi îl ridică la buze ca şi cum urma să-l vâre în gură, apoi zâmbi, dar nu seducător, nu cochet, ci drăguţ şi îl întinse către el. Când se aplecă pentru a accepta darul de la ea, ea îi vârî pătrăţelul în gura deschisă, iar degetele ei îi atinseră buzele. La fel de intim precum un sărut. Dacă nu mai mult.

El se simţi aproape tentat să închidă ochii. Dacă ar fi făcut asta, nu ar fi putut să vadă că pătura alunecase de pe umărul ei din nou, dezvăluindu-i linia delicată a braţului, unghiul mai ascuţit al claviculei. Fără să se gândească prea mult, el se întinse să o acopere din nou, de această dată alintându-i pielea. Era albă ca marmura. Şi la fel de fină. Dar nu era rece. Oare de ce îşi imaginase el că ea era rece?

Simţindu-i atingerea, ea se mişcă uşor – nu tresări, nu se crispă, dar ezită. El îşi retrase mâna.

— Ah, draga mea. Îmi pare…

— Nu, îl întrerupse, simţind că urma să-şi ceară scuze.

Când el se uită către ea, privirea ei se mută în poală, unde se juca cu degetul pe marginea farfuriei goale.

— Nu se va mai întâmpla, îi promise el.

— Te rog, nu spune asta, zise ea, fără a-şi înălţa capul.

Edward trebui să-şi aducă aminte să respire, aşa că trase aer în piept, iar sunetul i se păru mai puternic decât trosnetul şi şuieratul focului.

— De ce nu?

Trebuia să fie adevărat. În loc să-i răspundă, ea scutură din nou din cap. Luptându-se cu impulsul de a o strânge iar în braţe, se răsuci şi se aşeză mai bine pe podea. Ea aşeză farfuria goală deoparte şi trase braţul sub pătură, astfel că niciun centimetru de piele nu mai rămânea expus.

— Lordul Beckley nu este bărbatul pe care-l aşteptai, nu?

Dacă ar fi ştiut ea cu adevărat.

— Nu. Îşi ridică ceaşca ducând-o la buze şi sorbind mult, dorindu-şi să fi ales coniacul în locul ceaiului. Se pare

că bărbatul cu care făcusem... aranjamentul a murit cu multe luni în urmă.

— Contele actual va onora aranjamentul?

Edward abia reuşi să afişeze ceva ce putea semene cu un zâmbet.

— Contele actual are multe decizii de luat.

— Dar trebuie să te păstreze. Ravenswood are nevoie de tine, insistă ea, aplecându-se spre el şi privindu-l cu ochii ei întunecaţi. Răposatul conte era tatăl tău, nu? zise ea, cuvintele ieşindu-i încet pe măsură ce punea povestea cap la cap. Iar mama ta era... vreo tânără nevinovată din sat, presupun. Făcu o pauză, iar el se gândi atunci să profite de momentul de tăcere pentru a o corecta, pentru a-i spune cum stăteau lucrurile cu adevărat. Dar nu era chiar atât de departe de adevăr cum ar fi putut să fie şi, la fel ca în trecut, el cedă în faţa talentului ei de a crea poveşti.

— Suntem la fel, eu şi cu tine. Mama n-a fost nici ea soţia tatălui meu.

Ar fi trebuit să fie şocat de această mărturisire sau mai degrabă să simtă că i se confirmaseră nişte bănuieli? În mare parte se trezi imaginându-şi modul în care faptul că era ilegitimă îi modelase copilăria şi o afectase pe femeia care devenise.

— Presupun că tu ai semănat cu el, iar ea n-a putut să suporte asemănarea, amintirea a ceea ce el făcuse, sugeră Charlotte, gândindu-se la propria istorie. La unchiul francez care dispreţuise alegerile surorii. La mătuşa englezoaică care îi detestase însăşi existenţa. Aşa că ai fost trimis departe. Dar el ţi-a promis postul de administrator pe proprietatea lui dacă aveai să supravieţuieşti şi să te întorci.

Încet şi cu atenţie, Edward îşi aşeză ceaşca pe farfurioară, apoi le puse pe tavă şi ridică ochii pentru a o privi.

— Şi iată-mă.

Iar ea încuviinţă din cap.

— Iată-ne. Se uită prin camera mică înainte de a-l privi din nou pe el. De ce m-ai adus la Rookery?

Foindu-se inconfortabil pe podeaua tare, el îşi trase unul dintre genunchi la piept.

— Fiindcă bănuiesc că nou-venitul e un libertin. Şi ţi-am promis că vei fi în siguranţă în Gloucestershire.

Cu o privire pierdută, Charlotte încuviinţă.

— De asta ai trimis-o şi pe Mari de acasă. Dar cel puţin noi se presupune că suntem căsătoriţi. Nu poate rămâne cu domnul Markham toată noaptea.

— Îmi imaginez că o să se descurce. Însă văzând-o cum se încruntă, îi explică: Ei au dezvoltat o... legătură.

— Oh. Asta este...

„... scandalos?... şocant?”

— ... brusc.

O parte din el sperase că Charlotte avea să fie vrăjită de romantismul poveştii încât să lase grijile şi precauţia în urmă. El îşi scutură petele de noroi de pe pantaloni.

— S-a mai întâmplat, continuă el.

— Da. Aşa e. Dar am crezut că... O pauză. M-am întrebat de multe ori dacă tu şi ea vreodată...?

— Nu.

Charlotte tresări uşor auzind modul abrupt în care el îi răspunse, deşi el încercase să păstreze un ton blând. Cu siguranţă oferise un răspuns cu mult mai gentil decât cel pe care îl primise Markham mai devreme la o întrebare similară. Cum să îi explice ceva ce era atât de departe de experienţele lui Charlotte?

— Dacă Markham o invită la plimbare, îi cere să-l sărute, chiar să se căsătorească cu el, iar ea zice da – sau nu –, el va şti că ea face ce vrea. Judecă cu mintea ei. Cu inima ei. Însă, în toţi anii în care am cunoscut-o, ea a fost sclavă. Nu sclava mea, dar a fost sclavă. Şi dacă mi-aş fi dorit vreun soi de relaţie cu ea... Făcu o pauză pentru a căuta cuvintele potrivite. Dacă aş fi întrebat-o, poate că ar fi zis da. Dar întotdeauna m-aş fi temut că, date fiind circumstanţele, ea n-ar fi îndrăznit să-mi spună nu. Nu aş vrea o femeie care nu este liberă să aleagă.

Charlotte ascultă cu ochii mari. Aproape că îi invidia ignoranţa când venea vorba despre ceea ce se întâmpla în

locuri precum Antigua. Dar poate că nu era chiar atât de rău să afle ce aflase el. Poate că era adevărat că sensul libertăţii era mai evident într-o lume a sclaviei.

— Unii bărbaţi asta vor, zise ea în cele din urmă.

Iar el realiză că ea înţelegea mai multe decât crezuse el.

Vorbise cu fermitate despre dreptul lui Mari de a alege, dar cum rămânea cu dreptul lui Charlotte?

— Ce vrei *tu,* Charlotte? întrebă el, simţindu-şi gura uscată, în ciuda ceaiului pe care îl băuse.

Trecură câteva clipe bune în care ea se gândi cum să-i răspundă.

— Toată viaţa mea, oamenii s-au comportat ca şi cum era doar o chestiune de timp până aveam să mă transform în mama. Până când urma să găsesc un bărbat şi… Ridică din umeri. Pătura căzu iar. Am crescut hotărâtă să le arăt că nu aveau dreptate. Oamenii au zis că sângele meu englezesc m-a făcut rece şi m-am rugat să aibă dreptate, spuse ea, iar el simţi nota de sfidare din tonul ei, mândria.

— Te-ai căsătorit însă, nu?

— Oh, da, am fost căsătorită, zise ea râzând amar.

Sunetul trezi fiori în el.

— Soţul tău a fost un om crud?

— Din contră, insistă ea, întinzând o mână de sub pătură pentru a-l linişti, deşi până la urmă nu se întinse suficient pentru a-l atinge. Verigheta ei străluci în lumina focului. A fost extrem de blând, blând până la defect. S-a căsătorit cu mine pentru a mă proteja cu numele lui, pentru a alunga acele şoapte crude o dată pentru totdeauna. Dar era bătrân. Noi niciodată… adică el n-a putut să… Vocea i se pierdu.

— Ah, zise el, însă în sinea lui se întrebă dacă vederea bărbatului fusese la fel de fragilă ca inima.

Doamne, Dumnezeule! O singură privire către umărul lui Charlotte era suficient cât să-l trezească pe el din morţi.

— I-am zis că nu mă deranjează. Nu mi-am dorit niciodată, adică nu mi-am *permis* asta, se corectă ea. Şi totuşi…

— Eşti om.

— Poate că aveau dreptate despre mine, continuă ea ca şi cum nu-l auzise – sau ca şi cum voia să nege ceea ce el îi spusese. Poate că sunt mai mult franţuzoaică decât englezoaică. Căci până la urmă…

— Ce vrei, Charlotte?

Întrebarea era o şoaptă, dar ştia că urma să întrebe până când ea avea să-i răspundă.

— N-am cuvinte să-şi spun, insistă ea, scuturând uşor din cap.

— *En anglais? Alors, parle français.*[6]

— Nu, nu cred că franceza m-ar putea ajuta acum – dacă m-a ajutat vreodată. Privirea îi coborî spre podea. Te vreau pe… tine.

Acel cuvânt veni ca răspunsul unei rugăciuni pentru el. O rugăciune pe care nu era conştient că o făcuse. O rugăciune păcătoasă, egoistă. Dar, oh, cât o voia şi el! De aceea se forţă să o întrebe:

— De ce?

— Pentru că mereu mi-a fost frică, iar tu mă faci să mă simt în siguranţă.

Nu era nici pe departe o declaraţie de dragoste. Nu că s-ar fi aşteptat la una. Dumnezeu ştia că nu îşi dorea una. Asta nu putea să fie despre viitor, despre totdeauna. Dar pentru o noapte, nu avea să-şi lase temerile să-l oprească din a-i oferi ceea ce amândoi îşi doreau. Doar teama ei stătea acum între ei.

— De ce te temi atât de tare?

— De mine.

Ridicându-se în genunchi în faţa ei, puse mâinile pe braţele scaunului, câte o mână de fiecare parte, şi aşteptă ca ea să-l privească din nou.

— Cuvintele pe care le cauţi sunt destul de simple, zise el când ea ridică ochii. Da sau nu. În franceză sau engleză. Nu contează. Eu o să te întreb şi n-ai nevoie decât de un cuvânt pentru a răspunde.

---

6 În limba engleză? Atunci hai să vorbim în franceză. (în limba franceză, în original)

— Da sau nu, repetă ea în şoaptă. Şi o să asculţi de acel cuvânt?

— Întotdeauna.

Avea să fie o tortură. Cea mai dulce tortură posibilă.

— Dar dacă… nu sunt sigură?

— Atunci spune nu. Poţi să te răzgândeşti mai târziu. Întotdeauna eşti liberă să alegi…

Uimită, îl privi cu ochii ei mari încadraţi de gene lungi şi de câteva şuviţe de păr care se desprinseseră din agrafe. Libertatea era o revelaţie. El văzuse suficienţi bărbaţi şi suficiente femei în lanţuri, atât în realitate, cât şi în mintea lui, pentru a cunoaşte valoarea libertăţii. Dar nu ştia să fi întâlnit vreun alt suflet care să-şi fi clădit lanţurile za cu za, ca să se încătuşeze singur.

În ciuda tuturor greşelilor lui, în final avea puterea de a elibera pe cineva.

Distanţa dintre braţul scaunului şi faţa ei, distanţa pe care mâna lui tremurândă trebuia să o facă i se părea nesfârşită. În cele din urmă însă, ajunsese la ea. Trecu cu vârful degetului peste buzele ei.

— Pot să te sărut aici? întrebă el şi îi simţi respiraţia caldă înainte de a-i auzi răspunsul.

— Da.

Încet, delicat, o sărută. Dulce şi uşor. Anticiparea era dureros de plăcută, crescând cu fiecare senzaţie; modul în care buzele ei se deschiseră uşor, apoi începură să-i răspundă, mişcându-se sub ale lui, oferindu-i ceea ce el îi dădea, uşor şi ezitant.

Edward îi aranjă o şuviţă de păr după ureche, trecând cu degetele peste lobul delicat al urechii ei.

— Pot să te sărut aici?

Uimirea din ochii ei îi făcu inima să tresară. Oare ce făcuse ca ea să îi încredinţeze onoarea de a o introduce în lumea deliciilor? Ca să nu mai spună de deliciile care urmau.

— Da.

Îşi permise să facă mai mult decât să-i atingă delicat lobul urechii cu buzele, să-i inspire mirosul şi să-i şoptească

numele.

— Charlotte. Coborî cu degetele pe linia delicată a gâtului ei şi se opri pe claviculă. Aici?

Sub atingerea lui, ea înghiţi în sec.

— Da.

Urmări aceeaşi cale cu un şir de săruturi, simţindu-i pulsul de la baza gâtului, apoi luând-o înapoi către ureche, lingând-o uşor peste tot.

— Da. Mai mult suspină decât vorbi.

— Nu e bine să-mi dai mână liberă, murmură el zâmbind lângă gâtul ei.

Ceva din încremenirea iniţială îi reveni şi se retrase.

— N-am vrut să…

— Ştiu.

Nu era pregătită să fie tachinată. Cel puţin, nu cu cuvinte. Edward duse mâinile din nou pe braţele scaunului. Rămase cu buzele lângă gura ei, foarte aproape, dar fără a o atinge. Şi aşteptă. Numără până la zece cât timp ea se apropie mai mult de el, dar milimetric, cu o precizie care sfida legile naturii. Ştiu şi simţi că atunci când ea îşi umezi buzele cu vârful limbii înainte de a ajunge la el, înainte ca gurile lor să se întâlnească într-un sărut atât de precaut, încât nu putea fi numit sărut. Şi totuşi, interacţiunea îi înfioră brusc pielea, făcându-l să-şi înfigă cu putere degetele în tapiţeria ponosită pentru a-şi potoli dorinţa. În ritmul acesta noaptea urma să treacă şi amândoi aveau să rămână nesatisfăcuţi. Ce scuză mai bună avea să transforme o noapte în mai multe nopţi? Întotdeauna.

Ea se apropie mai mult şi crescu presiunea pe buzele lui, devenind mai nerăbdătoare, deşi încă nesigură. Era rândul lui să şoptească:

— Da, rosti el acel cuvânt de încurajare peste buzele ei tremurânde, care se deschiseră, fără a scoate însă vreun cuvânt.

Doar un sărut. Inocent. Dulce. Acel tip de sărut care putea să îngenuncheze un crai învederat. Dar el era deja în genunchi, deşi nu era un crai – în realitate, experienţa lui era atât de limitată încât era jenant. În acest moment, nu

ştia dacă asta era ceva de admirat sau de regretat. Aproape că îşi dorea să fi fost la fel de inocent ca ea.

Dar, în acelaşi timp, destul de priceput pentru a se simţi sigur că îi putea oferi plăcerea perfectă.

Din nesiguranţa lor comună clădeau sărutul cu grijă. Instinctiv, ea îşi înclină capul într-o parte, el în cealaltă. Delicateţea atingerii buzelor lor deveni mai fermă. Incursiunea timidă a unei limbi deveni dansul a două. Mai profund. Mai lung. Până când aerul pe care îl respirau nu era altceva decât respiraţia celuilalt, lăsându-i ameţiţi şi fără suflare.

Când el se retrase, buzele ei pline îl eliberară fără tragere de inimă. Încet, ea deschise ochii, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis magic. Ce expresie spera el să vadă în acele adâncimi? Nu era suficient de norocos pentru a afla. Cu pleoapele întredeschise, ea descoperi că pătura în care se învelise îi alunecase pe mijloc, lăsând-o doar în cămăşuţă. Cu o mişcare grăbită, apucă pătura cu mâinile, o duse ferm sub bărbie şi tresări.

— Ce e?

Drept răspuns, ea scoase un deget din ascunzătoare şi arătă spre locul în care gâtul se întâlnea cu umărul.

El îşi reaminti cât de greu îi fusese să se pieptene.

— Încă eşti amorţită de la toată curăţenia pe care ai făcut-o, deşi nu trebuia să o faci?

Charlotte încuviinţă timid. Încă două degete se alăturară pentru a masa muşchiul încordat.

— Mă laşi pe mine să fac asta?

Ea se încruntă.

— Presupun…

Edward puse mâna pe umărul ei şi trecu ferm cu degetul mare peste locul pe care ea îl indicase, masând pielea delicată şi moale. Ea gemu. Când repetă mişcarea, ea închise ochii şi o parte din tensiunea din trupul ei începu să se risipească. La a treia mişcare, el se aplecă doar pentru a-i da un sărut mic, şi dintr-odată se pierdu în buzele ei dulci şi ademenitoare. Gâtul şi umerii care o dureau fuseseră uitaţi când el îi cuprinse capul pentru a o trage

mai aproape, iar ea îi răspunse cu un scâncet care vorbea mai mult de durere decât de plăcere.

Certându-se pentru egoismul lui, întrerupse sărutul. Lucrurile trebuiau luate pe rând. După câteva clipe de gândire despre cum trebuia să procedeze mai bine, se ridică şi trase patul improvizat mai aproape de foc.

— Aici, îi zise el arătând către mijlocul patului. Aşază-te.

*

Ezitând, ea se ridică de pe scaun şi făcu întocmai cum îi spusese el, aşezându-se cu picioarele încrucişate sub ea, cu faţa la foc. Pătura cu care se învelise ca un şal era destul de lejer aşezată încât partea de sus a umerilor era vizibilă. Edward se aşeză în spatele ei, cu spatele proptit de scaunul pe care ea îl abandonase.

— Aşa nu voi mai fi tentat să te sărut în loc să fac treabă.

Era adevărat, noua poziţie îi ascundea faţa de el, însă nu se gândise prea bine la noile tentaţii care îl încolţeau din toate direcţiile. La modul în care câteva şuviţe rebele îi atârnau pe gât, conducându-l către alte drumuri pe care le putea săruta. Liniile gâtului, lobul urechii. Se părea că şi restul trupului său trebuia să fie la fel de puternic precum erau palmele înăsprite de atâţia ani de muncă grea. Cu atenţie, începu să-i maseze umerii cu atingeri lungi şi egale, mişcându-se constant, în sus şi în exterior, eliberând-o de durere. Fiecare nouă atingere era recompensată cu un geamăt sau un murmur care părea să-l ghideze exact către locurile pe care ea dorea ca el să le atingă. Mai tare. Mai sus. Aici. Acolo. Cu fiecare sunet, el simţea că se întăreşte tot mai mult.

Cu toate acestea, îşi ţinu dorinţa sub control. Căutând să-i maseze punctul sensibil din spatele unui omoplat, el simţi marginea cămăşuţei şi se pregăti să treacă peste ea, când materialul strâns alunecă şi îi lăsă degete să pătrundă sub el. Charlotte probabil îşi desfăcuse fundiţa dintre sâni.

Sub mişcarea palmelor lui, cămăşuţa alunecă şi mai jos până când nu mai era nimic între mâinile lui şi pielea catifelată. Delicat – pe cât de delicat putu –, încercă să-i maseze fiecare nod, fiecare muşchi pe care îl găsi, făcând-o să suspine sau să geamă şi trezind în el aproape la fel de mult ca o atingere. Când o masă cu degetul mare în sus, aproape de linia părului, dădu peste ceva aspru. Era zgârietura de la căderea din dimineaţa în care ajunseseră aici.

— Te mai doare?

— Nu.

De parcă nu mai vorbise de zile întregi, vocea ei era răguşită şi atât de slabă încât era greu de înţeles. Scutură şi din cap, făcând ca lumina flăcărilor să danseze pe pielea ei.

Edward îşi îndreptă spatele, disperat dintr-odată de nevoia de a avea puterea de a-i vindeca toate durerile.

— Pot să te sărut acolo?

De această dată, ea nu vorbi, ci pur şi simplu lăsă capul în faţă, dezgolindu-şi ceafa pentru buzele lui.

— E mai bine? întrebă el după ce îşi înălţă capul.

— Da.

Fără tragere de inimă, el îşi retrase mâinile şi ridică pătura pentru a o acoperi din nou. Umerii ei stăteau liniştiţi sub ţesătura din lână, mai relaxaţi decât o văzuse vreodată.

— Ai vrea să-ţi desprind părul ca să-l usuci?

— Te rog.

Scoţându-i agrafele, una câte una, le aşeză într-o ceaşcă goală. Când părul ei negru căzu liber, i-l întinse pe umeri precum o draperie de mătase mirosind a ploaie.

— Asta îmi aduce aminte de călătoria la Ravenswood, îi zise ea.

El râse.

— Rece şi udă? întrebă el jucăuş, apoi continuă mai serios: Ţi-a fost frică atunci?

— La început, da. Apoi, am realizat că tu erai în spatele meu, ţinându-mă, şi că eram în siguranţă. Eram în siguranţă. Liberă. Ridică bărbia şi întoarse capul, deşi nu se

uita tocmai peste umăr. Poţi să mă ţii aşa din nou?

Dacă se lipea de ea, Charlotte avea să descopere cât de excitat era. Oare cum avea să reacţioneze? Oare era posibil ca ea să ştie deja? Trase aer în piept şi se apropie. Când strânse coapsele în jurul coapselor ei, se aşteptă ca ea să se încordeze şi să se retragă. În schimb, ea se foi pentru a sta bine între picioarele lui desfăcute. Aşa cum făcuse în acea după-amiază ploioasă, Edward îşi strecură braţul stâng în jurul mijlocului ei. Doar materialul aspru al păturii îi mai despărţea acum, strâns în jurul mijlocului ei şi creând o barieră insuficientă între mâna lui şi apăsarea dulce a sânului ei, între fundul ei voluptuos şi mădularul lui.

Asta până când ea trase pătura şi o aruncă deoparte.

— Nu-mi mai este frig.

— Într-adevăr, nu-ţi mai este, reuşi el să zică.

Ea era periculos de aproape de a-l face să ia foc. Un buştean se mişcă în foc, făcând să sară scântei.

— Ce urmează acum? întrebă ea.

„Tu.”

Edward îşi muşcă tare buza de jos pentru a nu rosti cuvântul cu voce tare. „Încet”. Până în acea noapte se considerase mereu un bărbat răbdător.

— Asta depinde de tine, îi răspunse el în schimb.

Ea îi mărturisise că îl doreşte, dar cum putea el să fie sigur ce însemnau cu adevărat acele cuvinte?

Venind din partea unei văduve, a unei femei cu experienţă, care se găsea în situaţia de a fi dornică de compania pe care căsătoria i-o oferise, înţelesul ar fi fost clar. El – şi cel mai probabil fiecare alt funcţionar de la depozitul de marfă unde fusese învăţăcel – cunoscuse la un moment dat o asemenea văduvă, cel puţin o dată, în persoana durduliei doamne Amelia Tate-Wetheby.

Dar asemenea cuvinte puteau să însemne cu totul altceva venind de la o femeie fără experienţă, pe care dorinţa – a ei, dar şi a celorlalţi – părea să o îngrijoreze.

În timp ce mintea lui gonea, Charlotte îşi puse mâna dreaptă peste mâna lui, aşezată pe coapsă, ca să nu ajungă unde nu trebuia, încet, îşi strecură degetele printre ale lui,

apoi îi ridică mâna spre foc. Cu degetele celeilalte mâini, îi urmări bătăturile din palmă, desenând un cerc pe pielea lui.

— Nu ştiu…

— Eu cred că ştii. Ai încredere în tine, o îndemnă el. Închide ochii! Simte ce ai nevoie. Respiră…

Încet, ea îi duse mâna către sânul ei.

Oare era cu adevărat pregătită? Şi el trebuia să aibă încredere în ea. Cuprinzându-i sânul, îşi permise un moment să se bucure de voluptatea lui, înaintea de a trece cu degetul mare în jurul sfârcului întărit. Inspiră brusc şi pieptul i se ridică uşor, dar nu se retrase.

— Da? şopti el întrebarea, plin de speranţă, după care o sărută pe umăr.

— Da.

Sfârcul ei se întărise în palma lui şi, amintindu-şi cum îl simţise în gură, tânjea să o întoarcă, ca să îi urmărească expresia în timp ce o atingea şi ca să-şi pună la treabă limba în jurul lui. Dar poziţia lor curentă fusese ideea ei. Se simţea în siguranţă în braţele lui, aşa îi spusese. Aşa că o strânse şi mai mult, în timp ce degetele lui se jucau şi mângâiau mătasea ei, iar buzele sărutau fiecare părticică de pe gâtul şi spatele ei la care puteau să ajungă.

Când o auzi gemând aproape nerăbdătoare de dorinţă, îşi permise să coboare mâna de pe mijlocul ei mai jos, peste uşoara ridicătură a abdomenului ei.

— Lasă-mă să te ating aici.

Nu mai era o întrebare. Voia, *avea nevoie* să o simtă prăbuşindu-se în braţele sale. Simţi o ezitare imperceptibilă. Poate că nu era tocmai ezitare… Se opri.

— Nu?

— Eu…

Îi văzu genele fluturând. Oare închisese ochii? Sau poate îi urmărea mâna, asigurându-se că nu avea să coboare?

— Eşti sigur?

Sigur de dorinţa pentru ea? Dumnezeule, da! Era un lucru atât de sălbatic care se lupta cu barierele deja slabe. Nu-şi amintea să-şi fi dorit ceva mai mult, cu atâta

intensitate. Era sigur că acţiunile lui erau lucrul corect? *Cu siguranţă nu.*

— Te doresc, Charlotte. Nu există îndoială. Dar dacă nu eşti sigură, asta e tot ce contează.

— E... doar că totul se simte dintr-odată aşa de... ciudat, zise ea, aplecând capul. Acolo jos.

Într-o clipită, el îşi ascunse zâmbetul în părul ei umed. Era chiar păcat, când se gândea bine la asta. Ea se concentrase atât de mult pentru a le demonstra celorlalţi că se înşelau în privinţa moralităţii ei încât nu-şi permisese să se simtă excitată. Alunecă cu palmele peste şoldurile ei, apoi pe coapse, îndemnându-le să se desfacă. Cămăşuţa ei, ridicată deja deasupra genunchilor, se ridică mai mult.

— Desfă picioarele, îi şopti el. Simte aerul rece al nopţii. Simte căldura focului pe pielea ta. După ce îi oferi câteva momente să se acomodeze cu senzaţiile, îi vorbi încercând să o liniştească. Tu eşti umedă, iar eu sunt tare. E pur şi simplu modul trupurilor noastre de a ne spune că suntem pregătiţi unul pentru celălalt. Făcu o pauză. Dar nu trebuie să le ascultăm.

Dumnezeu ştia că mădularul lui nu trebuia să fie ascultat acum ca să ia decizii. Ea îşi strânse picioarele din nou, împingându-se cu trupul în el.

— Te simt.

— Şi mie... înghiţi în sec şi începu din nou. Mie o să mi se acorde aceeaşi plăcere?

Încet, ea îşi desfăcu iar picioarele.

— *Oui.*

În partea de creier care încă nu era orbită de dorinţă, el înregistră răspunsul ei. Oare folosise în mod intenţionat un cuvânt în franceză? Părea, cumva, că îi oferă adevăratul ei eu interior. Ducându-şi palmele peste picioarele ei, le mângâie, la început peste cămăşuţă, apoi atingând pielea delicată a coapselor, oprindu-se mereu la valea care îi unea picioarele. Când i se păru că tensiunea din acei muşchi dispăruse făcând loc unui sentiment mai degrabă de nerăbdare decât de nesiguranţă, îşi permise să se joace cu cârlionţii negri şi mătăsoşi, prima dată atingând-o uşor,

apoi mai ferm, până când degetele ei, întinse pe coapsele lui, începură să se mişte spasmodic – o rugăminte pentru a primi mai mult.

În cele din urmă, se strecură în umezeala ei.

— Ah, Charlotte! Cât de bine e! E atât de bine, îi şopti el la ureche, deşi ea nu părea să mai aibă nevoie de cuvinte de încurajare.

Respiraţia ei se opri când degetele lui înaintară mai sus, atingându-i mugurul. Vag, se gândi care are fi fost răspunsul ei dacă ar fi întrebat-o dacă o poate săruta acolo.

În timp ce o mână se muta în partea de jos, cealaltă se ridică să îi tachineze sfârcurile întărite. O simţi cum i se arcuieşte spatele şi înainte să apuce să se întrebe dacă avea să se străduiască să-şi găsească eliberarea, mai ales că şi-o negase atâta vreme, ea începu să tremure în braţele lui, înghiţind un mic ţipăt de extaz.

Tocmai când îşi închipuia că ea adormise, se întoarse în braţele lui ca să fie faţă în faţă cu el.

— Eu… nu am ştiut, îi zise ea cu lacrimi curgându-i pe obraz.

Edward îi sărută obrajii, dorindu-şi ca ea să nu ajungă niciodată să regrete ce descoperise acum. În această poziţie, nu mai avea cum să-şi nege dorinţa. Abdomenul ei îi alinta mădularul, care ţâşnea spre ea ca şi cum avea voinţă proprie. Surprinzător, ea nu se feri. Mâna care se prinsese de coastele lui înaintă şi îi desfăcu lavaliera, apoi îşi găsi loc pe sub cămaşa lui. Degetele ei făceau modele fascinante pe pieptul lui; unghiile ei îl zgâriau uşor. Cu buze uşoare ca o şoaptă, ea îi sărută golul de la baza gâtului.

— O să doară?

În realitate, nu ştia. Dezvirginarea unei femei nu era ceva care să fi experimentat. Auzise poveşti, bineînţeles, aşa cum probabil şi ea auzise. Fără îndoială, vocile care găsiseră de cuviinţă să nu-i spună despre plăcerile intimităţii fuseseră teribil de încântate să-i povestească despre durerile ei. El ştia doar că nu putea să suporte să o rănească.

— Nu.

Ce promisiune pripită! Oare cum avea să găsească o cale să şi-o ţină? Urma să fie foarte atent, gentil şi să facă totul pas cu pas – exact opusul a tot ceea ce îi cerea trupul său. Imaginea trupului ei lângă al lui: strălucirea flăcărilor reflectată pe pielea ei; părul ei negru, sălbatic, răvăşit pe patul lui; cămăşuţa desfăcută şi ridicată astfel încât nu mai ascundea nimic; toate aceste imagini nu-l ajutau cu nimic. Nu doar că nu se opuse când îi atinse poalele materialului subţire al cămăşuţei intenţionând să i-o dea jos, dar Charlotte se ridică în genunchi şi o trase peste cap.

Ah, cât de frumoasă era, de la căpruiul profund al ochilor, la sfârcurile mari şi de un maro-închis, la liniile voluptuoase ale coapselor. Ridicându-se şi el în genunchi, îşi scoase cămaşa din pantaloni, dornic să fie dezbrăcat şi să i se alăture ei. Înainte ca mâinile lui să fie eliberate din manşete, mâinile ei îi mângâiau umerii şi braţele cu nerăbdare vădită. El azvârli cămaşa şi îi prinse degetele înainte ca ea să coboare. Ceva la această poziţie – îngenuncheaţi împreună, cu mâinile prinse – îi făcea inima să tresară. Dorise acest moment, dar acum, când era pe cale să-l experimenteze, descoperi că voia promisiunea a ceva mai mult odată cu el. Însă o cerere în căsătorie nici nu intra în discuţie. Oare nu învăţase nimic din ultima tentativă grăbită? Era dispus să înfrunte soarta iar? Nu se putea baza că ea avea să-l refuze. Şi nu era sigur că îşi dorea asta.

Venise aici hotărât să pună punct moştenirii tatălui său. Îşi imaginase că era pregătit să lase linia tatălui să moară, ca titlul să ajungă la altcineva. Nu se gândise că avea să apară vreun personaj ca Jack. Sau că avea să o întâlnească pe Charlotte.

Când duse mâinile lor împreunate la buze, ea ridică faţa şi îl privi, aşteptând. Dar ce altceva putea să-i ofere el? Doar pe sine. Şi dincolo de ce putea să-i ofere în această noapte, încă nu era sigur că era un cadou care să merite să fie primit.

Văzându-l că ezită, ea îi cercetă neliniştită faţa.

— Ţi-ai… ţi-ai schimbat părerea?

Oare ce răspuns aştepta ea să audă: da sau nu?

Edward îşi lăsă capul în jos şi îi evită întrebarea.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

Nu îi putea da doar o parte din el. Ea merita mai mult. Merita adevărul.

Capitolul 15

Deşi ştia că era o reacţie copilărească, Charlotte se surprinse ţinându-şi respiraţia. Dacă nu ar fi făcut asta, probabil şi-ar fi băgat degetele în urechi. Nu voia să audă ceea ce ştia că el urma să-i spună.

Tatăl ei o abandonase. Nimeni din familia ei nu-i arătase afecţiune. Nici măcar George nu fusese în stare să găsească entuziasmul pentru a-şi face datoria de soţ. Îl şocase pe Edward cu nerăbdarea ei. Îl dezgustase. Drept rezultat, el urma să devină un nume pe lista lungă a oamenilor pe care ea îi iubise, dar care nu puteau să o iubească şi ei.

Dragoste? Cum putea ea să pretindă că-şi iubise tatăl dacă nici măcar nu-l cunoscuse şi cel mai probabil nici nu avea să-l cunoască? Cât despre familia ei… ei bine, existase un sentiment de obligaţie faţă de ei, cu siguranţă. Şi puţine, foarte puţine momente de afecţiune între ei. Dar *amour? Non.*

Pe lista foarte scurtă a oamenilor care aveau un loc în inima ei, singura persoană care avea dreptul să fie acolo era răposatul ei soţ, însă dacă îl iubise pe el, atunci cum putea să folosească acelaşi cuvânt pentru a descrie…?

Pfff! Oare fusese atât de *stupide* încât să se îndrăgostească de Edward Cary? Şi pentru ce? Pentru că el o salvase din faţa unei trăsuri într-o zi rece şi ploioasă de primăvară şi o adusese la această proprietate dărăpănată din mijlocul pustietăţii, apoi îi atinsese…

Inima. Îi atinsese inima cu mâinile acelea mari şi puternice.

Dar acum era pe care să i-o frângă.

Începu să tremure, oferindu-i o scuză pentru a ridica pătura de pe podea şi a i-o pune în jurul trupului, uitându-se în acest timp la foc şi nu la ea, ca şi cum nu suporta să o privească. Când se sprijini pe călcâie, şi ea făcu la fel.

— Tu te pricepi mai bine decât mine la spus poveşti, Charlotte, îi zise el după o clipă.

Cuvintele nu erau deloc ceea ce se aşteptase ea, aşa că îi atraseră atenţia.

— N-am talentul tău la creativitate. Îmi lipseşte isteţimea ta.

Creativă? Isteaţă? Nimeni nu spusese asemenea lucruri despre poveştile ei – despre *minciunile* ei.

— În orice altă împrejurare, te-aş asculta mai degrabă pe tine, dar de data asta, eu trebuie să vorbesc. Versiunea ta despre copilăria mea este interesantă, dar nu… nu este corectă, mă tem.

În timp ce vorbea, se juca cu marginea păturii dintre ei. Doar cu câteva momente în urmă, acele mâini mari, acele degete lungi şi pline de bătături o atinseseră cu atâta delicateţe încât i se părea că încă făceau asta. Se luptă cu impulsul de a trage pătura din mâinile lui.

— Ai avut dreptate despre un lucru, zise el întorcându-şi în final ochii albaştri de la flăcări către ea. Eu m-am născut aici.

— În Little Norbury?

El scutură din cap.

— La Ravenswood.

La Ravenswood? Cum? Charlotte strânse pătura în jurul ei, amintindu-şi de comportamentul lui ciudat din noaptea anterioară, încă simţind greutatea şi răceala acelui soldăţel de jucărie misterios pe care îl ţinuse în mână.

— Dar nu tata m-a trimis de aici. Eu am fugit.

Până acum, trecutul lor era mai asemănător decât crezuse.

— Şi eu am fugit o dată, mărturisi ea încet.

După aceea, în timp ce îşi ispăşea pedeapsa pentru acel comportament de joasă speţă, unchiul ei insistase că ar fi trebuit să se simtă ruşinată. Dar Charlotte simţise

ruşine doar pentru faptul că nu reuşise să scape.

— Ai avut mai mult succes decât mine.

— Asta, draga mea, depinde din ce unghi priveşti, zise el râzând fără umor. Deşi se uita la ea, privirea lui părea să fi alunecat undeva foarte departe. Aveam doar nouă ani, dar am ajuns de aici la Bristol fără mari bătăi de cap şi n-am avut probleme prea mari să găsesc o corabie şi un căpitan dispus să mă ia. Eram înalt şi puternic pentru vârsta mea. Căpitanul Keswick mi-a zis că aş fi un recrut bun pentru echipajul lui, iar eu... l-am crezut. Ca majoritatea băieţilor, presupun, eram dornic de aventură. Dar nu mai mersesem niciodată pe mare. La început mi-a fost aşa de rău, încât nu am realizat unde ne duceam.

— Către Indiile de Vest te referi.

Scutură din nou din cap.

— Către Africa. *Perla* era o corabie de sclavi.

— *Quel malheur!*[7] zise ea pe nerăsuflate, trăgându-se fără să vrea înapoi.

El îi observă gestul.

— Nu trebuie să te temi că o să încep să-ţi descriu ororile de acolo. Chiar dacă aş vrea... nu am cuvinte. A fost o călătorie lungă, oribilă. Câteodată, încă am coşmaruri... Simţi cum îl trece un fior. E suficient să spun că un an mai târziu, m-am trezit în Antigua, legat de gât cu o sfoară şi priponit de stâlpul unei taverne infecte, continuă el, ducând mâna la gât, ca şi cum senzaţia nu dispăruse, nici după atâţia ani. Nu este neobişnuit pentru unii căpitani să-şi abandoneze o parte a echipajului în diverse porturi; nu e nevoie de mulţi oameni pentru a conduce corabia înapoi în Anglia şi întotdeauna se găsesc suflete nefericite care să fie obligate să navigheze iar. Dar Keswick nu avea nicio intenţie să mă lase în urmă. Într-o criză, de disperare, i-am mărturisit cine era tatăl meu. Şi i-am dat de înţeles că ar exista o recompensă mare pentru întoarcerea mea.

Din ce auzise până acum, Charlotte îşi dădu seama că Edward fusese nedrept în ceea ce privea capacitatea de a spune poveşti. Se părea că cel puţin reuşise să-l convingă

7 Ce nenorocire! (în limba franceză, în original)

pe căpitanul Keswick că un bărbat care făcuse un bastard ar fi interesat să-l ştie bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Thomas Holderin m-a găsit acolo. Un om cu credinţă în Dumnezeu ar spune că întâmplarea a fost providenţială, presupun. Mai târziu am aflat că nu era o zonă a orăşelului St. John pe care el o frecventa. Când s-a apropiat şi mi-a oferit ajutor, am fost sceptic. Arăta ca un proprietar de plantaţie, iar eu văzusem până atunci destule pentru a şti că de obicei nu era prea mare diferenţă între cei care vindeau sclavi şi cei care îi cumpărau. Dar avea ochi blânzi şi o avea şi pe fiica lui cu el, o creatură cu părul de foc, mai mică decât mine. Am aflat mai târziu că doamna Holderin murise de scurt timp, aşa că el lua fetiţa peste tot cu el. Ea – Tempest – m-a luat de mână, deşi eram murdar şi în zdrenţe. M-a ţinut de vorbă cât timp tatăl ei mi-a scos sfoara de la gât. El aproape că…

Îşi duse degetele la gât. Emoţiile pe care ea le întrezărise uneori la el se vedeau acum întipărite pe chipul lui, iar asta o făcu să înţeleagă mai bine de ce Mari o numise frică. În sfârşit înţelegea de ce se temuse Edward odinioară şi de ce nu-şi revenise niciodată.

— În câteva clipe ar fi reuşit să mă elibereze, cred, dar cineva trebuie să-l fi alertat pe Keswick pentru că jumătate din echipajul de pe *Perla* a ieşit afară buluc din cârciumă, cu cuţitele scoase, înconjurându-ne.

În cuvintele lui, Charlotte putea să simtă căldura soarelui tropical, dar şi duhoarea acelor oameni infecţi. Fără să vrea, se aplecă spre el, reamintindu-i ceea ce părea să fi uitat.

— Ai scăpat.

— Da. Domnul Holderin s-a băgat între mine şi ei. S-au aruncat cuvinte urâte. Cât timp tatăl ei a vorbit, Tempest a continuat să desfacă nodul cu degetele ei neîndemânatice. N-am ştiut atunci, dar am descoperit ulterior că ea face întotdeauna ce îşi propune. Odată ce am fost eliberat, domnul Holderin a băgat mâna în buzunar, a scos mai multe monede şi le-a aruncat pe pavaj la

picioarele bărbaţilor, în timp ce ei se băteau pentru ele, domnul Holderin m-a apucat de mână, a luat-o în braţe pe fata lui şi am fugit.

Charlotte simţea că inima îi bate ca şi cum tocmai evadase cu ei.

— Te-a luat la el?

— Mai mult decât atât. M-a crescut ca pe un fiu. Un an sau mai bine după aceea, m-a iniţiat în ceea ce însemna munca la o companie de transporturi. Mi-a arătat cum să am grijă de o proprietate. M-a învăţat lucruri. Un pic de legislaţie – suficient cât să fac un contract bun şi să-mi dau seama de unul rău. M-a învăţat cum să am grijă de mine, ce medicamente şi unguente să folosesc dacă era nevoie. Chiar şi, adăugă el zâmbind uşor uitându-se la ea pentru prima dată în ceea ce păruseră ore, un pic de franceză. Şi, după mulţi, mulţi ani, când s-a îmbolnăvit, a aranjat ca eu să devin administrator al plantaţiei socrului său, Harper's Hill.

— Înţeleg că ai simţit că îi datorezi acestui bărbat foarte multe…

— *Totul, o* corectă Edward. Îi datoram viaţa mea.

— Dar chiar şi aşa… douăzeci de ani? De ce n-ai încercat să vii acasă în tot acest timp?

Ea nu se aşteptase ca acea întrebare să nimerească un punct sensibil pentru el. Edward se ridică brusc în picioare şi porni către fereastra bătută de ploaie, pierzându-se cu privirea afară. Când lumina flăcărilor trecu peste pielea lui, ea văzu mai multe urme de cicatrici pe spatele lui – un memento permanent al zilelor petrecute la bordul *Perlei,* presupunea ea. Cu siguranţă, nu îndrăznea să întrebe despre asta.

— N-am putut. Tu… trebuie să înţelegi. Tatăl meu putea să fie un om rău, în special cu femeile. Câteodată mă gândeam, când eram în Antigua, că s-ar fi potrivit foarte bine în mediul de acolo. El… el o bătea pe mama. De foarte multe ori. Şi într-o zi, am auzit-o povestindu-i soţiei vicarului că, atunci când aveam să plec de acasă, să mă duc la şcoală, urma şi ea să plece pentru a locui cu sora ei.

Am decis să nu mai aştept. Am fugit a doua zi. Am crezut că... îi salvam viaţa. Am crezut că, dacă stăteam departe, ea avea să fie bine.

Charlotte se străduia să audă fiecare cuvânt abia şoptit din gura lui. Din felul în care se mişcau umerii lui urcând şi coborând, ea avea impresia că el se lupta să nu plângă, dar ezită să meargă lângă el. Oare el ar fi vrut ca ea să-l consoleze?

— Dar el a omorât-o oricum şi tu ai văzut dovada.

Dumnezeule! Camera. Sângele. Nu era de mirare că...

Charlotte simţi cum lacrimi mari şi calde îi înţeapă ochii. Chinuindu-se să se ridice, se apropie de el, cu pătura înfăşurată în jurul trupului şi atârnând în urma ei. Se opri lângă el şi rămase tăcută un timp, înainte de a-şi elibera o mână şi a o aşeza pe spatele lui. Sub degetele ei, cicatricile erau mici creste şi şănţuleţe. Oare încă îi provocau durere? Oare fuseseră – *ah, c'est pas vrai*[8] – oare fuseseră făcute de tatăl lui?

Deşi afară era întuneric, el rămase cu privire aţintită către Little Norbury.

— Mama ta a fost o fată din sat? întrebă ea.

— Nu, a fost soţia lui, iar Jack nu este contele de Beckley. Se feri de atingerea ei şi se întoarse spre ea cu ochii înflăcăraţi. Eu sunt.

Dacă era să fie sinceră, această revelaţie era cea mai puţin şocantă dintre toate, era ultima piesă care reîntregea puzzle-ul. Ea reuşi cumva să încuviinţeze.

Edward o privi atent şi cercetător.

— Te poţi îndoi de mine, ai tot dreptul. N-am nicio dovadă. Dar înainte ca eu... înainte ca noi să... Se uită nesigur la patul răvăşit din spate şi apoi din nou la ea. Am vrut să ştii adevărul. Cine sunt. *Ce* sunt. Ridică mâinile încet pentru a-i cuprinde faţa. Ah, Charlotte. Palmele lui se opriră brusc înainte să-i alinte chipul. În venele mele curge sângele unui om care... care a violat. Şi... a ucis. Cum să îndrăznesc să te ating cu mâinile astea? Cu o privire sălbatică, îşi cercetă palmele muncite, de parcă vedea,

8 Ah, nu putea fi adevărat (în limba franceză, în original)

precum Lady Macbeth, petele invizibile pentru ochii altora. M-am aruncat în oroarea Indiilor de Vest sperând să ard din pata moştenirii. „Dacă poţi supravieţui acestui loc fără să fii tentat să te dedai violenţei”, mi-am spus, „cu siguranţă o să dovedeşti că eşti deasupra firii tatălui tău”. Dacă nu e suficient? Dacă…? Îşi strânse pumnii, încordându-şi muşchii braţelor şi schimbându-se la faţă. Dacă te rănesc?

Ea lăsă pătura să cadă, deşi era goală pe dedesubt, şi îşi puse mâinile peste ale lui, făcându-i cu blândeţe degetele să cedeze până când reuşi să-i pună fiecare palmă pe faţa ei şi să le ţină acolo.

— Acestea sunt mâinile pe care Thomas Holderin şi fiica lui le-au luat într-ale lor. Mari mi-a zis că a fost un om blând şi bun. Mi se pare că *el* este cel responsabil pentru că te-a transformat în bărbatul de astăzi. Astea sunt mâini puternice, capabile, insistă ea, deşi palmele lui tremurau precum cele ale unui om care ardea de febră. Timp de douăzeci de ani te-ai folosit de ele pentru a-i proteja pe alţii. Eu nu mă tem de ele. Nu mă tem de tine.

Edward lăsă în jos capul şi o trase mai aproape pentru un sărut pasional – animat, ar fi zis ea, de o pasiune diferită faţă de săruturile anterioare. Dar oare era? Bucăţile şi piesele din viaţa lui, din el – odinioară împrăştiate din West Country către Indiile de Vest –, păreau dintr-odată să se fi adunat într-un singur loc, locul în care buzele lor se întâlneau. Da, el putea să fie blând, atent şi tandru.

Dar această duritate – această nevoie disperată – era tot el, făcea parte din el.

Lăsă mâinile pe umerii ei – umerii ei goi, căci pătura căzuse neobservată pe podea la picioarele lor – şi o îndepărtă uşor, întrerupând sărutul.

— Înţelege, Charlotte, s-ar putea să nu-mi pot revendica niciodată titlul. Şi chiar dacă reuşesc… ai văzut cum arată Ravenswood. Degetele lui urcară, alintându-i gâtul, rătăcind prin părul ei. Eu îmi doresc – oh, cât îmi doresc – să am ceva mai mult de oferit…

Ceva mai mult? Ea nu voia mai mult, nu? Cu siguranţă nu voia o cerere de căsătorie. Venise aici în ideea de a-şi

testa independenţa, de a trăi pentru ea.

Trăgând-o mai aproape, el se aplecă spre ea ca şi cum voia să o sărute, însă doar îi şopti:

— Dar poate că tu nu vrei nimic de la mine, ştiind ce ştii acum.

— Vreau doar ce am cerut, răspunse ea, lăsând la o parte îndoielile şi presărând vorbele cu mici săruturi. Pe tine!

El se încruntă uşor şi clătină din cap încet, fără a-i veni să creadă, apoi o ridică în braţe şi o duse înapoi către pat. Salteaua de paie foşni sub apăsarea ei şi, înainte ca ea să apuce să-şi dorească pătura pentru a se acoperi, el se lăsă peste ea, sărutând-o, trecându-şi o mână peste şoldul ei, peste coaste, către sân. Jocul timid cu întrebări şi răspunsuri fusese abandonat. Niciunul nu vorbi, iar tăcerea din cameră era întreruptă doar de ocazionalele lor murmure, de suspine şi gemete de încântare şi de trosnetul focului. Sărutul lui era ferm, înfometat, iar atingerea era pe măsură. După ce-i răvăşi gura, buzele coborâră peste sânul ei, sugându-l ca în noaptea precedentă. Doar că de această dată nu mai era nicio barieră între ei. Atunci, ea rămăsese uimită de senzaţia care pornise din sfârcul ei ajungând la locul secret dintre picioare. Misterul din noaptea trecută deveni brusc clar. Se foi sub el, trecu cu o mână peste braţul lui, dorindu-şi atingerea lui.

Iar el îi răspunse. Un deget se strecură între picioarele ei, făcând cercuri în punctul ei cel mai sensibil, apoi intrând încet în ea. Când al doilea deget se alătură primului, el îşi înălţă capul pentru a-i săruta buzele şi îi înghiţi geamătul – de surpriză, nu de teamă. Se simţea întinsă, plină, şi acesta era doar începutul.

Gemu când el îşi retrase degetele şi gura pentru a-şi da jos pantalonii şi lenjeria. Îşi dori să-i atingă pielea goală, dar se simţi brusc timidă, aşa că se mulţumi să-l privească… picioarele puternice şi musculoase, fundul ferm, iar… oh. Cum…?

Ducând un deget sub bărbia ei, el îi înălţă privirea spre a lui şi rupse tăcerea doar cu un cuvânt.

— Da?

Charlotte încercă să scoată un cuvânt, dar nu reuşi, aşa că doar încuviinţă din cap. *Da.* Se întinse pentru a-i trage gura peste a ei, lăsându-l să o sărute până avea să uite de temeri. În momentul următor, el îi desfăcea coapsele, îngenunchind între ele, iar ea îi simţi sexul la intrarea în trupul ei. Instinctiv, Charlotte expiră când o penetră. Se aşteptă să fie o mişcare bruscă, rapidă – şi dureroasă, în ciuda promisiunii lui. Dar el se mişcă cu grijă, făcând călătoria să fie plăcută pentru amândoi, cu o tandreţe care aproape o făcu să plângă. Era prea mult, mult prea mult. Şi, oh, era vorba de mai mult decât de o uniune a trupurilor. Era în ea, umplând-o, înconjurând-o. Fără durere. Braţele lui tremurau, în timp ce capul i se sprijini pe umărul ei. Ducându-şi degetele prin părul lui negru şi ondulat, se împinse în el, simţind nevoia de a fi tot mai aproape.

Încet, el începu să se mişte, iar trupul ei prinse ritmul aproape fără efort, şoldurile lor întâlnindu-se şi retrăgându-se într-un ritm ce devenea tot mai frenetic, pe măsură ce respiraţia lor o luase la goană. În acel moment părea ca şi cum tot ceea ce ea crezuse că era, tot ceea ce crezuse că înţelegea era aruncat pentru a face loc unor lucruri noi.

Brusc, el îşi înălţă capul, cu venele de la gât încordate din cauza efortului. O penetră şi mai profund, apoi încremeni şi scoase un geamăt prelung, în timp ce sămânţa lui se revărsa, căldura momentului pulsând în amândoi.

*

Cât timp el dormi, Charlotte ascultă sunetul ploii, apoi auzi cum se opreşte. Încet, cerul începu să se lumineze – prima dată cenuşiu, apoi alb, cu urme de roz şi nuanţe de albastru. Furtuna trecuse. Lumina dimineţii îi mângâia faţa lui Edward, cu barbă crescută de mai bine de o zi. Părea liniştit. Oare mereu dormea aşa profund?

— *Je t'aime,* şopti ea şi îi aşeză o şuviţă neagră după ureche.

Simţea ciudat cuvintele pe limbă, dar erau adevărate – chiar dacă nu se aştepta să audă vreun răspuns. Poate că, având în vedere viaţa pe care o trăise, acele cuvinte nu erau în vocabularul lui. În nicio limbă.

La primele triluri ale păsărilor, ea se strecură de sub căldura şi greutatea braţului său, şi îşi adună cămăşuţa, rochia, agrafele. În timp ce îşi împleti şi aranjă părul, se trezi fredonând cântecul lui Tessie. De ce avea în minte acele note triste în această dimineaţă? I se părea că le auzise recent, ca şi cum pluteau chiar în această cameră…

Icni încet şi se întoarse către Edward care dormea. *El* fredonase acel cântec noaptea trecută în vreme ce făcuse ceaiul. Sunetul acela o trezise din somn. Poate că era o coincidenţă, bineînţeles. Poate că toată lumea din Gloucestershire ştia acel cântec. Poate că mamele îl cântau copiilor când erau mici. Şi poate că îl cântau şi atunci când copii erau plecaţi.

Ce îi spusese domnul Markham? „Oamenii credeau că ea îşi dădea aere… spuneau că se comporta cu mai multă îngâmfare decât însăşi contesa de Beckley, Dumnezeu să-i odihnească sufletul”.

Contesa de Beckley. Contesa. Tessie. Se gândi la camera aceea îngrozitoare plină de pete de sânge. La crima teribilă pe care Edward o atribuia tatălui său. Apoi se gândi la modelul de pe porţelanuri. La argintărie. La cicatrici. Sărmana femeie care se ascundea în chilie nu putea fi…

Dar dacă era? În grabă, Charlotte îşi trase ciorapii şi pantofii, deşi erau plini de noroi. Avea să se ducă la Tessie şi să-i spună… ce? Ar fi fost teribil de crudă dacă suspiciunile ei nu se dovedeau adevărate. Dar dacă putea să o convingă pe Tessie să părăsească chilia şi să vină măcar până la Rookery, ei aveau să se vadă. Şi dacă Charlotte avea dreptate, urmau să se recunoască.

Nevenindu-i să creadă, ieşi pe uşă uitându-se încă o dată la Edward care dormea dus pe salteaua îngustă. Dacă se grăbea, putea să se întoarcă înainte ca el să se trezească. La doar câţiva paşi pe drum, se întâlni cu Mari, care se întorcea din sat, la fel de şifonată şi murdară de

noroi şi… zâmbind pentru sine.

— Bună dimineaţa, strigă Charlotte.

Mari tresări.

— Bună dimineaţa, doamnă Cary.

La fiecare capăt de ramură şi fir de iarbă, picături de apă se transformau sub atingerea soarelui.

— A fost o furtună puternică aseară, zise Charlotte.

— Da? întrebă Mari.

Înclinându-şi capul într-o parte, Charlotte o studie pe cealaltă femeie.

— N-ai observat?

— Eu… Mari ridică bărbia, un pic sfidător. Cred că pereţii de la cârciumă sunt foarte groşi.

— Aşadar, ai rămas la Trandafirul şi Corbul toată noaptea.

— Peg s-a oferit să împartă camera, explică Mari, dar eu şi domnul Markham am stat de vorbă şi… până să ne dăm seama se făcuse dimineaţă.

— Presupun că a trebuit să plece la prima oră către ferma lui, dar sunt surprinsă că te-a lăsat să te întorci singură la Ravenswood.

Mari se schimbă uşor la faţă. Charlotte ar fi zis că femeia era uşor jenată.

— Cred că se aştepta să rămân unde eram. Dar trebuia să fac ceva. Merseră câţiva paşi împreună înainte să adauge: Nu s-a dus la fermă. A plecat să-l caute pe ajutorul de preot. Pentru… citirea anunţului de căsătorie. M-a cerut de nevastă şi am zis… da.

Ezitarea ei sugera că nici ei nu-i venea să creadă sau că nu putea încă să creadă, dar Charlotte nu confundă incertitudinea lui Mari cu nefericirea.

— Asta e minunat! Domnul Cary m-a zis noaptea trecută că între tine şi domnul Markham s-a creat o legătură, dat nu am realizat că… Îi întinse mâna şi după câteva clipe Mari o luă. Vă doresc amândurora numai bine şi fericire.

— Mulţumim. Suntem fericiţi. Domnul Markham este atât de…

Dar cuvintele nu-i veneau.

Pentru prima dată Charlotte se întrebă dacă şi Mari se chinuia uneori să găsească cuvinte într-o limbă care nu era limba inimii ei.

— Nu e ceea ce mă aşteptam când am venit aici. Aş fi zis că nu era ceea ce voiam. Dar acum… Mari se uită în direcţia satului. Acum mă bucur că am venit.

Deşi nu acolo intenţiona să ajungă, Charlotte îi permise lui Mari să-i ghideze paşii în direcţia conacului Ravenswood.

— Furtuna te-a ţinut trează aseară? întrebă Mari pe un ton precaut după câteva momente.

— Noi… începu Charlotte, adică eu…

Dar nu mai apucă să termine, căci ajunseseră în spatele conacului.

Îşi aduse aminte de insistenţa cu care Edward le spusese că ea şi Mari trebuiau să stea departe de Jack noaptea trecută.

— Oare e bine să intrăm?

Mari se întinse după clanţă.

— Nu mă tem de *el.*

După întâlnirile pe care le avusese cu presupusul conte şi după revelaţiile din noaptea trecută, Charlotte nu putea să spună acelaşi lucru. Dar nu credea că era locul ei să-i spună lui Mari că Jack nu era contele de Beckley – sau că Edward era.

Din fericire, bucătăria era goală. Mari se duse în camerele menajerei în timp ce Charlotte porni pe coridor către camera majordomului. Era încă foarte devreme. Cât timp era aici putea să se împrospăteze şi să-şi schimbe rochia înainte de a merge la mama lui Edward. Apoi, după ce urma să-i aducă împreună, avea să găsească curajul de a se prezenta şi pe ea. Şi odată ce ea şi Edward urmau să fie complet oneşti unul cu celălalt, oare era prea mult să spere că noaptea trecută putea să ducă la…?

Gândurile ei fură întrerupte de descoperirea că Jack îi bloca calea, îi zâmbi strengăreşte.

— Ah, doamnă Cary. Bună dimineaţa.

După toate aparenţele, se părea că noaptea trecută reuşise să găsească şi o a doua sticlă de vin. Poate şi o a treia. Avea cearcăne la ochi, părul răvăşit şi hainele neschimbate. Ea făcu o jumătate de reverenţă şi porni pe jumătate înapoi în direcţia bucătăriei.

— Bună dimineaţa.

Faptul că acum ştia că era un impostor nu însemna că nu era ameninţător. Oamenii disperaţi făceau lucruri disperate.

— Aşteaptă!

Ea încremeni în timp ce el păşi mai aproape.

— M-am tot gândit. Îmi pari destul de familiară. Poate ne-am întâlnit? În oraş, poate?

— Nu.

Acel răspuns rapid al ei avu efectul contrar. Intrigat în mod clar, el îşi trecu o mână prin păr, răvăşindu-l şi mai tare şi scoase un creion de după ureche. Vârî mâna în buzunarul de la jachetă şi scoase o bucată împăturită de ziar.

— Te deranjează dacă…?

Fără a aştepta un răspuns ori a termina întrebarea, lipi hârtia de perete şi începu să schiţeze. Creionul trecea peste hârtie cu mişcări exersate, scoţând sunete aspre în tăcerea de pe coridor. În loc să chicotească nervos aşa cum obişnuia, simţi că roşeşte sub privirea lui intensă, la fel ca modelul din acel portret straniu pe care îl găsise la etaj.

*

Acele desene trebuiau să fie opera lui. Simplul gând că cineva avea să dea peste chipul ei în acel portofoliu o făcu să-şi dorească să-şi strângă mâinile în jurul trupului, pentru a se proteja de privirea lui, de privirea străinilor. Dar se forţă să-şi ţină mâinile pe lângă corp şi făcu un pas în direcţia camerei menajerei, unde o auzi pe Mari foindu-se.

Bărbatul se opri brusc şi îi întinse bucata de hârtie.

Era o schiţă grăbită, neterminată, dar fără îndoială era chipul ei. Iar desenul îi confirma că el era autorul celorlalte

desene pe care le văzuse.

El stătea atât de aproape încât putea să simtă mirosul de vin care emana de la el. Voia să facă un pas în spate, dar instinctul îi spunea că acea mişcare ar fi o greşeală, actul final al unei creaturi înainte ca prădătorul să o atace. Fără a se grăbi să ia desenul de la el, ea ridică privirea suficient cât să-i vadă nodul neglijent al lavalierei, una dintre cele pe care ea le despachetase mai devreme şi le aşezase în sertar. Cât de mult îşi dorea să fi refuzat cererea lui de a-i aranja camera! Ar fi trebuit să-i lase cuferele neatinse.

— Oh, cât de nepotrivit din partea mea, zise el şi trase hârtia înapoi. Un asemenea portret ravisant merită un titlu pe măsură, nu? Folosindu-şi palma drept suport, scrise în grabă câteva cuvinte în partea de sus a foii. Iată!

Ea scutură din cap, refuzând să se uite. Dar conte sau nu, acest bărbat nu era obişnuit să primească un refuz. Încet, ea ridică ochii şi luă hârtia în mână. „Ducesa Dispărută”.

— Eu nu…

Înainte ca ea să apuce să pară ignorantă, el îi făcu semn către un loc de sub desen, îndreptându-i atenţia spre ce era scris acolo: ultimele bârfele din lumea bună de săptămâna trecută. Foaia fusese murdărită de desenul lui şi de mâna lui, dar cuvintele încă se vedeau:

Noul nostru duce a fost văzut ieri în oraş, îmbrăcat după ultima modă, deşi îi recomandăm să-şi concedieze croitorul, pentru că acest costum în mod special – pe jumătate avocăţesc, pe jumătate ecleziastic – pare să aibă mai multe iţe neterminate. Între timp, Ducesa Dispărută…

Hârtia îndoită ascundea restul articolului, iar pentru asta ea se simţi ciudat de recunoscătoare.

„Noul nostru duce”. Nu putea fi decât Robert. Aşadar, îşi continuase planul de a contesta testamentul tatălui său, chiar dacă asta însemna să anuleze căsătoria ei. Deşi hârtia îi tremura între degete, ea ridică bărbia şi îl privi pe Jack.

— Mi se pare că cel puţin autorul crede că ţinuta ducelui este frivolă.

Însă expresia sarcastică a lui Jack alungă încercarea ei de eschivare.

Fără să vrea, Charlotte strânse degetele, mototolind hârtia într-o mică minge, care căzu din mâna ei pe podea între ei.

— Ce… ce vrei de la mine?

Simţi frica sufocând-o, dar încercă să o înghită şi să vorbească, deşi era un adevărat chin.

— Colaborarea ta… Un zâmbet neplăcut îi curbă buzele. Ducele de Langerton oferă o recompensă substanţială oricui are informaţii care pot conduce la întoarcerea ta. Ai văzut cum arată acest loc. Aş avea nevoie de bani, Excelenţă.

Degetele lui pline de cărbune şi murdare şi de cerneală se întinseseră să o prindă de braţ.

— Ai dreptate. Sunt ducesa de Langerton. Dar tu nu eşti contele de Beckley.

Atacul ei, deşi şoptit, îl făcu să lase mâna în jos şi să facă un pas în spate. În starea lui, încă ameţit, se împletici, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe podea. Profitând de ocazie, Charlotte alergă pe coridor, prin bucătăria goală, şi ieşi în lumina orbitoare a soarelui. Instinctul îi spunea să fugă cât mai departe de el. Până când nu observă caii lui Sykes înhămaţi şi pe Garrick conducându-i pe alee, nu conştientiză cât de departe era dispusă să meargă.

— Stai! strigă ea, făcând frenetic din mână.

Roţile trăsurii se opriră.

— Te întorci la Londra, domnule Sykes?

Vizitiul se pregătea să urce capră, dar se opri cu un picior pe scară.

— Da, doamnă. Acum.

Fusese nebună să fugă de un străin îmbrăcat în negru. Câţi oameni disperaţi erau acum pe urmele ei sperând să pună mâna pe recompensă? Zilele ei de ascunziş se sfârşiseră. Robert avea să o vâneze ca pe o vulpe, privind cum câinii societăţii aveau să o facă bucăţi.

Era timpul să-l înfrunte, să-i răspundă la acuzaţii cu demnitate şi să spere că rezultatul urma să îi aducă pace şi mai ales libertate.

— Mă poţi lua cu dumneata, domnule Sykes?

Bărbatul ridică din sprâncene.

— Fără bagaje, doamnă?

Ea încuviinţă.

Pentru o clipă, avu impresia că el urma să o refuze. Uitându-se în spate, cercetă curtea, temându-se ca nu cumva Jack să vină după ea. Când se întoarse, Sykes încuviinţă.

— Prea bine.

Charlotte se grăbi spre trăsură, în timp ce Garrick sări să-i deschidă portiera.

— Mă tem că n-am nimic să-ţi ofer pentru efortul dumitale, domnule Sykes.

De sus, bărbatul îi strigă:

— Nicio problemă, doamnă. Doar să nu ţinem caii pe loc, vă rog.

— Oh. Oh, nu. N-aş vrea asta. Se sui în trăsură dând din cap drept mulţumire către Garrick. *Merçi!*

Abia după ce Sykes porni caii, iar trăsura se urni din loc, Charlotte se gândi la ce avea să creadă Edward când urma să descopere că plecase. Iar de acolo nu trebuia să se gândească prea mult pentru a se întreba ce avea el să spună dacă – sau când – Jack îi spunea cine era ea.

Oare avea să o ierte pentru că nu-i spusese adevărul cu totul?

Noaptea trecută, i se păruse că spusese tot adevărul care trebuia spus. Îşi pusese sufletul pe tavă pentru el şi îi explicase cine era în toate modurile care contau.

În toate, cu excepţia unuia. Şi până la urmă, cât de mult conta un titlu? Până la urmă, era ducesă doar cu numele, aşa cum Robert era disperat să dovedească. Iar ea cu siguranţă nu-i purta pică lui Edward pentru că îşi păstrase titlul secret.

Privi pe geam către peisaj. Părăsind Ravenswood, lăsa jumătate din inima ei în urmă. Dar nu se putea întoarce.

Dacă ar fi făcut asta, s-ar fi trezit dusă la Londra în compania lui Jack. Şi dacă cineva urma să ceară vreo recompensă pentru întoarcerea ei, avea să fie chiar ea.

Doar că data aceasta nu se mai gândea la bani.

Cu degete tremurânde deschise geamul şi scoase capul.

— Garrick!

Sykes trase de hăţuri, dar nu opri caii. Garrick veni alergând lângă trăsură, aproape fără suflare.

— Da?

— Spune-i… Trăsura începu să meargă mai repede, cu Garrick alergând pe lângă ea. Spune-i domnului Cary că…

Dar cuvintele care îi veneau în minte înceţoşată erau un amestec de franceză şi engleză. Nu putea să aibă încredere că altcineva le putea transmite. În timp ce caii lui Sykes prindeau viteză, Garrick se chinuia să ţină pasul. În câteva clipe nu mai avea să-i audă cuvintele.

— Spune-i domnului Cary că-mi pare rău.

După ce urma să rezolve tot cu Robert avea să se întoarcă la Ravenswood, ca să-i explice personal. Avea să-l facă pe Edward să înţeleagă ce simţea. Între timp, putea să-i facă un cadou de despărţire.

— Şi du-te la chilie, îi strigă lui Garrick. Spune-i lui Tessie că cel pe care-l aştepta s-a întors în sfârşit acasă.

Capitolul 16

Lumina dimineţii dansa în camera în care Edward dormea, alungând şi ultimele fragmente ale visului său. În vis avea iar cincisprezece sau şaisprezece ani şi o asculta cu jumătate de ureche pe Tempest repetând conjugările verbelor, restul din mintea lui rătăcind într-o carte pe care tatăl ei i-o împrumutase.

— A iubi, *aimer.* Chicoti, dar el o ignoră. *J'aime. Il, elle, on aime. Nous aimons. Vous… vous aimere?* rosti ea repede formele verbului, fără a acorda prea multă atenţie la

exactitate sau accent.

— *Vous aimez,* o corectă el automat.

— Nu, nu. Nu ai înţeles. Eu întrebam. Crezi că te vei îndrăgosti vreodată, Edward?

Întrebarea reuşise să-i capteze atenţia. Închise cu zgomot cartea, se aşeză într-un genunchi lângă scaunul pe care ea stătea leneşă, o prinse de mâna mică şi firavă şi îi făcu o mărturisire pe un ton exagerat de pasional:

— *Mais oui, ma chérie. Je t'aime.*[9]

Şi, aşa cum sperase el, ea chiţcăi în semn de protest, sări în picioare şi ieşi, lăsându-l să citească. Era un truc meschin. Unul dintre multele pe care şi le făceau unul altuia crescând aşa cum crescuseră. Abia după mulţi ani avea să simtă altceva decât sentimente frăţeşti pentru Tempest Holderin şi, când se întâmplase, ea avea să-i respingă avansurile într-un mod la fel de direct ca în acea zi

Je t'aime. Te iubesc. Cuvintele pe care orice tânăr cu o franceză cât de cât decentă spera să le audă într-o zi de la o femeie frumoasă. Dar oare de ce îşi adusese aminte de asta tocmai în această dimineaţă?

După ce îşi dădu de pe faţă părul răvăşit şi se frecă la ochi cu podul palmei, îşi aminti. *Charlotte.*

Se mişcă pe salteaua plină de cocoloaşe, întorcându-se pe o parte şi aşteptându-se să o vadă ghemuită lângă el. Dar cealaltă jumătate din pat era rece şi goală. Camera era scăldată în lumină. Trebuia să fi trecut o oră sau mai mult de când răsărise soarele. Pentru prima dată de când se întorsese în Anglia dormise neîntors. Ea trebuie să se fi trezit foarte devreme, îşi pierduse răbdarea şi ieşise afară.

Doar nu se întorsese la conac? Se ridică repede în picioare şi adună grăbit hainele pe care le trânti pe el. Cu siguranţă ea ştia să nu facă asta.

Când nu văzu niciun semn de Charlotte în jurul Rookery sau în apropiere de pădure, porni spre conac, intrând prin bucătărie, aşteptându-se să o vadă goală. Dar Mari era acolo, făcea focul. Era şi o pisică – Negruţa, parcă

9 Bineînţeles că da, draga mea. La naiba! - în limba franceză, în original ea. Te iubesc. (în limba franceză, în original)

aşa îi spusese Charlotte? – care se juca la picioarele ei, urmărind o minge de hârtie. Se pregătea să o certe pe Mari pentru că se întorsese, dar nu era momentul potrivit.

— Ai văzut-o pe Charlotte?

— În dimineaţa asta? Mari se întoarse de la vatră, înclinându-şi curioasă capul. Da. Am întâlnit-o când ieşea din Rookery şi am venit aici împreună. Cred că e în camera ei, odihnindu-se, spuse Mari surâzând. Părea… obosită.

Înainte ca el să apuce să răspundă, Jack intră împleticindu-se, arătând – şi mirosind – a băutură. Se frecă la ceafă şi se aşeză cu greutate pe una dintre bănci, morocănos.

— Cafea.

Cu chipul împietrit, Mari aruncă o privire spre Edward înainte de a executa acel ordin.

— A plecat, mormăi Jack, pe jumătate prăbuşit pe masa servitorilor. Sykes trebuia să ducă trăsura înapoi în oraş în dimineaţa asta. Presupun că s-a dus cu el.

— A plecat? În oraş?

Incapabil să se abţină, Edward îl prinse pe Jack de păr şi îi înălţă capul suficient pentru a se uita în ochii lui. Jack icni.

— Hei! Uşor. M-a lovit ea destul.

— Ce naiba spui?

El miji un ochi deja vânăt, ca şi cum încerca să-şi aducă aminte.

— Acum că mă gândesc mai bine, cred că doar m-a împins. Probabil m-am lovit la cap când am căzut.

— Şi ce-ai făcut ca să te împingă? tună Edward, iar Jack râse.

Lăsând capul bărbatului să cadă din nou pe masă, Edward ieşi din bucătărie şi porni pe coridor. Deşi picioarele şi inima lui voiau să alerge, nu putea să cedeze acestui impuls. Avea să o găsească bine şi în siguranţă în camera ei. Sigur.

Dar ciocănitul la uşă nu primi răspuns; camera fostului majordom era goală. Cu paşi grăbiţi, se întoarse către bucătărie şi ieşi pe uşă. În curtea grajdului văzu urme

de la roţile trăsurii şi de la copitele cailor lui Sykes, deşi noroiul era prea moale pentru a păstra cu adevărat amprentele. În grajd, Samson necheză uşor la el. Garrick nu era nicăieri.

Înapoi la bucătărie, Edward se întinse peste masă şi îl ridică pe Jack din nou, de această dată de lavalieră, trăgându-l în picioare. Banca se clătină în spatele lui şi se lovi de podea.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat în această dimineaţă de a hotărât să fugă?

În ciuda poziţiei lui, Jack reuşi să rânjească.

— Se pare că adevărata poveste e despre ce s-a întâmplat noaptea trecută. A reuşit să te facă să i-o tragi înainte să fugă?

Drept răspuns, Edward îl târî de la masă şi îl ţintui de perete. Deasupra capului său, clopoţeii pentru servitori scoaseră clinchete de protest.

— Ai grijă, îl ameninţă Edward strângându-l mai tare.

Nu ar fi lovit niciodată un om, dar Jack nu avea de unde să ştie. Jack îşi dădu ochii peste cap.

— Doar am speriat-o un pic, mă jur.

— Ai speriat-o? repetă Edward pe un ton nervos. Acum, vârful cizmelor lui Jack fluturau neajutorate, lovindu-se de podea. De ce?

— I-am zis că ştiu cine e.

— Şi cine e?

— Charlotte Blakemore, rosti răguşit bărbatul. Ducesa văduvă de Langerton.

Şocul îl făcu pe Edward să slăbească strânsoarea. O *ducesă?*

Răsuflând din greu, Jack se prăbuşi pe podea.

Restul poveştii veni mai repede, după ce bărbatul îşi recuperă răsuflarea.

— A dispărut din Bath cu o săptămână sau mai mult în urmă. Se zice că soţul ei i-a lăsat o avere colosală, dar fiul ei vitreg, ducele actual, are de gând să conteste testamentul răposatului tată – şi căsătoria, dacă poate.

— Pe ce motiv?

— Susţine că bătrânul înnebunise înainte ca ei să se căsătorească, înnebunise? Asta era o acuzaţie serioasă. În mintea lui, Edward încerca să pună cap la cap şi să înţeleagă ceea ce ştia despre ea – hainele ieftine, cunoştinţele pe care le avea despre sarcinile servitoarelor, ceea ce îi spusese despre originile ei – cu ideea că era ducesă. Doar ţinuta ei imposibil de mândră părea să se potrivească cu descrierea persoanei pe care Jack o identificase.

Bineînţeles că ea ar fi putut la fel de bine să spună aceleaşi poveşti triste unui duce bătrân cu mintea înceţoşată, ar fi putut să-i câştige mila, apoi averea. *Aproape.*

Cu coada ochiului, Edward o văzu pe Negruţa arcuindu-se şi sărind. Ghemotocul de hârtie cu care se jucase sări dintre lăbuţele ei. Pentru câteva clipe, curentul care venea dinspre foc părea să-l fi prins şi să-l tragă spre el, ameninţând să-l înghită cu totul, înainte ca vântul să-l rotească înapoi în cameră. Edward îl prinse din aer.

— Ce e asta? întrebă el, îndreptând banca şi aşezându-se.

Când desfăcu hârtia pe masă, ochii îngrijoraţi ai lui Charlotte îl loviră din plin de pe foaia mototolită, desenaţi de o mână abilă, deşi pe alocuri creionul se întinsese. „Ducesa Dispărută” era scris deasupra capului ei.

— Dovada, răspunse Jack, ridicându-se în picioare şi aşezându-se lângă Edward, la masă.

În timp ce cerceta desenul, reuşi să înţeleagă mai mult din textul scris. „Noul nostru duce… un costum… mai multe iţe neterminate”. Când ajunse la cuta de pe foaie, o desfăcu şi citi mai departe.

Între timp, Ducesa Dispărută a fost văzută ultima dată îndreptându-se spre vest în compania unui necunoscut cu părul negru. Fără îndoială că speră ca el să aibă leacul pentru „infirmităţile” răposatului soţ.

— Se spune că mariajul lor n-a fost consumat

niciodată, îi explică Jack. Când a descoperit că poate pierde tot dacă Langerton putea dovedi că ea n-a fost „jumulită”, a fugit… în căutarea unui tip care să facă ceea ce bătrânul nu putuse, aşa se zice. Noul duce a pus o recompensă frumuşică pe capul ei, promiţând bani buni celui care putea s-o aducă înapoi înainte ca ea să reuşească. Când am recunoscut-o, m-am gândit că mi-ar prinde bine banii ăia. Dar se pare, adăugă el, uitându-se cu viclenie la hainele şifonate ale lui Edward şi îndreptându-şi gulerul cu gestul sugestive, că e prea târziu.

— Ai grijă, mormăi Edward. Vorbeşti despre…

Se întrerupse înainte ca acel cuvânt să se desprindă de buzele lui; acea minciună nu mai era necesară, dar gestul nu rămase neobservat.

— De soţia ta? întrebă Jack râzând.

Edward nu-i răspunse. Detaliile din rubrica de bârfe şi povestea lui Jack se potriveau cu ceea ce ştia. O întâlnise pe Charlotte în apropiere de Bath. Avea verighetă şi susţinea că este văduvă. Iar noaptea trecută, îi luase virginitatea.

Mari înaintă către masă, aproape împiedicându-se de Negruţa. Mormăind, turnă lichidul cald într-o cană goală şi i-o înmână lui Jack.

— Bleah, ce amară e, zise el strâmbându-se când înghiţi prima gură din cafeaua lui Mari.

Edward îşi aminti povestea lui Charlotte despre cum se simţea sfâşiată între două lumi: dorinţa franţuzească şi răceala englezească, îi putea vedea zâmbetul timid. Putea să-i audă accentul seducător: „Te vreau pe… tine”. Ei bine, ştiuse de când o întâlnise că era o povestitoarea bună.

Dintr-odată un zgomot îl trezi din reverie, aducându-l în prezent. Jack lovise cu palma în masă.

— Femeie, ce faci? De ce te holbezi la mine aşa? Încerci să mă blestemi? întrebă el uitându-se când la Mari, când la pisica neagră. Eşti vreun soi de vrăjitoare?

— Vrăjitoare? Ah, nu-s aşa ceva, insistă Mari scuturând din capul înfăşurat cu turban, în engleza ei perfectă de obicei simţindu-se dialectul din insule. Nu vorbi

de blesteme. Eu nu-s vreo femeie cu din astea.

Jack nu părea să se fi liniştit. Pe frunte îi apăruseră broboane de transpiraţie. Edward privi către Mari.

— Ce-ai făcut? o întrebă.

Ea îl privi îndelung, ca şi cum se întreba dacă să-i spună secretul ei sau nu.

— Cu siguranţă îţi aduci aminte de stăpânii răi care au fost loviţi deodată de dureri de cap, de crampe sau de vomă?

— Păi… da, bineînţeles.

Boli de toate felurile bântuiau prin insule.

— Sclavele vorbeau la piaţă, ştii, îi zise ea aruncându-i o privire cu subînţeles. Îţi dădeau sfaturi. Schimbau reţete. Eu ştiu cum să fac un om rău să sufere.

— Ce i-ai dat?

— Doar otravă simplă, răspunse ea, făcând semn către cana pe jumătate goală. Asta-i tot.

Până atunci, Edward nu văzuse niciun om făcându-se literalmente verde la faţă; îşi imaginase mereu că nu era decât o expresie exagerată.

— Otravă? În cafea? reuşi Jack să bolborosească înainte să se prindă de stomac şi să se prăbuşească pe masă.

Edward îl prinse pe Jack de un umăr şi îl scutură cu putere, dar omul nu se trezi. Încet, îşi ridică, oripilat, ochii către Mari.

— Calmează-te, domnule Edward, îi zise ea, pe un ton normal din nou. Dacă aveam de gând să-l otrăvesc, nu ar fi ştiut până în ultima clipă. Cu calm şi mişcări bine calculate, turnă cafea într-o cană şi pentru ea, apoi sorbi. Pentru unii bărbaţi, nimic nu este mai înfricoşător decât o femeie care îşi cunoaşte propriile puteri – cu atât mai mult când este şi negresă. I-am văzut teama în ochi, aşa că m-am decis să mă joc cu el, să pretind că sunt ceea ce el şi-a imaginat că sunt. N-am crezut că e atât de slab cât să leşine.

Încă surprins de interpretarea lui Mari, Edward nu putu să nu recunoască că jocul ei fusese o pedeapsă potrivită pentru faptul că Jack o speriase pe Charlotte. Mari

apucă hârtia de pe masă cu o mână. Ochii ei priviră schiţa făcută în grabă şi cuvintele încercuite.

— Ei bine, cu toţii ştiam că ascunde ceva. Orice prost îşi putea da seama că se temea.

— Sau că era foarte şireată. Oh, Doamne! Mari… încep să-mi doresc să nu mă fi întors niciodată acasă.

— Acasă? În Anglia te referi. Când el nu-i răspunse, ea insistă: Nu promisiunea unei slujbe te-a adus aici, nu? Eşti din locurile astea. Din Gloucestershire, Little Norbury…

— Ravenswood. Nu mai vedea scopul în a ascunde adevărul de Mari. De fapt, era uimit că îi luase atât timp pentru a pune cap la cap lucrurile. M-am născut aici. Tatăl meu a fost Lord Beckley.

Mari se uită la el, apoi la Jack, apoi din nou la el, fără a arăta vreo emoţie. Dacă era surprinsă, nu avea să arate asta.

— Şi acum…?

— Eu sunt.

Privirea ei alunecă către schiţa pe care o cercetă câteva momente, după care o strânse în pumn şi o aruncă pe podea către Negruţa, care se prefăcu că o ignoră, deşi ridică veselă coada. Mari făcu semn cu bărbia către Jack.

— Nu te lua după el.

— Chiar dacă are dreptate?

— Nu are de unde să ştie tot adevărul, insistă ea. Nu ştie ce este în inima ei.

Edward pufni.

— Inima ei? Ne-a minţit, Mari. M-a făcut să cred că îi pasă. Că îi pasă de soarta Ravenswood. Că îi pasă de mine. Dar la final nimic n-a fost decât una din poveştile ei.

— Mi se pare mie că n-a fost singura care a spus poveşti, milord.

Edward deschise gura pentru a-i replica, însă realiză că privirea lui Mari era în altă parte, către ceva din afara încăperii. Se întoarse şi el şi privi prin uşa deschisă de la bucătărie. O bătrână stătea acolo, cu umerii lăsaţi, cu degetele noduroase ţinând strâns un baston. Când îşi înălţă capul, Edward îi văzu cicatricile de pe faţă şi ochiul orb şi

alb.

— Vă pot ajuta, doamnă? întrebă el, ridicându-se.

Ea înclină capul pentru a se uita la el cu ochiul bun, apoi trase brusc aer în piept şi rosti un singur cuvânt:

— Neddy?

Capitolul 17

Când femeia încercă să intre în bucătărie, se împletici nesigură. Garrick apăru în prag în spatele ei, gata să ajute, dar Edward i-o luă înainte. Cu delicateţe, îi cuprinse braţul cu al lui, conducând-o către bancă şi îngenunchind pentru a o privi direct în faţă. Îi era teamă până să şi clipească, ca nu cumva dacă închidea ochii să se trezească şi să descopere că totul fusese un vis. Îi cercetă chipul, trecând dincolo de masca de cicatrici pentru a regăsi trăsăturile familiare neatinse de asprimea timpului. Cu siguranţă memoria îi juca feste, iar inima i-o luase la goană în piept.

— M-mama?

Ochiul ei albastru îl fixă.

— Şi când te gândeşti, murmură ea, că m-am îngrijorat în tot acest timp că s-ar putea să nu ştiu când aveai să te întorci acasă.

Deşi tânjea să o ia în braţe, femeia părea atât de fragilă încât el se mulţumi să ridice mâna care se odihnea pe bancă şi să o ducă la buzele lui tremurânde, apoi către obrazul lui. Nu putea să găsească cuvintele pentru a descrie senzaţia atingerii mamei lui după atâţia ani, mai ales când se gândise că nu avea să o mai simtă vreodată.

— Oh, mamă, mamă. Am crezut... am crezut că ai murit.

— La fel am crezut şi eu. Oh, dragul meu, unde ai fost în tot acest timp?

El trecu peste întrebarea ei.

— Nu mai contează. Acum sunt aici cu tine.

— A fost în Indiile de Vest, doamnă, zise Mari,

înaintând.

Mama lui rămase de surprinsă văzând-o pe Mari.

— Oh, zise ea, pe jumătate exclamând, pe jumătate întrebând.

— Dumneavoastră sunteţi cea pe care lumea o strigă Tessie? întrebă Mari fără a se sfii.

Mama încuviinţă.

— Tu... tu... tu eşti cea care locuia la chilie? se bâlbâi Edward.

Markham îi menţionase ceva în treacăt despre o femeie fără adăpost, dar el nu se arătase preocupat de subiect. La momentul respectiv, alte probleme păreau mai presante. Dumnezeule! Dacă l-ar fi ascultat, şi-ar fi găsit mama mai repede.

— Oh, mamă. Asta n-a fost o viaţă pentru tine. N-a fost viaţă pentru nimeni. De ce nu te-ai dus la sora ta, aşa cum ai zis că o să faci?

— Aşa cum am zis...?

El îşi feri privirea, ruşinat de acea amintire, de copilăria lui în gândire.

— Eu mă ascunsesem... mă jucam cu soldăţeii în salonul tău. Doamna Henderson a venit. Am auzit cum i-ai mărturisit că ai vrea să pleci şi să-l laşi pe tata de îndată ce eu aş fi fost trimis la şcoală. Mi-era teamă să nu păţeşti ceva între timp, aşa că... am fugit.

— Neddy.

Tandreţea modului ei de a-l certa îl făcu să plângă, aşa că îşi lăsă capul în poala ei pentru a-şi ascunde lacrimile de ea. Sprijinindu-şi bastonul de marginea băncii, ea îşi puse cealaltă mână pe creştetul lui şi începu să-l mângâie cu degetele ei noduroase.

— Oh, mamă, şopti el în fustele ei. De ce ai rămas?

— N-am avut de ales.

El avu nevoie de toată forţa pe care o mai avea pentru a-şi ridica capul şi a vedea adevărul: părul ei şaten-închis era încărcat cu şuviţe albe, era foarte slabă, cu cicatrici pe chip. Suferinţa o îmbătrânise înainte de vreme.

— Ce ţi-a făcut?

Ea scutură din cap, nevrând să-i spună, dar el nu o slăbi cu privirea.

— Era convins că ştiu unde te-ai dus, zise ea în cele din urmă, resemnată. Şi chiar dacă aş fi ştiut, nimic şi nimeni nu m-ar fi făcut să-i spun. Într-o zi, la vreo săptămână după ce plecaseşi, el… Avu nevoie de o clipă pentru a se îmbărbăta înainte de a începe din nou: A trimis după un doctor din Stroud. Am prins frânturi din conversaţia lor. I-a zis bărbatului să spună că am variolă. Dar n-am fost niciodată examinată. Îndrăznesc să spun că i-a dat bani. După aceea, tatăl tău m-a închis în camera mea şi a trimis servitorii de acasă – pentru siguranţa lor, asta le-a zis. N-a vrut să aibă martori la cruzimea lui. Vestea despre o presupusă molimă s-a răspândit ca focul, iar oamenii au fugit. Câteva zile mai târziu, am văzut cum nişte bărbaţi cară un coşciug. Plin de pietre, îmi imaginez. Dar cine ar fi îndrăznit să investigheze şi să rişte să răspândească boala? Sau mai rău, să-l enerveze pe tatăl tău? Domnul Henderson plecase luându-şi draga soţie după el pentru a o duce undeva unde să fie în siguranţă, iar sărmanul domn Cummings probabil că era agitat de moarte de haosul din sat.

— E o piatră funerară în cimitir, zise Edward pe un ton la fel de dur ca lespedea de granit pe care o vedea în minte.

— Ştiu. Am văzut-o, răspunse ea uşor, dar ferm. Tatăl tău a plecat de la Ravenswood în acea după-amiază. Eu eram… rănită grav. Şi eram foarte slăbită. De ce m-a lăsat în viaţă, nu ştiu. Sunt sigură că a vrut ca eu să mor în acea cameră. Dar presupun că nu voia să se gândească la sine ca la un criminal. Sau poate ideea de a-mi curma suferinţa i se păruse un act de bunătate prea mare pentru mine.

Pe de altă parte, Edward simţea că l-ar fi trimis pe lumea cealaltă cu mâinile goale pe tatăl său dacă ar mai fi fost în viaţă şi asta fără a se simţi vinovat. Şi nu era sigur dacă acest lucru îl făcea un monstru sau un erou.

— În cele din urmă, am reuşit să ies din închisoarea mea, după cum vezi, deşi m-am temut că nu aveam să

găsesc puterea. Până am evadat, totul era… ei bine, multe încă le vezi şi tu. Oamenii fugiseră. Casa fusese abandonată. Nu ştiam dacă avea să se întoarcă sau nu, dar am sperat din tot sufletul că *tu* aveai să vii acasă, îi mărturisi ea, mângâindu-i obrazul cu degete reci. Aşa că am rămas. Mi-am croit drum, cumva, către chilia veche. Şi am trăit acolo de atunci. Am devenit femeia nebună şi bătrână pe care toată lumea o ştie drept Tessie.

— Nu te-a ajutat nimeni?

Ea încuviinţă.

— Oh, ba da, din când în când. Câteodată, vreun bărbat plecat la vânătoare mi-a tăiat lemne în schimbul unei mese şi pentru a se adăposti o noapte. În majoritatea timpului, m-am ajutat singură. Am luat mâncare şi tot ce am mai găsit din această casă şi am folosit banii pe care îi pusesem deoparte ani la rând, pentru orice eventualitate. Câte un penny pe ici, pe colo; niciodată prea mult ca tatăl tău să observe. În timp, am devenit suficient de îndrăzneaţă pentru a mă aventura în sat să cumpăr mai multe provizii, dar până atunci majoritatea feţelor cunoscute mie plecaseră. Iar cei care rămăseseră, dacă au bănuit cine sunt, adăugă ea, uitându-se nesigură către Garrick, n-au scos niciun cuvânt.

— Ar fi trebuit să fi mers la magistrat, mama, îi zise el. Ar fi trebuit să-l denunţi pe tata pentru ce ţi-a făcut.

Expresia ei se schimbă. Pentru prima dată, el îi auzi furia din voce.

— Soţiile nu sunt apărate de lege, Edward. Asta mi-ar fi adus doar mânia lui, nimic mai mult.

El se ridică. Cizma îi scârţâi pe podea. Se aşeză lângă mama lui pe bancă, cu un braţ în jurul umerilor ei.

— Ar fi trebuit să fiu aici să te ajut.

— Erai doar un copil, Edward.

— Nu mai sunt copil de mulţi ani, mamă.

— Văd asta, zise ea zâmbind. Băiatul meu a devenit bărbat.

— Să fiţi mândră de el, interveni Mari de după umărul lui. A avut o mare contribuţie în a face ceva teribil, odios să

devină suportabil.

— O contribuţie foarte mică, protestă el.

— Ai supravieţuit, domnule Edward, insistă Mari, încrucişându-şi braţele la piept. Şi i-ai ajutat şi pe alţii să facă la fel. Mama ta are dreptul să ştie ce fel de bărbat a devenit băiatul ei. Nu o să permit să faci să pară că munca ta e mai puţin decât a fost – nu în faţa ei, nu în faţa ta.

Mama o privi cu ochii uimiţi încă.

— Mulţumesc, Mari, îi zise Edward. Dar tot nu înţeleg de cum ai ştiut cine este Tessie de fapt – ai bănuit ceva? Tu i-ai cerut să vină aici în dimineaţa asta?

Când Mari scutură din cap, Garrick interveni, murmurând:

— Nu, domnule, zise el, firimituri curgând de pe buzele lui. Urmărise reuniunea de familie de la distanţă, din pragul uşii, ronţăind un corn pe care îl şterpelise dintr-un coş din apropiere. Doamna Cary mi-a zis să o aduc, înainte să plece.

În acelaşi moment, mama lui interveni:

— Charlotte a ghicit.

— Ai cunoscut-o pe Charlotte?

— Doamna Cary? Mama era uimită. Mi-a zis că este soţia administratorului.

Toată pălăvrăgeala zgomotoasă reuşi să-l trezească din leşin pe Jack. Când gemu în spatele lor, mama se întoarse uşor pentru a-l putea vedea.

— Şi cine este acest tânăr?

— Nu sunt sigur, zise Edward, împingând masa astfel încât Jack să stea mai drept. Dar a spus la toată lumea că este moştenitorul pierdut al contelui de Beckley.

Încet, Jack îşi înălţă capul şi deschise un ochi, gemând tare, mai degrabă efectul unei nopţi de băut decât al aşa-zisei vrăjitorii a lui Mari.

— Sunt. Sunt fiul lui cel mare, de fapt.

— Nu, zise mama pe un ton ferm, dar se simţea incertitudinea pe chipul ei. Acesta este fiul meu, zise ea, punând o mână peste mâna lui Edward aşezată pe masă.

— Nu mă îndoiesc, zise Jack, râzând amar. Ăsta a fost

norocul meu de-a lungul anilor. Se uită la Mari, apoi îşi frecă ceafa şi zise: Numele meu este Jacques Revard.

Edward simţi sau mai degrabă auzi cum mama lui rămase fără respiraţie.

— Revard?

— Îţi aminteşti de mama?

Furia amestecată cu surpriza se puteau citi în expresia lui.

— Da. Bineînţeles. Louise Revard a fost camerista mea, îi explică lui Edward. Când m-am căsătorit, tata mi-a zis că o pot lua la noua mea casă. Am fost aşa bucuroasă să o am acolo cu mine. După aceea, eu... eu mi-aş fi dorit să nu fi fost atât de egoistă. Mi-aş fi dorit să o fi lăsat în urmă. După ce am înţeles cu adevărat cu ce fel de bărbat m-am măritat... încet, scutură din cap. Era prea târziu. Ea a venit la mine şi mi-a zis că este însărcinată... Tatăl tău a dat-o afară, bineînţeles. N-am ştiut dacă trebuia să mă duc să pledez pentru ea sau dacă asta ar fi înrăutăţit lucrurile. Şi atunci am descoperit că te aşteptam pe tine...

— Moştenitorul, mârâi Jack.

— Da.

Mari se aşeză pe scaunul cel mai apropiat de ea, ascultând fără jenă, şi după ce trase tot coşul cu cornuri pentru el, Garrick se lăsă pe scaunul opus şi făcu acelaşi lucru.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă mama în şoaptă.

— A fost forţată să... a trecut prin timpuri grele, îi răspunse Jack.

Edward aproape se bucură că bărbatul nu detalie.

— Când am crescut suficient de mare, am devenit ucenicul unui pictor, care fie nu putea, fie nu voia să-mi spună Jacques. Aşa am devenit Jack. După ce a descoperit că aveam un talent aparte pentru a realiza un desen după cum cineva îmi descria o scenă sau o faţă, a găsit o cale de a face bani de pe urma mea. Am desenat schiţe în cărbune cu oameni morţi pentru cei dragi care nu-şi permiteau un portret. Şi din când în când, atunci când un om căutat de lege era urmărit, sergentul mă chema pentru a face un afiş.

— Aşa ai aflat de Charlotte, zise Edward.

— Da, fiul ei vitreg îşi dorea o schiţă care să fie împrăştiată peste tot. Am făcut prima schiţă din descrierile secretarului său… iar când am văzut-o aici, am ştiut.

— Ce ai ştiut? întrebă mama. Unde e? Şi ce e toată treaba asta cu doamna Cary?

— A plecat, mamă. A plecat devreme de dimineaţă. Şi nu este doamna Cary. A fost… *este* ducesa văduvă de Langerton, aparent.

— Deşi e o nimeni prin naştere, interveni Jack. Jumătate franţuzoaică, ca mine.

— Şi prinsă într-o încurcătură uriaşă…

Jack râse.

— Poţi să spui şi aşa.

— Deşi n-am ştiut toate dedesubturile până acum, termină Edward vorbind peste el. Când am cunoscut-o, era evident că avea nevoie de un loc sigur unde să stea. Am adus-o la Ravenswood. Dar situaţia de aici era atât de nesigură încât n-am fost dornic să spun cine sunt, nici măcar ei. Aşa că am spus tuturor că sunt noul administrator. Şi pentru a nu trezi şi alte suspiciuni, am decis să spunem că suntem soţ şi soţie.

Ca şi cum bănuia tot ce presupusese înşelătoria lor, mama îi vorbi calm:

— Cu atât mai mult trebuie să o ajuţi acum, Neddy.

Jack ridică una din sprâncenele negre şi groase, cu o expresie sardonică.

— Deja a făcut asta.

— Continuă-ţi povestea, Revard, îi ceru Edward. Cum de ai ajuns să vii aici şi să susţii că eşti contele?

— Când Lord Beckley a murit cu câteva luni în urmă…

Mama icni.

— E mort?

— Aşa zice el, mamă. N-am apucat să confirm încă, dar după cum arată lucrurile aici, aşa se pare…

— E adevărat, insistă Jack.

Auzindu-l, ceva din durerea şi teama de pe chipul mamei lui o părăsi, lăsând-o parcă cu ani mai tânără.

— Când a murit, povestea lui a fost iar în ziare… cum dispăruse fiul lui, cum pierderea îl adusese aproape în pragul nebuniei din cauza durerii. A petrecut o bună parte din ultimii douăzeci de ani la Londra, ducând o viaţă liniştită şi respectabilă. Sau aşa se spune. Ocazional, câte un servitor mai spunea şi altă poveste, adăugă el sumbru.

— Ai ştiut mereu că este tatăl tău.

— Oh, da. Mama s-a asigurat că ştiu. Când ea a murit, am plecat să-l caut. Nu m-am apropiat niciodată prea mult pentru a vorbi cu el, dar din când în când l-am văzut. Am ghicit cine eşti din momentul în care ne-am cunoscut. Amintirea asemănării cu tatăl său îl făcu pe Edward să-şi ferească privirea. Când am citit despre fiul care dispăruse de peste douăzeci de ani, despre care se credea că fusese răpit, şi despre titlul care pur şi simplu avea să fie pus deoparte şi să dispară, iar proprietatea ar fi putut să se întoarcă la Coroană… Nu mi se părea corect. El mai avea un fiu, unul care era viu şi bine.

— Şi care avea nevoie de bani.

— De unde era să ştiu că cineva urma să fie rănit din povestea asta? exclamă Jack. Toată lumea credea că sunteţi morţi. Aşa că am închiriat o trăsură care să mă ducă la Ravenswood doar pentru a vedea ce era ce. M-am aşteptat să găsesc câţiva servitori. Nu asta. Nu pe tine. Şi cu siguranţă nu pe Ducesa Dispărută.

— Sunt sigură că nici ea nu se aştepta să te vadă pe tine, zise Edward. De aia a şi fugit.

— Îmi pare rău că am speriat-o. Dar n-am văzut să fie altceva care să mă ajute aici. Aveam nevoie de acea recompensă, zise el încrucişându-şi braţele pe masă şi lăsându-şi capul în jos din nou. Şi acum nici asta nu mi-a mai rămas.

— O recompensă? întrebă mama. Pentru ce?

— Pentru întoarcerea ei. Ducele cel bătrân i-a lăsat ceva cu mult peste zestrea ei, îi explică Edward. Iar fiul lui nu vrea să accepte asta. El speră să arate că testamentul nu este valid şi căsătoria la fel, dacă poate.

— Va reuşi?

Jack ridică din umeri.

— Sunt oameni care spun că ducele va face orice pentru a ţine acei bani departe de ea.

Edward îşi aminti dintr-odată ceva: imaginea lui Charlotte la han, uitându-se peste umărul lui, cu ochii plini de teroare. Oare fugise pentru că se temea de ceva mai oribil decât de bârfă?

— E în pericol?

— S-ar putea, îi zise Jack. Dat fiind că i-am întâlnit pe servitorii lui Langerton, aş zice că e un bărbat care e mai mult temut decât plăcut.

— Şi acum ce urmează? întrebă mama.

— O să fac toate demersurile pentru a-mi lua titlul, apoi voi face tot ce trebuie ca Ravenswood să revină de pe marginea prăpastiei, declară Edward ferm. Nu vei mai dormi în căsuţa aia rece de piatră.

Auzindu-i cuvintele, pe chipul lui Jack se citi amărăciune. Poate îşi amintea de chinul propriei mame. Mama lui Edward vorbise cu atâta afecţiune de Louise Revard. „Poate că o femeie cu suflet bun era suficientă pentru a tempera trăsăturile cele mai groaznice ale tatălui”, se gândi Edward, uitându-se la mama lui. Poate că nu-i plăcea comportamentul lui Jack, dar el era fratele lui şi fusese crescut în circumstanţe deloc plăcute. În alte circumstanţe, fără îndrumarea blândă a lui Thomas Holderin, poate că şi el ar fi devenit cam la fel?

— Şi ai dreptate, Jack. Nu e corect. Mama ta a suferit mult şi nu din cauza ei. Şi tu ai plătit un preţ pentru ceea ce tata… tatăl nostru a făcut.

— E o scuză foarte slabă pentru felul în care m-am comportat în ultimele zile, îi răspunse Jack, părând neaşteptat de chinuit de remuşcări. Apoi, umerii i se lăsară ca şi cum toată greutatea lumii îl apăsa. Dar încă am datoriile mele pe cap.

— Cât?

— Aproape două sute. Majoritatea, bani pentru doctorul mamei şi ceea ce îi datora ea proprietarului. Şi taxa pentru mormântul ei. Eu n-am… n-am putut s-o las să

fie înmormântată ca o sărmană, zise el. Când Edward încuviinţă din cap, Jack păru spăşit. Mai e şi plata pentru croitor şi pentru cizmar, bineînţeles – ştiam că trebuie să arăt cum trebuie, dacă voiam să conving pe cineva că eram Beckley.

Două sute de lire. O sumă neînsemnată pentru a forţa un bărbat să joace un joc atât de periculos.

— Cred că putem face un soi de aranjament pentru a te ţine departe de închisoarea datornicilor, zise Edward.

— Mulţumesc. Jack îşi îndreptă spatele, iar ceva din disperarea lui îi părăsi privirea. Lord Beckley. Şi sper să am şansa de a mă revanşa şi în faţa doamnei, cândva. Şi dumitale îţi datorez scuze, doamnă, adăugă el, uitându-se la Mari, care încuviinţă din cap uşor, în semn că îl iertase.

Edward simţea că acum vede pentru prima dată adevărata faţă a bărbatului, nu masca pe care Jack o pusese pentru a impresiona, un rol pe care o parte din el trebuie să o fi detestat. Poate că încă mai exista speranţă pentru Jacques Revard.

— Odată ce lucrurile se vor aşeza, îi zise Edward, o să fac tot ce pot ca să te ajut. Să te ajut să începi o afacere care să ţi se potrivească. Poate că propriul atelier pentru tipărituri?

Ochii lui Jack căpătară strălucire, deşi încă erau îngrijoraţi.

— Ai face asta? După tot ce am făcut?

Edward zâmbi.

— Am avut o soră sau două de-a lungul anilor, zise el, întinzându-i mâna lui Jack şi uitându-se în acelaşi timp la Mari, dar niciodată n-am avut un frate.

Uimit, Jack îl prinse de mână şi i-o scutură.

— Dar fără alte scuze pentru băut, îl avertiză el. Fără minciuni.

— Nu, domnule! exclamă Jack, apoi îl trase spre el într-o îmbrăţişare caldă.

Prima dată, Edward nu ştiu cum să-i răspundă, dar după câteva clipe, îl îmbrăţişă înapoi, bătându-l pe fratele lui pe spate.

— Asta e bine şi frumos, Neddy, zise mama zâmbind când ei se despărţiseră. Dar când am întrebat ce urmează, m-am referit la ce urmează să faci cu Charlotte?

— Ce să fac? Ce pot să fac? Dacă voia ajutorul meu, a avut un mod ciudat de a-l cere.

— Hm. A mai zis ceva înainte de a pleca, domnule Garrick? întrebă mama politicos.

— Îmi cer scuze, bolborosi bărbatul, împrăştiind firimituri de pâine peste tot. A zis să-i spun domnului Cary că îi pare rău.

— Îi pare rău pentru ce?

Pentru faptul că l-a păcălit? Pentru că a plecat? Ar fi fost ipocrit dacă ar fi refuzat să o ierte pentru că îl păcălise. Dar pentru plecare avea nevoie de mai multe explicaţii pe care nu era sigur că avea să le primească vreodată. Şi nu putea să fie sigur că ea alesese greşit când decisese să plece, luând în considerare ce-i dezvăluise el.

Răspunsul lui Garrick se poticni într-o tuse, urmată de o ridicare din umeri.

— Nu ştiu, n-am întrebat.

Edward îl privi îndelung înainte de a se uita la Mari.

— Du-te şi adu-i lui Garrick o ceaşcă de cafea, vrei, te rog?

Mari zâmbi uşor. La capătul celălalt al mesei, Jack râse şi el, un râs acompaniat de un geamăt.

— Câteodată, începu mama lui delicat, bătându-l pe Edward pe mână, oamenii care au nevoie de ajutor sunt cei care nu sunt dispuşi să mai implice şi pe alţii în lupta lor. Trebuie să fie o explicaţie. Nu trebuie s-o laşi să plece, insistă ea. Îmi place de ea.

— Şi mie, adăugă Mari.

Părerea mamei nu-l uimi cu mult, căci ea mereu avusese o inimă caldă, dar Mari? Nu se grăbea să aibă încredere, dar judeca rapid… Aprobarea ei nu era lucrul la care se aşteptase.

— Eu… şi mie îmi place de ea, zise el. O minciună îngrozitoare. Ceea ce simţea el pentru Charlotte era mai mult de atât. Dar…

Dar ea îl părăsise. După acele momente minunate. Fără un cuvânt. Fără să explice. Dacă zvonurile despre motivele ei erau adevărate? Dacă luase tot ceea ce avea nevoie de la el?

— Dacă nu vrea să fie găsită?

Mama doar îi zâmbi.

— Vrea. Asta vrem cu toţii.

Capitolul 18

Domnul Sykes conducea trăsura nebuneşte, oprindu-se doar pentru a schimba caii şi pentru a dormi câteva ore când luna nu se mai vedea pe cer şi drumurile deveniseră mult prea întunecate pentru a continua.

— Viaţa mea e la Londra, îi explică el când se trezi pe capra vizitiului fix înainte de răsăritul soarelui, a doua zi de dimineaţă, şi se apucă să înhame caii la căruţă. Nu-mi permit să întârzii.

Dezlipindu-se de scaunul vechi care îi servise drept pat, Charlotte se pregăti pentru o nouă zi. În afară de durerea de cap şi de spate pe care le simţea, Charlotte nu se putea plânge de ritmul în care mergeau. Era abia trecut de prânz când întrezări de la distanţă oraşul. Priveliştea o umplu de teamă. Era extenuată, era leşinată de foame şi murdară – din nou. Dacă ar fi ajuns aşa la Blakemore House, cel mai probabil i-ar fi oferit lui Robert mai multă muniţie contra ei.

— Domnule Sykes?

— Da, doamnă?

— Dacă nu te deranjez prea tare, aş dori să merg la Clerkenwell.

Fără să încetinească caii, Sykes se aplecă şi privi către deschizătura mică de la trăsură.

— Sunteţi sigură de asta, doamnă?

— Am o prietenă acolo. E sora unui măcelar.

Se vedea clar pe chipul omului că nu o credea, însă

ridică din umeri şi se întoarse la caii lui.

— Cum doriţi, doamnă.

Clerkenwell era o parte din oraş în care ea nu mai mersese niciodată şi nu avea nicio idee ce căuta acolo. Era, cel puţin, o zonă mai respectabilă decât fusese lăsată ea să creadă. În majoritate, erau case înghesuite, dar decente, care aparţineau unor meşteşugari şi negustori, cu magazine – un ceasornicar, o modistă, o librărie –, toate împrăştiate care încotro. Mătuşa Penhurst ar fi zis că era mult prea zgomotos şi aglomerat. Lui Charlotte, i se părea locul perfect în care cineva putea să dispară – la bine şi la rău. La marginea cartierului, pe măsură ce se apropiau de Smithfield, mărfurile din vitrinele prăvăliilor îţi luau ochii, deşi unele îţi făceau stomacul să se revolte. Un şir de sturioni cu ochi bulbucaţi erau înşiraţi sub firma unei pescării. Gâşte jumulite în grabă şi prinse de picioarele subţiri erau atârnate în vitrina vânzătorului de păsări.

— Iată prăvălia dumneavoastră, doamnă, strigă Sykes, oprind trăsura la începutul unei alei înguste care ducea probabil spre abator.

Aici, gustul metalic al sângelui se simţea atât de înţepător încât îl putea simţi în gură când coborî nesigură din trăsură.

— Din păcate, nu vă pot duce mai departe.

Înainte ca ea să aibă şansa de a-i mai spune ceva, el porni caii şi o luă la galop pe stradă. Cu inima grea, ea intră în prăvălia unui măcelar şi întrebă de familia lui Jane Hamilton. La întrebarea ei primi drept răspuns o privire rece şi distantă din partea unei femei aflate după tejghea, iar Charlotte nu putea fi sigură dacă era provocată de rochia jerpelită sau de accentul ei. Femeia doar scutură din cap.

Charlotte ieşi în căldura soarelui de amiază, se scutură de rumeguşul de pe rochie şi înaintă pe stradă. În jurul ei, auzea bolborosite tot soiul de cuvinte, care puteau la fel de bine să fie într-o altă limbă.

— Sal’tare. Încotro, domniţă?

Băieţelul care vorbi lângă ea nu-i ajungea la cot şi nu

putea fi mai mare de şapte sau opt ani. Avea faţa murdară, însă îşi atinse respectuos şapca de lână. Ea ştia prea bine că oferta lui de ajutor putea să fie doar un plan pentru a o jefui pe cine ştie ce alee întunecată. Dacă era aşa, îşi alesese prost victima, căci ea nu avea niciun sfanţ.

— Caut familia lui Jane Hamilton, zise ea, încercând din răsputeri să-şi ascundă accentul. Au o măcelărie.

Băieţelul încuviinţă nerăbdător.

— Da. Pe aici, doamnă.

Şi cum ea nu avea opţiuni, îl urmă.

După alte două străzi şi mai multe colţuri, o dureau picioarele şi era cu totul dezorientată. Oare de ce îşi imaginase că asta avea să fie mai sigur şi mai bine decât să meargă la Blakemore House? Dacă acel autor al rubricii de scandal ar putea să o vadă acum pe Ducesa Dispărută, cu siguranţă ar avea o poveste bună de spus.

— Excelenţă?

Deşi auzi cuvintele, nu conştientiză că îi erau adresate ei, căci era foarte concentrată să nu-l piardă din ochi pe băiat, aşa că îndepărtă mâna care îi atinse braţul pentru a se grăbi în urma lui. Dar mâna insistă:

— Excelenţă? Chiar dumneavoastră sunteţi?

Charlotte se întoarse şi printr-un miracol se trezi faţă în faţă cu Jane.

— Doamne, Dumnezeule! Sunteţi albă ca varul. Sunteţi bine? V-a rănit cineva?

— Nu, Jane. Nu. E… vreun loc în care am putea să ne aşezăm?

Jane o conduse câţiva metri mai încolo, către un şir de scări murdare de funingine, iar Charlotte se prăbuşi recunoscătoare pe mijlocul uneia.

— Casa surorii mele e foarte aproape, doamnă. Haideţi, după ce vă trageţi sufletul un pic.

Băieţelul se sprijinea de o balustradă.

— Aici erai, domnişoară Jane.

— Ce năzbâtie mai faci în această minunată zi, Jem?

— Nu fac nimic, insistă el, ducându-şi mâna la piept ca şi cum se jura. Doar o ajut pe această doamnă să te

caute.

— Da, reuşi Charlotte să îndruge. Aşa e. Mulţumesc. Dar mă tem că n-am nimic cu care să te plătesc pentru ajutorul dat.

— Nu face nimica, doamnă, îi zise el rânjindu-i larg şi luând-o din loc.

Jane duse o mână sub cotul lui Charlotte şi o ajută să se ridice.

— Haideţi în casă, Excelenţă, sau oamenii o să înceapă să-şi pună întrebări.

Deloc dornică de a atrage atenţia, Charlotte o urmă pe Jane în casă.

— Nu e nevoie să-mi tot spui Excelenţă, îi zise ea, gândindu-se că asta doar avea să trezească suspiciuni.

— Dar, doamnă! Aşa e corect. Ducele cel viclean n-a reuşit să vă lase fără titlul încă. Sally, cheam-o pe mama ta.

Ultima remarcă îi era adresată unei fetiţe de vreo patru sau cinci ani care se holba la Charlotte de după stâlpul unei scări. Când fetiţa nu se mişcă imediat, Jane îi vorbi mai tăios:

— Sally!

— Da, mătuşă Jane.

Fluturându-şi pletele negre cârlionţate, copilul ţâşni către scări, urcându-le, dar mereu uitându-se în spate către ele. În câteva momente, se întoarse, ţinând de mână o femeie cu acelaşi păr castaniu şi cu ochii asemănători cu ai lui Jane.

— Ce s-a întâmplat? Sally a zis…

— Excelenţă, vă rog, permiteţi-mi să v-o prezint pe sora mea, Catherine Yates. Kitty, aceasta este – accentuă cuvântul făcând un semn cu mâna, ca şi cum Charlotte era un obiect de vitrină – ducesa de Langerton.

— Oh, făcu doamna Yates, albindu-se la faţă. Oh, Doamne!

Făcu o reverenţă atât de adâncă încât avu nevoie de ajutorul surorii ei pentru a se ridica, iar absurditatea situaţiei – o femeie respectabilă, bine îmbrăcată, înclinându-se în faţa unei femei răvăşite, murdare, fiica

nimănui – o făcu pe Charlotte să chicotească. Şi după ce începu, nu se mai putu opri. Iar sughiţurile de râs se transformaseră curând în lacrimi, ceea ce o făcu pe biata doamna Yates să se simtă şi mai agitată.

— Poftiţi aici, milady – ăăă, nu, asta nu-i corect, nu? –, un scaun, doamnă. Să aduc nişte săruri mirositoare? întrebă ea întorcându-se, apoi rotindu-se din nou spre ea. Nu cred… nu cred că am săruri mirositoare, dacă mă gândesc mai bine. Niciodată n-am avut stări de leşin. Poate să aduc o ceapă? Sau o… ăăă…

— Kitty! Las-o să respire o clipă, îi spuse Jane, înmânându-i lui Charlotte o batistă. Nu vezi că a avut o perioadă dificilă?

În acelaşi moment, doi băieţi apărură din neant pe hol, de undeva din spate, alergând pe scări, cel mai mare strângând un soi de premiu de la bucătărie, iar cel mai mic încercând fără succes să fure din prada primului.

— Băieţi! Richard, Charles! Încetaţi cu prostiile, acum!

Charlotte flutură batista cu o mână tremurândă, încercând să o calmeze pe Jane. Lacrimile se transformară din nou în râs. Îi plăcea să o vadă pe Jane în mijlocul haosului familiei.

— Credeţi că e… adică că e în regulă să staţi pe scări, ahhh… Excelenţă? întrebă doamna Yates.

— Avem un salon la etaj aşa cum trebuie, dacă copiii nu l-au distrus deja, adăugă Jane.

— Sunteţi prea drăguţe, zise Charlotte şi se lăsă pe mâinile lor.

Copiii curioşi fuseseră uşuiţi din salonul cel bun, deşi rămăseseră să o privească pe musafiră prin uşa întredeschisă. O servitoare aduse ceai, pe care Charlotte îl luă cu atâta nerăbdare, total nepotrivită pentru o lady, că urmă o invitaţie la cină. În cele din urmă, după multe şuşoteli cu sora ei şi cu servitoarea pe coridor, doamna Yates îi oferi o cameră pentru noapte.

— *Merçi,* zise Charlotte, lucru care îi aduse câteva priviri pe furiş.

O oră mai târziu, când toată agitaţia şi interesul faţă

de venirea ei se mai potoli, când doamna Yates se duse să discute cu bucătăreasa ca să depună toate eforturile, iar servitoarea aduse apă caldă, Charlotte şi Jane rămaseră singure în dormitorul pe care Charlotte îl primise ca oaspete.

— Nu credeam că o să vă mai văd, doamnă.

Jane turnă apă în lighean şi o ajută pe Charlotte să îşi dezbrace rochia. Prea obosită ca să protesteze, Charlotte ridică mâinile ca un copil şi îi permise să o spele şi să o îmbrace, să o pieptene şi să o aranjeze.

— N-am avut de gând să vin aici, să-ţi deranjez familia, dar… dar n-am ştiut unde să mă duc.

— Nu vă îngrijoraţi de Kitty şi de restul, mormăi Jane cu gura plină de agrafe ţinute între buze. O să fie subiectul lor de conversaţie pentru tot restul anului.

— Oh, dar nu trebuie! Dacă Robert… dacă ducele de Langerton află şi o să le facă probleme?

Jane zâmbi indulgentă.

— Nu prea calcă el în Clerkenwell, doamnă, dacă e să fim cinstiţi.

— Păi, nu. Nu cred…

— Iar Kitty o să încurce numele cu siguranţă. O jumătate de stradă o să audă că o Lady Nu ştiu-care a venit în vizită, iar cealaltă o să zică că a fost regina însăşi.

Charlotte ridică din sprâncene, nesigură dacă Jane glumea sau nu.

— Atunci voi nu… el nu ţi-a făcut nicio problemă?

— Mmm. Avea suficiente pe cap, cu ducesa dispărută şi altele, îi zise ea, făcându-i cu ochiul. L-a trimis pe secretarul lui să ţipe la mine, într-o dimineaţă, mi-a zis că a minţi e un păcat şi că a fura la fel…

— A fura?

— Cufărul dumneavoastră s-a dus la Blakemore House, bineînţeles, dar eu am păstrat geanta cu mine. I-am spus că este a mea şi că n-are niciun motiv să-şi bage nasul acolo. În cele din urmă a renunţat şi n-am mai auzit nicio veste, în afară de un bilet alături de ultimul meu salariu. Uitaţi-vă şi dumneavoastră.

Se întoarse, căutând într-un sertar al măsuţei de toaletă, iar Charlotte realiză că încăperea în care se aflau era camera lui Jane.

— Eu… nu trebuie să renunţi la camera ta pentru mine, Jane.

— Nu vă gândiţi la asta, doamnă. Urc şi cobor scările de atâtea ori pentru a ajunge la camera copiilor încât aş putea la fel de bine să dorm acolo cum dorm aici, insistă ea, râzând. Uitaţi. Îi întinse hârtia lui Charlotte, ca să o cerceteze. Zece lire, minus o liră şi şaizeci de penny pentru geanta lipsă şi conţinutul ei, citi Jane şi râse din nou.

— Mai ai…? Charlotte abia dacă îşi putea permite să spere. Mai ai cumva geanta?

— Bineînţeles. Am pus rochia la presat, dar restul e aşa cum l-aţi lăsat.

Fu necesar să răscolească prin partea de jos dintr-un dulap pe colţ, dar când se întoarse, Jane avea în mână o geantă mică pe care o aşeză în poala lui Charlotte.

— Uitaţi, doamnă. Poftiţi.

Charlotte urmări cu un deget tremurând modelul de pe materialul genţii, simţind în interior colţurile ascuţite ale unei cărţi.

— Mulţumesc mult, Jane. Mă tem că eu am lăsat geanta ta în Gloucestershire.

— Gloucestershire. Asta e în vest, nu? întrebă Jane, iar Charlotte încuviinţă. Şi partea despre acel bărbat e adevărată, atunci?

— Bărbat?

De această dată, Jane scoase din sertar un ziar împăturit, care i se păru teribil de familiar lui Charlotte. Când Jane i-l întinse să-l vadă, Charlotte citi din nou cuvintele despre costumul lui Robert, dar de această dată, ochii ei se opriră la sfârşitul paginii:

Între timp, Ducesa Dispărută a fost văzută ultima dată îndreptându-se spre vest în compania unui necunoscut cu părul negru.

Fără îndoială că speră ca el să aibă leacul pentru

„infirmităţile” răposatului soţ.

*

Lingându-şi buzele deodată foarte uscate, încercă să găsească un răspuns la întrebarea lui Jane.

— Eu… eu…

Acea bâlbâială păru a fi singura confirmare de care Jane avea nevoie.

— Păi, sper că a fost un bărbat frumos, doamnă, îi zise ea, zâmbindu-i şiret. Pentru binele dumneavoastră.

Charlotte îşi aminti că Jane îi sugerase deloc subtil că era liberă să-şi ia un amant. Că putea să aibă o aventură fără a se teme de repercusiuni. Bineînţeles că Jane nu avea să fie singura care să ajungă la acea concluzie. Prin faptul că plecase pentru a evita un scandal, Charlotte crease un altul: devenise Ducesa Dispărută, care evadase pentru a gusta din deliciile interzise la care nu avusese parte ca femeie căsătorită. Sau cel puţin spera să înşele curtea făcându-i să creadă că căsnicia ei se consumase.

Prin faptul că cedase în faţa dorinţei pentru Edward, ea transformase bârfele teribile în adevăr. Cu degetele tremurânde, Charlotte lăsă jos tăietura din ziar.

— Sunteţi bine, doamnă? întrebă Jane.

— Da, minţi ea. Doar obosită.

— O să vă las să vă odihniţi înainte de cină, doamnă. Să plec?

— Te rog, Jane. Nu eşti servitoarea mea, acum. Tu mi-ai fost o prietenă mai bună decât îţi poţi imagina. Şi sper să mă consideri prietena ta.

Jane zâmbi larg şi se întoarse să plece.

— O, la, la Imaginează-ţi, să fiu prietena unei ducese!

Dar părea încântată de sugestie.

La puţin timp după ce uşa se închise în urma ei, Charlotte băgă mâna în geantă pentru a scoate cartea jerpelită şi veche, trecând cu un deget tremurând peste cotorul zdrenţuit care fusese odinioară aurit, rupt când unchiul ei aruncase cartea spre ea, adresându-i cuvinte

veninoase:

Tu es exactement comme ta mere.

Când Edward urma să afle ceea ce se credea că făcuse ea, oare şi el avea să vadă lucrurile la fel? Oare avea să creadă că ea mersese în patul lui doar pentru că spera să-şi păstreze averea? Încet, deschise volumul şi găsi în interior moştenirea ei. Totul era neatins. Între paginile cărţii erau bancnotele. Destule. Câteva sute de lire în total, ca şi cum George anticipase că urma să aibă nevoie de bani. Dacă nu ar fi fost despărţită de această carte şi de conţinutul ei, atunci ar fi trăit singură acum, departe de ochii iscoditori ai societăţii. Chiar şi aici, în Clerkenwell, ochii erau prea vigilenţi pentru gusturile ei. Dar dacă nu ar fi fost despărţită de această carte, atunci nu l-ar fi întâlnit pe Edward. Ar fi continuat să creadă că bărbaţii ca el – bărbaţi care nu se tem să se murdărească pe mâini, care nu fug din faţa greutăţilor şi care sunt dispuşi să-i ajute pe alţii aflaţi în situaţii dificile sau disperate – există doar în poveştile pentru copii şi doar ca poveţe pentru proşti.

O lacrimă mare căzu peste coperta cărţii trezind temporar la viaţă culoarea ei, un mic cerc de piele, verde lucios. Încă două lacrimi. Cu mâneca încercă să şteargă urmele prostiei ei.

Până acum, Edward probabil aflase tot ce era de aflat despre Ducesa Dispărută şi simţea că el, în calitate de conte de Beckley, nu stătea pe undeva tânjind şi plângând după pierderea lui. Mai degrabă, probabil răsufla uşurat că scăpase de ea.

O noapte împreună. Pentru o femeie care pretindea că îşi iubeşte independenţa ar fi trebuit să fie de ajuns. Cum de îşi permisese să creadă că putea fi mai mult?

Aduse cartea la piept, se ghemui peste cuvertura de pe patul îngust şi plânse până adormi.

Capitolul 19

Edward ştia prea bine că drumul până la Londra avea să fie destul de inconfortabil, dar cu un pic de noroc spera să fie a doua zi acolo, după-amiaza. În loc de asta, fără niciun pic de noroc, dar cu tot disconfortul posibil – incluzând şi o roată stricată la trăsură, un cal rănit şi un vizitiu beat –, reuşi să ajungă acolo două zile mai târziu. O dovadă în plus că aventura romantică de căutare la care îl încurajaseră mama lui, fratele nou descoperit şi Mari avea cel mai probabil să se transforme într-o treabă inutilă. Locul de unde Jack îl angajase pe Sykes şi trăsura lui nu-i oferi prea multe indicii despre unde era în prezent. Unul dintre bărbaţii întâlniţi îi spusese că Sykes nu se întorsese încă, în timp ce un altul insistase că deja plecase într-o nouă călătorie. Charlotte putea fi oriunde în Londra. Dacă ieşise din trăsura lui Sykes undeva pe drum, aşa cum Edward bănuia, putea fi oriunde.

Deşi era ultimul loc în care să se aştepte să o găsească, începu să hoinărească pe străzile liniştite din Mayfair, o plimbare menită să-i limpezească mintea. În apropiere de Grosvenor Square, se opri înaintea casei care aparţinea contelui de Beckley. Acolo, după spusele lui Jack, tatăl lui trăise o viaţă liniştită şi respectabilă. Servitoarele lui sau fetele de la bucătărie probabil nu ar fi zis acelaşi lucru. Edward ştia că nu trebuia să se lase păcălit de faţada elegantă. Tatălui săi îi plăcuse mereu să-şi dea frâu celor mai întunecate impulsuri în spatele uşilor închise.

Edward nu-şi dorea deloc să vadă în interior.

Două doamne îmbrăcate elegant îi aruncaseră o privire lungă în timp ce trecură pe lângă el. La cum arăta, cu barbă şi având nevoie de o baie, cu siguranţă nu părea că are ce căuta în acea zonă. Nu acum, cu siguranţă. Poate niciodată. La Ravenswood cel puţin, simţea că are un scop, că putea face ceva bine. Dar să trăiască viaţa unui dandy la oraş? Niciodată!

Doar că, bineînţeles, urma să aibă responsabilităţi şi aici. O casă şi toţi servitorii care vin cu ea. Un post în Camera Lorzilor. În Londra putea să construiască conexiunile pe care ar fi trebuit să le facă la Eton sau

Oxford, bine înrădăcinate în cafeneaua de la clubul White.

Sau cel puţin, să încerce să le construiască. Fără un aliat din această lume, ar fi fost o sarcină dificilă, dacă nu imposibilă, să-şi croiască drumul în acest univers care era al lui prin naştere. Dar în loc să-şi găsească un aliat, el se încurcase cu Ducesa Dispărută. Faptul că legase numele puternic şi vechi al familiei de reputaţia ei îndoielnică avea să fie o povară în plus în drumul pe scara socială. Cu siguranţă lucrul cel mai înţelept era să se întoarcă la Ravenswood şi să spună că nu a găsit-o. Dar când făcuse vreodată ceva înţelept când era vorba de Charlotte?

Ceva se lovi de genunchiul lui. Când privi în jos, văzu un landou micuţ, genul pe care un copil l-ar folosi pentru o păpuşă. Doar că aceasta conţinea o pisică gri, cu faţa vărgată încadrată de o bonetă de copil cu franjuri, cu o lăbuţă afară din pătura în care fusese înfăşurată. Nu-şi putea imagina că micuţa creatură era încântată de circumstanţele în care se găsea, deşi avea ochii verzi incredibil de calmi în timp ce-l cerceta atent, clipind către el. Părea să fie destul de obişnuită cu asemenea situaţii.

Sunetul de paşi îl făcu să ridice privire. O fetiţă cu păr şaten-deschis, cu bucle, fără bonetă pe cap, alerga după căruciorul evadat. El se aşteptă la lacrimi, însă fetiţa încruntată doar certă pisica cu multă fermitate.

— Acum, Thomas, îi zise ea, ţi-am zis să stai locului.

Alţi paşi, cu siguranţă nu ai unui copil, veniră în fugă în urma ei.

— Rita, draga mea, ce ţi-am spus eu să îl ţii bine? Îmi cer scuze, domnule, noi… Cary?

La auzul *vocii* familiare, Edward îngheţă. Ridică privirea mai sus. Cu siguranţă urechile îi jucau feste.

— Fairfax?

El era: bărbatul cu păr blond şi cu un trecut misterios care apăruse într-o zi la Harper’s Hill căutând de lucru, deşi Edward era sigur că omul nu lucrase o zi în viaţa lui, şi care rămăsese cu ei aproape trei ani. Era ca şi cum căutase un loc în care să se ascundă. În acei ani îl ajutase pe Edward cu orice avusese nevoie şi, cum apăruse la scurt timp după

moartea domnului Holderin, ajutorul lui se dovedise extrem de preţios. Dar oricât de mult îi ajutase atunci, Edward simţise câteodată că Fairfax avusese mai mare nevoie de ei. Edward fusese trist când omul alesese să plece, dar fusese la fel de sigur că acesta avusese un motiv foarte bun să se întoarcă, în sfârşit, acasă.

— *Tu* eşti, zise Fairfax şi îl bătu cu drag pe spate. N-am crezut niciodată că o să pleci din Antigua, sau mai degrabă n-am crezut că domnişoara Holderin o să-ţi permită.

— Şi ea e aici acum. În Anglia. Şi… căsătorită.

Fairfax rămase uimit.

— Ca să vezi!

Edward simţi că cineva îl trage de poalele hainei şi privi în jos. Copila se uita fix la el.

— Cine eşti? întrebă ea. Şi de unde îl ştii pe tata?

— E…? Edward se uită de la Fairfax la fetiţa care trebuia să aibă trei sau patru ani, născută – deşi probabil nu concepută – când Fairfax era în Antigua. Eu sunt Edward Cary, domnişoară Fairfax, zise el, atingându-şi pălăria. La dispoziţia dumneavoastră.

— Eu sunt Lady Clarissa Sutliffe, îl corectă ea înţepată şi făcu o reverenţă.

Sutliffe? Nu Fairfax? Şi o *lady?*

— Mă tem că am ţinut mai multe secrete faţă de tine în toţi acei ani, Cary, zise Fairfax, părând destul de ruşinat. Te rog, permite-mi să ţi-o prezint pe fata mea. Şi permite-mi şi mie să mă prezint. St. John Sutliffe. Viconte Fairfax.

Înainte ca Edward să apuce să se ridice din plecăciunea lui destul de formală, Fairfax îi prinsese mâna cu fermitate în mâna lui, strângând-o cu drag, un gestul cu mult mai cald decât se obişnuise din partea bărbatului destul de rezervat în general. Uitându-se la fetiţa de lângă el, nu îi era greu să-şi imagineze ce produsese schimbarea în el.

— Da, admise Edward, zâmbind uşor. Au fost câteva secrete.

Probabil trebuia să fie – sau fusese – vreo Lady

Fairfax. Oare ea avusese vreun rol în decizia lui Fairfax de a fugi în Indiile de Vest? Deşi Fairfax era restul de rezervat ca fire, Edward nu îşi imagina că era genul de om care să-şi abandoneze soţia sau să-şi neglijeze datoria faţă de copilul lui.

— Soţia mea este acasă, în Hampshire, din păcate. Trebuie să vii în vizită când ai timp. După ce mi-a auzit toate poveştile, Sarah s-a arătat foarte interesată să te cunoască, dar i-am zis că nu sunt şanse prea mari să te întorci în Anglia.

— O să-mi aducă un frăţior în curând, exclamă Lady Clarissa cu un soi de strâmbătură.

— Sau o soră, îi reaminti Fairfax.

Edward nu se putu abţine să nu râdă de această dată.

— Ai fost foarte ocupat de când ai plecat din Indiile de Vest.

Fairfax râse şi el.

— Mai mult decât crezi. Haide, haide. Sutliffe House e fix după colţ. Nu vrei să vii să ne vizitezi? Din păcate, tata este plecat…

— Tatăl tău…?

Dar Fairfax se autointitulase deja viconte. Asta nu putea să însemne decât că…

— Marchizul de Estley, da. E în Hampshire cu Sarah.

Edward nu fusese niciodată genul de bărbat căruia să-i pese de ceremonial. Şi încetase de mult să se gândească cu mândrie la faptul că era fiu de conte. Când criza recoltei se abătuse asupra lor, lucrase de multe ori alături de ceilalţi bărbaţi, dar…

— Vrei să spui că odinioară i-am dat ordine unui fiu de marchiz să taie trestie-de-zahăr pe plantaţie?

— Nu, replică Fairfax, făcându-i semn lui Edward să meargă alături de el, în timp ce Lady Clarissa împingea înaintea lor căruţul în miniatură. Odinioară i-ai arătat unui fiu de marchiz ce înseamnă să fii implicat în administrarea proprietăţii de care răspunde. N-ai stat niciodată pe margine când era vorba de muncă. Sunt foarte mulţi nobili care ar putea învăţa din exemplul tău – şi când vei veni la

Lynscombe, sper să vezi că mi-am învăţat lecţia bine.

Cotiră iar şi se opriră în faţa unor scări foarte largi. Fairfax îi dădu pisica fetei lui cu o mână, iar cu cealaltă luă căruţul.

— Ne lipseşte o doică, îi explică el, uşor ruşinat, în timp ce valetul de la intrare făcu o plecăciune când le deschise uşa către holul placat cu marmură, eliberându-l pe marchiz de povara căruciorului. Am adus-o pe Clarisa la oraş ca să stea cu părinţii lui Sarah pentru câteva săptămâni. Ce te aduce la Londra?

Edward ezită.

— E o chestiune de afaceri. Putem să vorbim undeva?

— Bineînţeles.

După ce o servitoare veni şi o luă pe Clarissa şi pisica ei nefiresc de răbdătoare, Fairfax îl invită pe Edward în ceea ce trebuia să fie biroul tatălui său.

— Ştiu că este destul de devreme – ochii lui îl cercetară pe Edward şi hainele lui răvăşite după călătorie dar pare că ai avea nevoie de o băutură.

Îi făcu semn către dulăpiorul pe care erau aranjate mai multe carafe.

— Mulţumesc, da.

Edward se aşeză pe un scaun de piele. Camera era caldă şi cu mobilă închisă la culoare, un domeniu complet masculin, care vădea privilegiu şi bogăţie. Fără îndoială, orice vizitator putea găsi o cameră similară în fiecare casă din această piaţă. Camere din care oameni cu putere îşi organizau viaţa. Inclusiv viaţa în care tatăl lui se destrăbălase până la o moarte timpurie.

Luă o gură din paharul pe care Fairfax i-l oferi. Era coniac franţuzesc adevărat. Nu semăna deloc cu poşirca servită în hanurile din apropiere de Chippenham.

Ce îl făcuse pe Fairfax să lase toate în urmă, fie şi pentru un timp? Dar asta era o întrebare ridicolă, mai ales având în vedere propriile alegeri. Şi în ciuda faptului că petrecuse destul de mult timp într-o altă lume, Fairfax arăta în largul lui în această casă, un aristocrat englez get-beget. Oare ar putea fi aristocratul de care Edward avea nevoie?

— Fairfax, începu el, aşezând paharul şi aplecându-se în faţă, cu coatele aşezate pe genunchi. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

— Ce anume?

După ce îşi cântări cuvintele câteva clipe, îi povesti tot. Tot. Despre tatăl lui. Despre motivul pentru care plecase din Anglia. Ce se întâmplase cu casa în care se întorsese. Despre femeia care îl făcuse să creadă că totul putea să fie întreg din nou. Femeia care îl făcuse să creadă că *el* putea să fie întreg din nou. Şi care îl părăsise şi îi arătase cât de in van era o asemenea speranţă.

În timp ce îl asculta pe Edward şi povestea lui, Fairfax învârtea dopul carafei între degete, privind cum faţetele prindeau lumina. Când Edward termină de povestit, se aşteptă ca prietenul lui să întrebe despre titlul Beckley sau despre planurile lui de a-l lua înapoi.

— Doamna are un nume? întrebă el în schimb.

Răspunsul avea nevoie de o nouă înghiţitură din pahar.

— Charlotte Blakemore.

— Ducesa Dispărută? întrebă el şi scăpă dopul printre degete, care căzu pe covorul moale.

— Da.

Preţ de câteva clipe, Fairfax nu mai spuse nimic, deşi Edward bănuia că se lupta cu impulsul de a spune destule. Când vorbi, se mulţumi doar să facă o simplă observaţie.

— Cred că mătuşa ei locuieşte în apropiere. Pe Brook Street.

— Nu cred că s-ar fi dus acolo, îi zise Edward, amintindu-şi de poveştile pe care Charlotte i le spusese.

— Nu, admise Fairfax. Cu siguranţă că nu dacă a auzit genul de lucruri pe care le spune Lady Penhurst despre ea de când a dispărut.

Edward tresări.

— *Lady* Penhurst?

— Mmm, da. Din înalta societate de proastă calitate. Dar de ani buni tot încearcă să se distanţeze de viaţa de aventurier a fratelui ei. Ştii desigur că ducesa ta este fata

contelui de Belmont – fiica lui *naturală,* adăugă el pe un ton şoptit, ca şi cum se temea să împărtăşească o asemenea informaţie.

De această dată, Edward încercă să-şi ascundă surpriza. Nu reuşi deloc, dar Fairfax era un adevărat gentleman, astfel încât nu făcu nicio remarcă. De ce Charlotte alesese să nu-i spună acest detaliu important despre naşterea ei? Din punct de vedere social, ar fi trebuit să conteze, în ciuda ilegimităţii ei. Aparent însă, nu contase. Oamenii fără îndoială se luaseră după comportamentul mătuşii ei.

— Şi bineînţeles, Blakemore House – reşedinţa ducelui de Langerton – este doar la câteva uşi depărtare. Ea ar fi trebuit să o folosească, având în vedere testamentul soţului ei. Oare s-ar duce acolo?

— Şi să-l provoace pe fiul ei vitreg? Bărbatul scutură din cap. Nu cred că s-ar duce. Sau poate că nu voia să creadă că ar face ceva atât de nesăbuit. Adevărul e că n-am nici cea mai vagă idee de unde să încep să o caut. Presupun că nu vrea să fie găsită – cel puţin, nu de mine.

Fairfax se încruntă în timp ce îl cercetă pe Edward din cap până în picioare.

— Cred că nu arăt prea mult ca moştenitorul unui domeniu, recunoscu Edward, întrebându-se dacă prietenul lui se îndoia de povestea sa.

— Nu. Arăţi ca un bărbat care s-a temut că orice întârziere s-ar putea să-l coste ceva cu mult mai important. Haide, îi zise el şi se ridică. Cât timp te împrospătezi, eu o să văd ce pot să aflu. Menajera noastră pare mereu să ştie ultimele bârfe. În timp ce urcau scările, Fairfax îl bătu prieteneşte pe umăr. Doar aminteşte-ţi, şi tu ai fugit odată. Aşa cum am fugit şi eu. Poate că toată lumea face asta, la un moment dat.

— Am fugit pentru că m-am simţit neajutorat, protestă Edward. Pentru că am crezut că o persoană pe care o iubeam ar fi fost mai fericită fără mine.

— Exact. Fairfax se opri la următoarea treaptă, lăsând acel unic cuvânt să pătrundă. Dar în cele din urmă, adăugă

el, fără a se uita în spate când începu din nou să meargă, cel mai important lucru este că ţi-ai găsit drumul spre casă.

*

Charlotte se trezi foarte devreme în dimineaţa următoare – nu odihnită, dar hotărâtă. Se ridică şi se îndreptă către lavoar pentru a se spăla pe faţă, apoi îşi apăsă degetele reci peste pleoape. Îşi simţea ochii atât de grei de parcă cineva măturase şi îi aruncase tot praful în faţă. Totuşi, îşi netezi părul şi scoase o rochie din dulap. Materialul negru o făcu să se gândească la George, aşa cum şi trebuia de fapt. Cât de multe se întâmplaseră în scurtul timp de când murise el. Cât de multe se schimbaseră. Oare trădase memoria soţului prin faptul că se oferise lui Edward? Cu siguranţă, societatea aşa avea să vadă lucrurile. Dar ea prefera să creadă că George i-ar fi făcut un semn cu ochiul şi i-ar fi spus să fie fericită.

Dar să dea Dumnezeu să nu-şi fi distrus cea mai bună şi frumoasă şansă la fericire din cauza faptului că ascunsese o parte din adevăr.

Deşi era devreme, casa era foarte agitată. Se auzeau tot felul de paşi deasupra camerei ei – acolo unde ea presupunea că este camera copiilor. După ce îşi împachetă puţinele lucruri în geantă, aşează cartea şi conţinutul ei cu atenţie în interior, pândi către scara goală, apoi se aventură să urce la etaj, în căutarea lui Jane. O găsi legându-i şireturile băieţelului mai mic, în timp ce cel mai mare se uita atent către batista pe care o primise, ca şi cum nu înţelegea la ce foloseşte.

— Acum, băieţi, nu trebuie… oh! Excelenţă! zise Jane şi îl trase pe băiatul mai mare de încheietură pentru a-l face să facă o plecăciune.

Sally intră din altă cameră, murdară din cap până în picioare de gem, iar bebeluşul începu să plângă. În tot acel vacarm, o auzi pe Jane suspinând.

— Uite, zise Charlotte, trăgând batista nefolosită din mâinile băiatului şi punând-o peste palmele lipicioase ale

lui Sally. Hai să-ţi spun o poveste în timp ce mătuşa Jane se ocupă de bebeluş.

Băiatul mai mare – Richard, nu? – îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar Sally şi Charles i se alăturară bucuroşi în timp ce ea se strecură pe scaunul mic de lângă masa din camera copiilor. Ştia atât de multe poveşti, multe dintre ele le povestise verilor ei mai mici din Franţa din când în când. Dar nu spusese niciuna cu voce tare în engleză. Începutul ei nesigur păru să întărească scepticismul lui Richard, dar câteva clipe mai târziu, îi făcea pe toţi trei să îi mănânce din palmă, vrăjiţi. Până şi bebeluşul încetă să mai plângă când Jane se alătură cercului, legănându-l şi alintându-l în timp ce asculta.

— Încă una! ceru Sally, după ce termină prima poveste şi înainte ca Jane să apuce să o certe pe nepoata ei, Charlotte începuse deja o a doua.

Când se ceru şi a treia poveste, ea clătină din cap.

— Nu pot. Trebuie să ajung undeva în dimineaţa asta.

Copiii mormăiră nemulţumiţi, dar Jane le aduse aminte rapid că trebuie să fie manieraţi.

— Vă mulţumim, doamnă, bolborosiră pe rând fără tragere de inimă.

— Nu, eu vă mulţumesc, le spuse ea, zâmbindu-le. A trecut prea mult timp de când am spus aceste poveşti.

Aproape că uitase de magia lor. După ce mătuşa lor le făcu semn din cap, cei trei se grăbiră să coboare scările pentru a-şi saluta părinţii.

— Unde aţi învăţat toate aceste poveşti minunate, doamnă? întrebă Jane după ce ei ieşiseră. Le-aţi citit într-o carte?

— Ahh, nu. Le-am inventat.

Jane surâse surprinsă.

— Nu ştiam că sunteţi aşa de talentată cu copiii, doamnă. Ar trebui să scrieţi toate aceste poveşti.

Charlotte zâmbi timid, dar acceptă complimentul, indiferent de cât de exagerat era. Poate că era adevărat că imaginaţia ei debordantă nu era în totalitate un blestem, aşa cum pretinsese mătuşa Penhurst întotdeauna. Cum îi

spusese Edward? Talentul ei de a crea.

Oare ar fi zis la fel şi acum?

— Şi acum, despre ce treburi urgente vorbeaţi? întrebă Jane.

Charlotte se ridică şi îşi netezi fusta.

— Trebuie să-mi iau la revedere, Jane.

— Unde plecaţi? întrebă ea surprinsă. La mătuşa dumneavoastră? Înapoi în Franţa?

— Dacă îţi spun de data asta, Jane, trebuie să-mi promiţi că nu vei încerca să mă opreşti.

— Nu la… *el?*

— Mă tem că trebuie.

După momente bune, în care Jane se strădui din răsputeri să se abţină să se certe cu ea, încuviinţă în cele din urmă din cap şi se întoarse pentru a chema o trăsură.

— Sunteţi sigură, doamnă? întrebă ea din nou, oprindu-se în prag.

Charlotte clipi de mai multe ori pentru a-şi alunga lacrimile şi trase puternic în piept.

— Chiar deloc, Jane. Dar n-am de ales.

Nu avea să fie niciodată liberă dacă nu îl înfrunta pe Robert – şi poate nici după aceea.

Capitolul 20

Deşi era mult prea devreme pentru o vizită socială, uşa de la Blakemore House se deschise la primul ei ciocănit, aproape ca şi cum era aşteptată. Bineînţeles că nu era. Acest lucru deveni evident când majordomul, un bărbat necunoscut ei, cu trăsături lăsate, icni când ea îşi ridică vălul negru arătându-şi faţa.

— Sunteţi… Excelenţă, se corectă el imediat, făcând o plecăciune atât de bruscă încât părea că avea să se rupă de la jumătate.

— Vreau să vorbesc cu ducele, zise ea cu o fermitate deosebită, deşi nu ştia de unde îi venise această pornire.

Era sigură că vizitiul birjei îi auzise genunchii lovindu-se unul de altul.

— O să-l informez pe Excelenţa Sa că sunteţi aici, îi zise el, fără a încerca să caute vreo scuză pentru a-i spune că ducele nu era acasă.

— Nu, zise ea, venind lângă el când bărbatul se întoarse să urce scările. Nu vreau să fiu anunţată. Du-mă la el.

Panica se citea în ochii trişti ai bărbatului. Oare îl condamna să-şi piardă slujba din cauza asta? În cele din urmă, bărbatul se mulţumi să încuviinţeze scurt din cap.

— Prea bine, doamnă. Pe aici, vă rog.

O conduse prin casa nefamiliară, dar care ar fi trebuit să fie a ei. Într-un birou mic, care probabil se afla lângă camerele private ale ducelui, stătea Robert în halat, uitându-se într-un ziar.

— Nu m-am făcut bine înţeles, Aimes? zise el, fără a ridica privirea. Ţi-am zis că nu vreau să fiu deranjat în această cameră.

Sunetul scos de Aimes drept răspuns – o încercare, gândi Charlotte, să-şi dreagă glasul, deşi părea ca şi cum îşi legase lavaliera prea strâns – îl făcu pe Robert să ridice ochii.

Reuşise să-l ia pe nepregătite, cel puţin, deşi îşi reveni repede. Îi făcu semn de concediere lui Aimes, făcându-l pe bărbat să ţâşnească din cameră. El nu se ridică.

— Ia te uită. Ai hotărât să ieşi din ascunzătoare.

— Nu mă ascundeam, zise Charlotte, gândindu-se la Tessie. Supravieţuiam. Cum de ai îndrăznit să pui oameni să mă urmărească, să mă privească, să mă *vâneze?*

Robert duse patru degete la piept.

— Eu? N-am făcut aşa ceva. M-am îngrijorat teribil pentru siguranţa ta. Am oferit o recompensă potrivită pentru statutul tău oricui putea să-mi dea… informaţii care să mă liniştească.

— Informaţii pentru procesul tău, vrei să spui.

El coborî mâna şi netezi ziarul, iar inelul cu sigiliu al tatălui său străluci în lumină. Nu se lăsă înşelată de calmul

mişcărilor lui.

— De ce ai venit, Charlotte?

— Să te rog să încetezi cu toate astea. De dragul tatălui tău, adăugă ea, deşi i se părea inutil să încerce să-i trezească conştiinţa. Nu văzuse prea multe semne de doliu în această casă. Nu sunt atât de naivă încât să cred că ai face asta pentru mine.

El se ridică şi înaintă doi paşi către ea.

— Şi presupun că în schimb tu o să renunţi la pretenţia ta asupra proprietăţii tatălui mei, mârâi el.

— Da, zise ea şi îl urmări analizând cuvântul.

Deschise gura, miji ochii şi o parte de starea lui de nervozitate dispăru.

— *Da?*

Refuzând să-i repete ceea ce deja ştia că auzise, preferă în schimb să-i întâlnească ochii încă dispreţuitori cu o privire hotărâtă.

Era o confirmare care îl mulţumi. Din câteva mişcări, aduse un toc, cerneală şi hârtie de la biroul lui, apoi sună din clopoţel ca să cheme valetul, care primi ordin să-l cheme pe Aimes. Când Robert îi înmână pana, ea scrijeli câteva cuvinte şi începu să-şi semneze numele.

— Aşteaptă.

După ce servitorii se adunară pentru a fi martori la semnare, ea termină de scris numele şi îi oferi hârtia lui Robert.

După ce majordomul şi valetul fuseseră poftiţi să iasă, el ridică documentul ducându-l la fereastră pentru a avea mai multă lumină ca să-i studieze cuvintele.

— Da, murmură el, mai mult pentru sine decât pentru ea. Da, cred că e bine.

Cum putea fi copilul dragului ei George atât de avar?

Dar taţii şi fiii lor nu erau întotdeauna făcuţi din acelaşi aluat. Edward era dovada vie a acestui lucru.

— Nu m-am căsătorit cu tatăl tău pentru banii lui, Robert.

— Mm? zise el, fără a ridica ochii de la hârtia foarte importantă.

Ea se îndoia că el o asculta, dar după câteva momente continuă:

— Atunci de ce?

— Pentru că îi păsa. De mine. Chiar dacă ar fi fost gropar în loc de duce, tot nu aş fi putut să-i refuz oferta. Dar nu acesta a fost cel mai important dar pe care mi l-a dat.

Acele cuvinte îi atrăseseră atenţia lui Robert.

— Ceva ce nu este trecut în testament?

Ea aproape că râse.

— Nu. Ceva destul de intangibil. El a crezut că eu merit să fiu fericită. Îşi roti verigheta sub mănuşă. *„Amore digna.* Demnă de iubire", se gândi ea. Îmi dau seama acum că încerca să mă înveţe să cred în asta. Iar eu cred. Ai obţinut ce-ai vrut, cheamă-ţi dulăii şi lasă-mă în pace.

Apoi se întoarse şi ieşi din cameră, întrebându-se în timp ce uşa se închise în urma ei dacă el avea să-i respecte această dorinţă simplă.

La intrare, Aimes îi ţinu uşa, apoi o urmă până la birja care o aştepta.

— Am fost onorat să-l slujesc pe răposatul duce, Excelenţă. Pot îndrăzni să vă transmit condoleanţele mele?

— Îţi mulţumesc, domnule Aimes, spuse ea, şi îşi aşează vălul pe faţă.

— Am înţeles că Blakemore House urma să fie a dumneavoastră.

— Nu.

— Ah! Aimes făcu o plecăciune şi îi deschise uşa de la trăsură. Îmi pare rău şi pentru asta, doamnă.

Aceste cuvinte sincere, de regret, de simpatie aproape că o făcură să se împiedice. Poate nu toată lumea credea că Robert are dreptate.

— Încotro, doamnă? strigă vizitiul către ea.

Din instinct, ea duse mâna către săculeţ. Avea suficienţi bani pentru destul timp dacă urma să aibă grijă. Suficienţi încât să ajungă oriunde. Se gândi pentru câteva secunde la Franţa şi la căsuţa din Lake District la care visase odinioară – oare trecuseră doar două săptămâni?

Dar acum nu mai avea în minte aceste destinaţii.

*

Fairfax se ţinu de cuvânt. Edward tocmai terminase de bărbierit, îşi ştersese ultimele urme de spumă de ras de pe faţă şi îşi punea o cămaşă curată când prietenul lui îi bătu la uşă.

— Mergem la Blakemore House.

Edward încremeni cu degetele pe lavalieră.

— De ce?

— A fost văzută.

— De cine?

— De valetul lui Langerton, îi explică Fairfax în timp ce se grăbeau să coboare scările. Am presupus că pierdea vremea pe la bucătărie ca să flirteze cu noua servitoare. E un bărbat fluşturatic, dar cu şarm – probabil toate servitoarele din Mayfair visează la el. Ieşiră pe uşă şi o luară către piaţă, fără a se opri să-şi ia pălăriile. Dar de data asta, a venit cu veşti reale: Ducesa Dispărută tocmai i-a făcut o vizită ducelui.

— E încă acolo? întrebă el pe nerăsuflate, deşi reacţia lui nu avea nimic de a face cu ritmul alert în care mergeau.

— Nu ştia, zise Fairfax când bătu la uşă.

Bărbatul care le răspunse la uşă le oferi răspunsul clasic.

— Mă duc să văd dacă Excelenţa Sa primeşte oaspeţi.

Apoi le întinse o tăviţă pentru a-şi pune cărţile de vizită. Din păcate, Edward nu avea aşa ceva, însă Fairfax scoase rapid una.

— Însoţit de Lord Beckley, îl instrui el pe majordom să spună şi după câteva clipe rămaseră singuri în holul de la intrare, la fel de impunător precum cel de la Sutliffe House – poate mai impunător, căci aici nu existau fetiţe precoce, sau pisici costumate, sau cărucioare de jucărie.

De fapt, Edward ar fi fost tentat să considere acest loc foarte rece. Îi era greu să şi-o imagineze pe Charlotte aici, cu rochia ei murdară de noroi şi cu părul pe jumătate

răvăşit. Dar poate că aceasta fusese doar costumaţia ei de la ţară. Cu siguranţă purtase lucruri cu totul diferite în calitate de ducesă de Langerton.

Încă nesigur de ce ea plecase de la Ravenswood, Edward nu se putea gândi la nicio explicaţie pentru care ea venise aici, din toate locurile. Asta, bineînţeles, dacă nu urmărea să se laude în faţa fiului ei vitreg că îşi luase un amant şi că îi stricase toate planurile.

— Nu te îngrijora, prietene, îi spuse Fairfax interpretând greşit expresia lui de nesiguranţă. Dacă Langerton ştie unde a plecat, atunci o să ne spună.

Înainte ca Edward să-i răspundă, majordomul se întoarse pentru a-i conduce la etaj. În spatele unei uşi deschise de un valet, Langerton lua micul dejun, îmbrăcat pentru călărie, cu corespondenţa din acea zi împrăştiată în jurul lui. Încuviinţă din cap către un alt servitor de lângă dulap făcându-i semn să iasă, apoi se uită de-a lungul mesei către ei, cu o expresie şireată.

— Lord Fairfax, zise el dând din cap. Cred că te-am văzut prin oraş.

Fairfax se înclină.

— Şi

Ducele trecu cu degetul peste marginea cărţii de vizită pe care Fairfax i-o trimisese, uitându-se către Edward.

— Edward Cary. Moştenitorul domeniului Beckley.

— Cel care lipsea de mai bine de douăzeci de ani?

— Acelaşi.

Strâmbând sceptic din buze, Langerton începu din nou să mănânce.

— Ce pot să fac pentru voi, domnilor, în această dimineaţă? Nu ştiu nimic despre proprietatea răposatului conte sau despre ce pretenţii sunt asupra ei.

Clătinând din cap către Edward, care se încruntase, Fairfax zise:

— Am venit să întrebăm despre ducesă.

— Soţia mea este bine. Însă, în general, nu primeşte oaspeţi la această oră.

— Nu soţia dumitale, îi explică Edward, încercând să

fie mai calm având în vedere postura relaxată a prietenului său, însă nereuşind să menţină un ton egal. Mama dumitale vitregă. Cea pe care toată lumea o numeşte Ducesa Dispărută.

Langerton se opri din mestecat, dar nu coborî furculiţa.

— N-o să o găsiţi aici.

— Ştii unde am putea să o găsim? întrebă Fairfax, foarte politicos.

Dar Edward vorbi în acelaşi timp cu el:

— Nu spunea testamentul tatălui dumitale că această casă ar trebui să fie reşedinţa ei?

Dacă masa nu ar fi fost din mahon solid, forţa cu care Langerton împinsese scaunul ar fi făcut-o să zgârie podeaua.

— Ce ştii tu despre testamentul tatălui meu, *domnule Cary?* întrebă el şi se ridică, pornind spre el.

Nu era un bărbat foarte înalt, dar era vânjos şi suficient de bine făcut pentru a face faţă unui atac. Edward nu se retrase.

— Doar ce ştie toată lumea.

Între ceea ce-i spusese Jack şi informaţiile pe care i le oferise Fairfax, reuşise să-şi formeze o imagine mai clară despre situaţia dificilă în care ajunsese Charlotte după moartea soţului ei, precum şi despre moştenirea atât de contestată de fiul acestuia.

— Este în ziare. După cum ştii.

— Da, păi… începu Langerton încercând să fie mai calm şi aranjându-şi mânecile hainei. Sănătatea tatălui meu a fost, din păcate, teribil de şubredă. Dacă ai citit ziarele, cu siguranţă ai aflat că nu era în măsură să ia decizii despre proprietatea lui, mai ales aproape de sfârşit.

— Ştiu că aceasta este poziţia dumitale, interveni Fairfax remarcabil de imperturbabil. Însă din ce am auzit, prietenii lui nu sunt de acord cu această caracterizare, că „era nebun de legat”.

Un muşchi începu să se zbată pe maxilarul lui Langerton.

— Pot să vă întreb de ce vă preocupă acest subiect? Noi suntem doar cunoştinţe pasagere, Lord Fairfax, rosti el tărăgănat, apoi se uită dispreţuitor către Edward. Iar cu domnul Cary, n-am niciun fel de treabă.

— Poţi să stai liniştit, Langerton: nici nu vreau să avem vreuna, îi zise Edward.

Ducele îl studia pe Edward, uitându-se atent la trăsăturile lui, ca şi cum îl vedea pentru prima dată.

— Beckley, murmură el. *Beckley.* Proprietatea contelui este în West Country, nu? întrebă el şi fără să aştepte răspuns, râse, fără umor. Păi, să fiu al naibii! Tu eşti străinul cu păr negru despre care s-a scris în ziare.

— Spune-mi unde s-a dus, îi ceru Edward.

Langerton ridică din umeri.

— Nici nu ştiu şi nici nu-mi pasă.

— Până nu de mult ţi-a păsat suficient cât să oferi o recompensă oricui avea informaţii care puteau duce la întoarcerea ei, observă Fairfax. Ce s-a schimbat?

Cu un gest larg, Langerton scoase o hârtie împăturită din buzunarul de la jachetă şi o aruncă pe masă.

— Uitaţi-vă şi singuri.

Edward prinse repede hârtia şi o ridică, dar apoi se simţi fără tragere de inimă să o citească, odată ce o avu în mâini. Îmbărbătându-se, se uită la hârtie şi observă că erau doar câteva propoziţii scrise în grabă:

Prin această scrisoare renunţ la orice drept sau interes asupra proprietăţii fostului duce de Langerton, soţul meu. Este dorinţa mea expresă ca moştenirea lăsată mie prin testamentul lui să fie declarată de fapt şi de drept a fiului şi moştenitorului său, Robert Blakemore, duce de Langerton.

Charlotte Blakemore

Hârtia conţinea şi semnăturile altor două persoane – martori – care îşi scriseseră numele în partea de jos a foii. Edward lăsă scrisoarea să cadă, de parcă îi ardea mâinile.

— De ce ar face asta?

Ridicând hârtia, Fairfax o cercetă rapid, apoi o aşeză pe masă.

— Nu are nicio obligaţie să ia banii, bineînţeles.

— Dar în acest caz suspectez că este vorba despre constrângere. Clipind încet, ducele îşi aţinti privirea asupra chipului lui Edward.

— Nu cred că am de ce să-ţi răspund, domnule Cary.

— Ai dreptate, recunoscu Edward făcând un gest brusc din bărbie. Nu ai. N-am nici cel mai mic interes faţă de tine sau de averea tatălui tău. Îmi pasă doar de binele şi bunăstarea lui Charlotte.

— *Charlotte,* deci? Langerton surâse dispreţuitor cu buzele lui subţiri. Să nu-mi spui că ai fost păcălit şi tu de târfa aia din Franţa?

Buna-cuviinţă a convenţiilor ar fi indicat că întoarcerea lui Edward în Anglia reprezenta şi întoarcerea în civilizaţie. Dar se părea că civilizaţia nu era mereu civilizată. Edward ştia că avea suficientă forţă pentru a şterge acel zâmbet de pe faţa lui Langerton, dar nu avea nici cea mai mică intenţie să o folosească. Dacă mai bine de douăzeci de ani în Indiile de Vest nu-l transformaseră într-un om violent, atunci nici cuvintele lui Langerton nu aveau să facă asta. Urma să găsească o cale să apere onoarea lui Charlotte fără a o sacrifica pe a lui.

— Aceasta este o remarcă ieşită din comun din partea unui gentleman la adresa unei doamne, observă Fairfax calm, atrăgând atenţia lui Langerton asupra lui. Din fericire pentru tine, prietenul meu este un om pacifist.

Încleştându-şi degetele lungi ale mâinii într-un pumn formidabil, îi trosni un pumn surprinzător şi puternic direct în faţa lui Langerton, înainte ca acesta să poată reacţiona ca să se protejeze.

Sângele îi ţâşni din nas, împrăştiindu-se peste hârtiile înşirate pe masă, inclusiv peste scrisoarea lui Charlotte.

— Din păcate pentru tine, eu nu sufăr de o asemenea stăpânire de sine.

— Mi-ai spart nasul, strigă Langerton ducându-şi mâinile la nas. Ai atacat un pair al regatului!

— Da, atunci provoacă-mă la duel! îi replică Fairfax pe un ton calm. Cicatricea argintie care îi brăzda obrazul ieşi în evidenţă – o dovadă a trecutului care îl trimisese departe de casă, făcându-l să se ascundă, sau cel puţin aşa presupunea Edward. Langerton răvăşi hârtiile în căutarea unui şervet pe care îl ridică ducându-l către nasul rănit.

— Nu o să mă înjosesc cerându-ţi ţie satisfacţie.

— Cum vrei, îi zise Fairfax scuturându-şi pumnul. Ce urmează acum, Beckley?

Edward tresări auzind adresarea cu care nu era obişnuit.

— Haide să plecăm, răspunse el pornind către uşă. Nimic din ce este aici nu mă interesează.

Langerton coborî şervetul plin de sânge şi îi urmări plecând. Umflătura de la nas era deja vizibilă. Până dimineaţă, şi ochiul avea să fie vânăt. În acel moment, ochii lui erau plini de venin. Tocmai când Edward era aproape de prag, bărbatul bolborosi:

— Până şi tata a avut mai multă minte decât să i-o tragă.

Rotindu-se repede, Edward se întoarse din nou în camera de mic dejun. Fairfax îl prinse de braţ, dar el se scutură şi înaintă către duce, care îşi pierduse deja din curaj. Când Edward întinse o mână, Langerton tresări. Dar acesta nu avea nici intenţia şi nici dorinţa să-l lovească pe bărbat. Nu credea că Fairfax greşise când îl lovise, nu regreta că îl pusese pe Langerton la locul lui. Însă ceea ce îşi dorea nu avea să fie câştigat prin mai multă vărsare de sânge. Calm, ridică documentul pe care Charlotte îl scrisese şi îl puse în buzunar.

— Dacă o să pot confirma că mama ta vitregă a renunţat la moştenire de bunăvoie, atunci o să-ţi aduc asta înapoi. Sper să nu aflu că a fost obligată în vreun fel. În ciuda rănilor lui, Langerton clătină repede din cap.

Când erau pe scări, auziră exclamaţiile de alarmă şi milă ale majordomului, precum şi bolboroselile lui Langerton, care refuză oferta de ajutor. Un valet îi conduse la uşă, şi cei doi bărbaţi se treziră din nou în piaţă, mijind

ochii din cauza luminii puternice a amiezii. Cu coada ochiului, Edward îl observă pe Fairfax flexându-şi mâna rănită.

— Sper că Lady Fairfax n-o să-ţi ia capul pentru încheieturile rănite.

— S-ar putea, mărturisi el râzând sec.

— Atunci de ce l-ai lovit?

Fairfax se întunecă la faţă.

— Pentru că cineva trebuia să o facă şi nu te puteam lăsa să-ţi sacrifici principiile pentru cineva ca el.

Toată viaţa învăţase să se controleze şi să-şi ţină temperamentul sub control, ferindu-se de violenţă în ciuda circumstanţelor vicioase în care trăise, protejându-i pe cei mai slabi decât el, însă niciodată Edward nu se gândise la toate acestea ca fiind principii de vreun fel. Pur şi simplu, îşi dorise să nu se transforme în tatăl lui. Dar poate că Fairfax avea dreptate. În cele din urmă, acţiunile cuiva sunt o chestiune de alegere, nu de destin.

— Ai gândit bine când ai luat scrisoarea ei. Nu vreau să-mi imaginez ce a făcut Langerton pentru a o face să semneze şi pentru a renunţa la ceea ce este al ei. O expresie oarecum vicleană îi apăru pe chip. Cum crezi că o să-şi exprime recunoştinţa când o să-i dai hârtia înapoi?

— *Dacă,* nu când, îl corectă Edward fără niciun chef să fie tachinat. Uiţi că habar n-am unde s-a dus.

Brusc, sunetul unor paşi grăbiţi le întrerupse conversaţia. Cineva alerga în urma lor. Majordomul lui Langerton le făcu semn să se oprească, deja gâfâind din cauza efortului.

— Domnilor, staţi, vă rog!

Edward îl privi neîncrezător.

— Ce treabă ai cu noi?

— O căutaţi pe Excelenţa Sa, nu-i aşa? spuse el, aplecându-se uşor cu mâinile pe genunchi pentru a-şi trage sufletul. Pot să vă ajut, continuă el.

— Cum?

— A venit cu o birjă închiriată şi când a plecat, am auzit unde i-a zis vizitiului să o ducă. A cerut să fie dusă

într-un loc de unde să poată lua diligenţa care merge către Bristol.

Edward îşi simţi inima bătându-i cu forţă în piept – o senzaţie deloc confortabilă.

— De ce ne-ai spune asta, domnule…? întrebă Fairfax.

— Aimes, milord, completă majordomul. Pe trăsăturile de buldog se citi o emoţie trecătoare. Nu am avut plăcerea de a o cunoaşte pe Excelenţa Sa până astăzi. Şi am fost în serviciul Domniei Sale soţul ei doar pentru scurt timp. Dar din ce-am văzut, cu siguranţă merită mai mult decât a primit de la el.

Edward încuviinţă scurt.

— Da, merită. Mulţumesc.

Aimes făcu o plecăciune.

— Bineînţeles, milord. Cu plăcere.

Fairfax îl urmări pe bărbat întorcându-se la Blakemore House înainte de a continua conversaţia.

— Deci, a plecat spre vest.

— Ştiu foarte bine încotro e Bristol, zise Edward. Cu mult mai conştient decât îşi dorea să fie sau decât credea Fairfax. Bristol este un oraş port. De acolo poate pleca oriunde.

— Dacă îşi dorea o corabie, putea să găsească una aici în Londra.

O asemenea observaţie inutilă îi aduse o privire dură din partea lui Edward.

Oare putea să se lase cuprins de speranţa care i se trezi în suflet?

— Nu cred că a ajuns departe, insistă Fairfax şi începu să meargă repede în direcţia Sutliffe House. Cu puţin noroc, s-ar putea să o prinzi la Marlborough. Ia trăsura mea.

Edward ezită.

— N-aş putea să accept să-ţi iau trăsura. Nu mi-ai spus că Lady Fairfax se aşteptă să te întorci astăzi în Hampshire?

Fairfax zâmbi.

— Sarah crede din toată inima în poveştile cu final fericit. E o romantică, îi explică el, fără urmă din cinismul lui

obişnuit în voce. „Dragostea poate să înflorească şi în cele mai ciudate circumstanţe”, aşa îi place să spună. Nu m-ar ierta niciodată dacă n-aş face tot posibilul ca să te ajut să-ţi găseşti adevărata dragoste.

Se opri şi făcu un semn cu mâna rănită către strada pe care erau – în mod deliberat, Edward era convins.

— Adevărata dragoste? repetă el.

— Doamne Dumnezeule, Car… Beckley. Dacă ai de gând să negi că eşti îndrăgostit de femeia asta, s-ar putea să fiu nevoit să-ţi dau şi ţie una ca să-ţi vină mintea la cap.

Râse, dar Edward avu impresia clară că prietenul lui nu glumea. Fairfax îl bătu cu palma pe umăr.

— Când o găseşti, n-o mai lăsa să scape.

Edward îl prinse pe Fairfax de braţ, uitându-se hotărât către el, în ochii lui albaştri.

— Aşa o să fac.

Capitolul 21

La Marlborough, Edward reuşi să îl convingă pe bărbatul care se ocupa de hanul pentru diligenţe să admită că *poate* văzuse o femeie care călătorea singură cu diligenţa *ce* mergea spre vest. Însă, din cauza faptului că trecuse mai bine de o oră, iar hanul era plin, bărbatul pur şi simplu nu era sigur de cele spuse. Vizitiul lui Fairfax insistă că trăsura lui şi mai ales caii aveau să alerge ca vântul, din nou, după o scurtă perioadă de odihnă. Edward nu ezită şi îl rugă pe bărbat să continue drumul.

Însă după ritmul alert pe care îl avuseseră la începutul zilei, reuşiseră să parcurgă o distanţă destul de mică înainte de apusul soarelui. De aceea, Edward se trezi intrând din nou în hanul dărăpănat şi mult prea familiar dintr-un mic sat la est de Chippenham. De data asta, nu mai erau călători blocaţi acolo de ploaie, însă erau mulţi care petreceau noaptea acolo. Locul era foarte aglomerat.

— Nu avem camere, domnule, îi zise hangiul. Tocmai am dat-o pe ultima unui domn în vârstă bolnav de gută. Se duce la Bath, cred. Se scărpină după ureche, ciufulind o

şuviţă de păr alb, şi adăugă confidenţial: Omul abia dacă a reuşit să urce scările. Dumneavoastră păreţi destul de tânăr, aşa că sunteţi bine-venit să staţi în sala mare.

Edward privi prin uşa largă la încăperea comună, uitându-se la mesele împrăştiate, la ferestrele murdare, la laviţele rustice lungi de sub nişte tablouri ieftine atârnate pe perete. Ziua fusese caldă, iar şemineul era gol, dar el şi-o imagină fără probleme pe Charlotte tremurând în faţa lui, refuzându-i ajutorul.

— Bine, spuse Edward fără tragere de inimă, deranjat mai mult de amintirile incomode, decât de decorul dezolant.

Resemnat, se aplecă pe sub bârna mare care reprezenta pragul de sus şi alese o masă în colţul opus celui în care stătuse nu demult cu Charlotte. Comandă de mâncare şi o halbă de bere, deşi nu avea poftă de nimic.

Dacă ea nu se întorcea la Gloucestershire aşa cum credea el sau cel puţin cum spera? Dacă nu avea să o găsească niciodată, oare putea să se obişnuiască cu greutatea amintirilor? Presupunea că după mult timp, într-o zi, avea să uite ce simţea pentru ea, senzaţia de a o avea sub el, de a-i simţi degetele curioase pe pielea lui, atingerea buzelor ei. Senzaţiile fizice – şi bune, şi rele – aveau să treacă în timp, aşa cum ştia prea bine. Dar nu credea că putea să uite imaginile care abia aşteptau să iasă la suprafaţă: Charlotte acoperită de noroi din cap până în picioare, cu crenguţe şi frunze în păr, la fel de curioasă, pe cât de mândră. Charlotte acoperită de murdărie, înconjurată de un nor de praf, hotărâtă să readucă Ravenswood la fosta glorie. Charlotte cu mâl între degetele goale de la picioare urmărind fascinată peştişorii. Pur şi simplu… *Charlotte.*

Nu era de mirare că Langerton nu fusese de acord cu căsătoria tatălui său. Dacă se gândea bine, ea nu avea nimic de a face cu demnitatea unei ducese în afară de postura dreaptă. Dar având în vedere discuţiile pe care le avuseseră, el înţelese că acea caracteristică se născuse din necesitate, o simplă armură împotriva injuriilor şi jignirilor

mătuşii sale, ale fiului ei vitreg şi ale lumii în general. Toată lumea din jurul ei insistase că nu era demnă – de confort, de blândeţe, de dragoste. Şi deşi Charlotte îi crezuse în mare măsură, găsise şi puterea de a fugi de cruzimea lor. Fugise. Dacă avea să aleagă să tot fugă, cum putea el să-i nege libertatea? Chiar dacă asta ar fi însemnat că el nu avea să fie liber vreodată.

Pierdut în gânduri, ar fi putut să nu-l observe pe hangiul care trecuse pe lângă el, dacă bărbatul nu l-ar fi lovit peste cot, făcându-l să împrăştie jumătate din băutura din halbă peste mâncarea pe care o împinsese fără poftă în farfurie. Scuza aşteptată nu sosi, atât de prins de misiunea lui era bărbatul.

— Fanny, strigă el către femeia care servea, ai dus sus tava pentru doamna Cary?

Edward scăpă halba din mână, care se izbi cu zgomot de masă. *Doamna Cary?* Nu. Trebuia să fie o coincidenţă. Sau poate că nu auzise bine.

— Nu. N-am uitat de ea. Stai o clipă, îi strigă Fanny înapoi, jonglând cu mai multe halbe pentru o altă masă. Camera trei, nu?

— Da.

Fără să stea pe gânduri, Edward îl prinse de braţ pe hangiu când aceasta se întoarse să plece.

— Doamna Cary ai zis? Cu părul negru sau blond? Tânără sau bătrână?

— O văduvă, îi răspunse bărbatul, ca şi cum asta răspundea la toate întrebările.

Câteva momente mai târziu, când Fanny veni să aducă tava de ceai, Edward se ridică de pe scaun.

— Asta e pentru doamna Cary?

— Da, domnule.

— Pot să i-o duc eu?

Se aşteptase ca femeia să refuze sau cel puţin să protesteze de formă. În schimb, Fanny suflă o şuviţă roşcată de pe fruntea ei umedă, se uită în jur către încăperea aglomerată şi îi înmână tava suspinând uşurată.

— Poftim, atunci. La capătul scărilor.

Urcă cu tava tremurându-i în mâini, o situaţie pe care prefera să o pună pe seama faptului că nu era obişnuit să care s-au să aducă lucruri, decât să recunoască că era neliniştit. Dacă se înşela? Ce urma să spună dacă o străină avea să-i deschidă uşa?

Ah, dar dacă Charlotte era de cealaltă parte a uşii?

La capătul scării întunecate şi înguste, ezită. Era o singură lampă care arăta că erau şase uşi, trei pe o parte şi trei pe alte, fără număr pe vreuna, aşa cum îl îndrumase Fanny. Pe care să o aleagă? La dreapta sau la stânga? Nu avu mult timp să se gândească. Un scârţâit în spatele lui îi semnală că se mai apropia un oaspete al hanului. Trase aer în piept şi păşi către stânga lăsând unui bărbat să treacă, aşeză tava într-o mână şi bătu la uşa din faţa lui.

*

Resemnată că cererea ei pentru ceai fusese complet ignorată sau uitată, Charlotte tresări când auzi un ciocănit la uşa camerei. După atâta vreme, ceaiul probabil că era rece. Trebuia să se aştepte la servicii proaste într-un han aşa dărăpănat; totuşi, îşi simţise inima bătând cu putere când diligenţa oprise fix în faţa acestui han. De când devenise o fiinţă atât de sentimentală? Poate când realizase că această călătorie se putea termina în umilinţă şi dezamăgire.

Dacă Edward refuza să o ierte? Era mai bine să nu se grăbească, să amâne inevitabilul. Iar dacă această întârziere urma să-i ofere şi scuza pentru a se bucura de câteva amintiri care probabil erau mai bine să rămână în trecut – amintiri despre braţele puternice ale lui Edward salvând-o sau despre ochii lui albaştri şi pătrunzători privind-o atunci…

Lăsă deoparte cartea, golită de bancnote, se ridică şi porni către uşă, deschizând-o fără să se uite la cine era de cealaltă parte.

— Lasă tava lângă pat, zise ea, răscolind prin săculeţ după o monedă.

Dar persoana care intrase nu căra o tavă. Nu era o servitoare, ci un bărbat, dar nu hangiul. Un bărbat al cărui chip bătut de vreme şi păr atins de fire albe nu îi era nici familiar, nici străin. Bărbatul care o urmărise cândva la acest han şi care aşteptase ca ea să se întoarcă acum.

De ce fusese atât de proastă încât să se întoarcă în acest loc?

Oare ţipase? Nu, sunetul acela era de la porţelanul şi tacâmurile care căzuseau pe jos. Oh, mătuşa ei i-ar fi luat capul dacă afla că fusese atât de neîndemânatică încât să scape tava de ceai. Apoi aluneca, se împleticea, cădea, în timp ce feţele verilor ei o necăjeau de pe marginea uşii înguste care ducea în pivniţă. Oare cât timp avea să o mai lase unchiul ei pe întuneric de data asta? O mână puternică întinsă de undeva o ajută să se ridice din noroi în spatele căsuţei de la Rookery. Edward privind-o cu ochi veseli. Nu, el nu era aici – niciunul dintre ei nu era. Doar imaginaţia îi juca feste…

Apoi el apăru, intervenind între ea şi străin.

— Eşti bine, Charlotte?

Încă o dată, Edward o salvase la acest han dărăpănat. Dar ce făcea aici? Oare o căutase? Mintea îi spunea că era o simplă coincidenţă, una teribil de crudă. Inima ei însă…

— Sunt bine.

Împingându-se de pe covorul vechi, reuşi să se ridice în picioare, încă nesigură. Cum de ajunsese pe podea? Oare leşinase? Cât de umilitor! Se întoarse către străin.

— Presupun că te-a trimis fiul meu vitreg? Chiar dacă l-am rugat să-şi cheme câinii acasă.

— Chiar eşti ducesa de Langerton? întrebă bărbatul.

Ea încuviinţă înainte să-şi aducă aminte că nu mai avea niciun drept să răspundă la acest titlu.

— Oh, slavă Domnului, murmură omul, iar buza de jos începu să-i tremure. Te-am găsit în cele din urmă. Nu, n-am fost trimis de duce, zise el pe un ton aproape jignit de această sugestie. Am încercat să-l rog să mă ajute să te găsesc, dar n-a vrut să-mi fie de folos în niciun fel.

— Cine eşti?

— James Winstead, zise el, făcând o plecăciune demodată. Conte de Belmont.

Charlotte duse o mână în spatele ei, simţind stâlpul de la pat, pe care îl strânse cu toată forţa.

— Adică… tatăl meu?

— Ai dovezi? interveni Edward, întorcându-se pentru a-l înfrunta.

— Oh, da… da. Am documente şi alte lucruri care atestă că sunt cine spun că sunt. Iar sora mea, Lady Penhurst, mă ştie.

Copleşită, Charlotte se prăbuşi pe pat.

— Nu se poate.

Edward înaintă, în ochi citindu-i-se căldură şi înţelegere.

— Ai trecut printr-un şoc, ştiu. Nu în fiecare zi te întâlneşti cu părintele iubit pe care-l credeai pierdut pe vecie.

Din aceste cuvinte, Charlotte înţelese că instrucţiunile pe care i le lăsase lui Garrick fuseseră urmate.

— Am avut dreptate despre Tessie?

El îi luă o mână între degete, simţind răceala ei, şi o strânse, ca şi cum cuvintele nu erau de ajuns pentru a-i transmite ce simţea.

— Da, dar asta poate să aştepte. Acum, vorbeşte cu tatăl tău, Charlotte, îi spuse el şi îi eliberă mâna, întorcându-se spre uşă. Îmi cer scuze de deranj, adăugă el, dând scurt din cap către fiecare.

— Te rog, şopti ea, nu pleca.

— N-o să fiu departe. Dacă ai nevoie de mine, trebuie doar să mă strigi.

După plecarea lui, Charlotte îşi întoarse atenţia spre tatăl ei, care o cerceta cu capul înclinat într-o parte.

— Din momentul în care te-am văzut în Bath, am ştiut, începu el. Ai ceva din draga ta mamă pe chip şi în modul în care te porţi.

Auzindu-l vorbind, se simţi îmbărbătată, dar şi alimentată de furie. Se ridică din nou în picioare.

— *Draga* mea mamă? Sărmana femeie pe care ai

lăsat-o însărcinată şi ai abandonat-o?

— N-am abandonat-o, insistă el. Sau cel puţin, nu am vrut, adăugă el pe un ton şoptit. Trăiam lângă Paris. Am fost chemat într-o călătorie de afaceri la o zi distanţă. Iar ei nu-i venise sorocul, aşa că n-am crezut că e un pericol dacă plec. Dar ar fi trebuit să ştiu mai bine decât să am încredere în fratele ei. El a fost împotriva noastră de la început. Când m-am întors, întârziasem deja câteva zile din cauza vremii proaste, iar călugăriţele de la spital mi-au arătat-o pe mama ta moartă şi mi-au spus că copilul nu supravieţuise… Scutură din cap, ca şi cum încerca să alunge acea amintire oribilă. Probabil te dăduseră deja în grija fratele ei, dar de unde era să ştiu? Nu mai aveam deloc putere – nici măcar ca să mă îndoiesc. Durerea m-a lovit ca o febră. După ce mi-am revenit, am plecat din Franţa, către Orient. Prin Europa, prin Levant. Tocmai până în China. Douăzeci de ani de rătăcire. O aventură, într-adevăr, dar una care nu m-a făcut niciodată să uit ce pierdusem.

— Ai fugit, zise ea fără să se obosească să îşi ascundă tonul acuzator.

Afirmaţia ei îl luă prin surprindere.

— Cred că poţi să spui şi aşa. Cred că adânc în mine, îi zise el, părând deosebit de obosit de toate, speram că o să mor şi eu. Că aveam să fiu răpus de cuţitul unui bandit, de cine ştie ce boală exotică. Dar n-am avut un asemenea noroc. Cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat a fost că am căzut de pe cal, îi spuse el făcând semn către piciorul stâng, care părea uşor ieşit în afară. L-am rupt încercând să trec prin strâmtoarea Khyber. Am avut nevoie de luni de recuperare, dar nimic prea grav, în afară de un şchiopătat.

Din când în când – atunci când nu mormăia despre lipsa de minte a oamenilor care fugeau, aşteptându-se ca alţii să le cureţe mizeria lăsată în urmă, fără ca măcar să spună vreun cuvânt de mulţumire –, mătuşa Penhurst se întrebase dacă fratele ei mai era în viaţă. Apoi, mai ajungea câte o scrisoare din cine ştie ce loc îndepărtat, unde un răspuns din partea lor nu era posibil. Deşi acele fragmente

de corespondenţă nu întrebau niciodată despre fata lui, îi confirmau existenţa. Charlotte nu se gândise niciodată că el poate nu ştia nimic de ea. Simţindu-se cuprinsă de un sentiment profund de milă, îi făcu semn către singurul scaun din încăpere, în care el se cufundă oftând recunoscător. Lumina slabă care mai intra pe fereastră o ajută să-i vadă chipul bătut de vreme, părul înspicat cu alb. Locurile în care călătorise în ultimii douăzeci şi cinci de ani nu fuseseră deloc blânde cu el. Deşi ştia că el nu putea să aibă mai mult de 50 de ani, nimeni n-ar fi crezut asta. Aventurile lui, aşa cum le spusese el, combinate cu şocul descoperirilor recente, îl marcaseră profund.

Fără să se gândească, ea se întinse după cartea mamei, ultima legătură cu femeia care o adusese pe această lume înainte de a o părăsi ea însăşi.

— Da, am fost crescută de fratele mamei în Rouen. El n-a fost niciodată… un om blând, şopti ea, jucându-se cu un deget pe coperta jerpelită. Nu m-a lăsat niciodată să uit ce s-a întâmplat cu mama. Ce păţeşte o femeie care judecă cu inima, nu cu mintea.

Acel gen de femeie în care se transformase oricum, în ciuda tuturor eforturilor ei.

— Noi am fost impulsivi, recunoscu tatăl ei foarte afectat. Ne-am căsătorit repede, deşi ne ştiam de puţin timp. Dar…

Cartea aproape că îi căzu din mâini lui Charlotte.

— Aţi fost că… căsătoriţi?

— Oh, da. Am convins-o să fugă cu mine în Guernsey. Prin faptul că ne-am căsătorit la Biserica Anglicană am sperat că uniunea noastră urma să fie recunoscută aici. Când ne-am întors la Paris, am hotărât să ne căsătorim din nou, în conformitate cu ritualurile bisericii ei. Eu am vrut să mă asigur că nu urma să avem nicio obiecţie, de nicăieri. Dar n-am reuşit să găsim un preot care să ne asculte povestea şi să ne ajute.

— Unchiul a zis că n-a fost nicio căsătorie de niciun fel.

Faţa tatălui ei se întunecă.

— Încă de la început, fratele ei a încercat s-o convingă că mi-am bătut joc de ea. I-a arătat o copie a documentului care atesta că suntem căsătoriţi, dar el a insistat că era un fals. După aceea, am rugat-o să ascundă documentul undeva unde să fie în siguranţă, ca el să nu încerce să-l distrugă. Aşa că, dacă eu păţeam ceva, ea urma să poată demonstra că era soţia mea. Am urmărit-o… Ochii lui se opriră asupra cărţii pe care ea o ţinea în mână. Asta e…? Cartea aceasta a fost cândva a mamei tale?

Nesigură, ea încuviinţă şi i-o întinse, iar el o luă nevenindu-i să creadă.

— Ah, draga mea, şopti el unei fantome.

Ridicând coperta cu degetul mare, urmări pagina de titlu cu degetele de la cealaltă mână, aşa cum obişnuia să facă şi Charlotte de nenumărate ori, deşi scrisul nu se mai vedea bine, căci fusese estompat cu mult înainte ca ea să-l poată descifra. Vezi tu, îi zise el, arătându-i pagina. S.C.W.

— Simone le Clerq Winstead. Soţia mea.

— Asta nu demonstrează mai nimic.

— Da, dar…

Deschise cartea mai larg, iar Charlotte tresări auzind-o trosnind, în spaţiul îngust dintre cotorul cărţii şi marginea foilor legate strecură un deget şi trase cu grijă o foaie de hârtie împăturită atent, pe care i-o înmână lui Charlotte.

— Cred că asta o să arate că povestea mea e adevărată… şi care este povestea ta adevărată.

Cu atenţie, ea desfăcu pergamentul îngălbenit şi citi limbajul formal care atesta căsătoria părinţilor ei. Copleşită, se sprijini de salteaua acoperită cu o pătură groasă şi se simţi copleşită. De bucurie, da, pentru că o apăsare teribilă pe care o simţise ani la rândul se ridicase. Dar şi de regret. Regret pentru pierderea mamei, pentru nedreptăţile pe care ea însăşi fusese obligată să le suporte toată viaţa – pe nedrept, cum descoperea acum – din cauză că nu era legitimă.

— Nu-ţi voi cere iertare, fiica mea, îi spuse el întinzându-i cartea. N-am făcut nimic ca să o merit – încă –, dar am de gând să încerc.

Cu mâna tremurândă, ea luă cartea de la el, nesigură de ceea ce era dispusă să accepte. Întoarcerea tatălui ei însemna că avea o şansă să-şi clădească o familie, o nouă şansă să fie iubită. Sau însemna mai multă durere.

În ciuda emoţiilor, reuşi să împăturească documentul şi să-l aşeze înapoi între paginile cărţii.

— Pot să te întreb de ce te-ai întors?

— La un moment dat, un om se satură de aventură. Am decis că e timpul să mă întorc acasă.

Era o explicaţie parţială, sau cel puţin aşa simţea ea. Dar nu-l învinovăţea. Şi nu-l presă să-i ofere mai mult decât putea. Ce ar fi zis Edward dacă i-ar fi pus aceeaşi întrebare?

— Când am ajuns în Anglia în urmă cu două săptămâni, continuă tatăl ei, m-am dus prima dată la sora mea. Ea mi-a spus de neînţelegerea în care am trăit atâţia ani. Am aflat că trăiai, că te-ai căsătorit recent cu ducele de Langerton. Până am ajuns în Bath şi am aflat unde staţi, el deja murise. Venisem să te caut, să-ţi ofer ce alinare puteam, dar servitorii mi-au zis că te-ai întors la Londra. Te-am urmărit la acest han, te-am zărit de la distanţă şi apoi… a fost ca şi cum ai dispărut.

— Am crezut că eşti un spion trimis de fiul meu vitreg. Am fugit la ţară. La Gloucestershire.

— Singură?

Ea ezită.

— Nu chiar.

— Ah, zise el şi încuviinţă din cap. Tânărul care a intrat valvârtej să te salveze?

— Edward… adică, contele de Beckley. Da. Care s-a întors recent după ce a stat foarte mulţi ani în străinătate. Când m-a văzut la ananghie în acea zi, s-a oferit să mă ajute. În felul lui.

El miji ochii încercând să desluşească emoţiile ascunse de pe chipul ei.

— Înţeleg. Ei bine, eu m-am dus la Londra, sperând să aflu unde te-ai dus, dar n-am auzit decât bârfe teribile. Apoi, azi-dimineaţă, când am încercat să vorbesc din nou cu ducele, l-am văzut pe acest tânăr alături de un altul pe

treptele de la Blakemore House căutându-te pe tine. Majordomul le-a spus că ai plecat spre vest. Aţi plănuit să vă întâlniţi aici, să înţeleg?

Edward se dusese la Londra? La Robert?

— Nu.

Tatăl ei se încruntă uşor, apoi încruntarea dispăru. Însă ea cunoştea prea bine neîncrederea când o vedea pe chipul cuiva.

— Mătuşa Penhurst ţi-a spus, cred, că am o înclinaţie spre poveşti. Că sunt o mincinoasă.

— N-ar fi îndrăznit să-mi spună aşa ceva, fiica mea.

Lui Charlotte nu-i venea să creadă asta, aşa că pufni.

— Dar dacă ar fi făcut aşa ceva, continuă el, i-aş fi spus că mama ta era o povestitoare incredibilă. Spunea poveşti atât de frumoase, unele în versuri care cântau stelele pe cer. Acelea sunt poemele ei, îi explică el, făcându-i semn către carte. Ştiai? L-am tipărit şi legat pentru… ea, sau cel puţin aşa am susţinut, dar am avut motive cu mult mai egoiste. Am vrut să pot ţine darul ei preţios în mâini.

Ea întoarse cartea veche, privind-o ca şi cum o vedea prima dată. Şi când se gândea că, în urmă cu puţin timp, îşi imaginase că volumul nu mai avea nicio valoare pentru ea, după ce-l golise de bancnote, încet, Charlotte se ridică, se apropie de el şi îi puse cartea în braţe, înainte să îi dea drumul, el o prinse de mână şi o ţinu în loc, uitându-se la ea, nu la carte.

— Îmi pare aşa de rău, fata mea. Şi sunt atât de bucuros. Teribil de bucuros. Nu cred că are mare înţeles, dar…

— Înţeleg.

Fără a se trage din strânsoarea lui, îngenunche lângă scaunul lui. El ridică cealaltă mână ca şi cum ar fi vrut să-i atingă obrazul, dar se opri. Aşa că ea înclină capul, reducând distanţa dintre ei.

— Spune-mi despre ea.

În următoarea oră sau mai mult, el îi povesti tot, şi prin cuvintele lui, ea îşi cunoscu mama – nu, nu o cunoscu,

căci o ştia prea bine prin poemele ei, deşi nu realizase asta. Poeme care vorbeau despre iubire, bucurie şi frumuseţe, şi toate lucrurile pe care Charlotte le descoperise în ele şi numai în ele în copilărie.

— Eu mă dusesem la Paris cu nişte prieteni, umblam aiurea după vin şi jocuri de cărţi, îi mărturisi el. Apoi, într-o dimineaţă ploioasă, când mă împleticeam spre casă, am dat peste mama ta, care tocmai ieşea de la slujbă de la biserică. Văzându-mă, ea a chicotit nervos şi apoi a încercat să ascundă asta.

Auzindu-l pe tatăl ei, Charlotte îşi sprijini capul pe marginea scaunului, lăsându-l să treacă cu mâna prin părul ei.

— Crezi în dragoste la prima vedere, Charlotte?

Primul ei impuls fu să nege. Însă conştientizând întrebarea, în mintea ei apăru o imagine cu Edward, aşa cum îl văzuse prima dată, cu părul ud lipit de frunte, uitându-se la ea cu ochii aceia albaştri care o făcuseră să uite de ploaie şi frig.

— Cred că da.

— Atunci înţelegi. Când am văzut-o, am ştiut. N-am mai putut să o las să plece. Am încercat să-mi cer scuze, dar ea s-a grăbit să-şi ajungă familia din urmă. Aşa că m-am întors la biserică în dimineaţa următoare ca să o caut. Am făcut asta în fiecare dimineaţă până am văzut-o din nou. Părintele Biet probabil a crezut că a reuşit să mă convertească. Odată ce am găsit-o, am fost hotărât să o câştig.

Charlotte înghiţi în sec de două ori înainte să reuşească să vorbească.

— Dar ai pierdut-o…

— Nu, copila mea. Nu. Am câştigat-o. Pentru o vreme, am avut iubirea ei. Şi atât de multe. Aş fi pierdut cu adevărat totul doar dacă aş fi renunţat să încerc.

Charlotte îl simţi ridicându-se.

— Ar trebui să te las să te odihneşti. Sper că vom mai avea şi alte ocazii să vorbim. Aş vrea să am ocazia să-mi cunosc fiica.

Deşi tânjea ca el să mai rămână şi să stea de vorbă atunci, o altă parte din ea o trăgea în direcţia opusă, acolo unde Edward aştepta. Şi-l imagină la Ravenswood cu mama lui, uimit şi copleşit de bucuria reuniunii lor neaşteptate. Şi totuşi, el găsise forţa să plece de lângă ea pentru a o urmări pe Charlotte. Până în acel moment, nu conştientizase de cât de multă putere avusese nevoie pentru a face asta. Până atunci nu înţelesese complet ce însemnase ca el să facă asta.

— Şi eu aş vrea să te cunosc mai bine… *papa,* îi zise ea, ridicându-se în picioare.

El o prinse de mână.

— Spune-mi, unde mergeai?

Din instinct, ea încercă să inventeze o poveste pentru a ascunde adevărul scandalos.

— Nu m-am hotărât exact…

— Charlotte, surâse el. Nu-i da satisfacţie mătuşii tale.

— Gloucestershire, şopti ea. La conacul Ravenswood.

— Numele nu-mi este familiar, zise el, ridicând din umeri. Oare pot să presupun că are ceva de-a face cu contele de Beckley?

Ea nu-şi găsi cuvintele, pur şi simplu încuviinţă din cap. El dădu din cap la rândul său, apoi porni şchiopătând către uşă.

— Hanul e plin în noaptea asta. Suntem norocoşi că avem camere. Unii dintre cei care au ajuns mai târziu n-au fost chiar atât de norocoşi. Cred că cel puţin un tânăr e obligat să se mulţumească cu banca tare de lemn din sala comună.

Nu exista nicio îndoială la ce oaspete făcea referire tatăl ei.

— Trebuie să fie tare inconfortabil, adăugă el. Şi foarte singuratic. Bun, noapte bună.

— Noapte bună, *papa.*

Înainte ca uşa să se închidă în urma lui, ea deja adunase pătura şi perna de pe patul ei. Înainte ca tatăl ei să apuce să intre în camera sa şi să închidă uşa după el, ea era la jumătatea scărilor. Când se întoarse şi se uită peste

umăr, uşa lui se întredeschise uşor, iar el privi pe coridor. Cu siguranţă, mintea şi ochii îi jucau feste, căci era o singură lumânare aprinsă într-o lampă care lumina coridorul, dar i se păru că tatăl ei îi făcuse din ochi.

Capitolul 22

Odată cu lăsarea întunericului, în sala comună rămăseseră foarte puţini clienţi: doi gentlemeni care jucaseră şah, câţiva vizitii care plecaseră fără tragere de inimă către grajduri pentru a-şi petrece noaptea, precum şi câţiva oaspeţi care nu avuseseră suficienţi bani pentru a-şi lua o cameră. Înainte să plece, Fanny stinsese toate lumânările în afară de una.

— Mai aveţi nevoie de ceva, domnule?

Îngrijorat că dacă i-ar fi răspuns afirmativ, femeia i-ar fi oferit încă o felie din cea mai proastă plăcintă cu carne de vită şi ceapă din istoria plăcintelor cu carne de vită şi ceapă, însoţită de o halbă de bere la fel de oribilă pentru a-şi drege gâtlejul, Edward scutură din cap în semn că nu.

— Sunt bine, mulţumesc.

Cel puţin, trunchiul masiv din care bănuia că fusese făcută laviţa cu mai bine de o sută de ani în urmă era suficient de lat pentru a-i sprijini umerii. Era teribil de obosit şi asta ar fi trebuit să fie suficient pentru a-i asigura un somn bun oriunde. Dar dacă urma să-şi petreacă noaptea foindu-se şi răsucindu-se, era sigur că starea lui nu era rezultatul lemnului tare pe care era forţat să doarmă.

Stătea cu capul în apropierea şemineului gol, cu picioarele întinse către intrarea largă din încăpere, întrebându-se dacă să-şi folosească haina groasă drept pernă sau pătură. Când constată că scările de dincolo de intrare îl atrăgeau prea mult, închise ochii, însă închizându-i, mintea îi fugea la Charlotte, aşa că îi deschise iar.

Dar imaginea ei care părea să fie atât de bine întipărită în memorie nu dispăru nici când deschise ochii.

Stătea în pragul uşii, cu faţa palidă şi ovală strălucind în întuneric, cu expresia ascunsă de umbre. Arăta îngrijită şi îmbrăcată cum trebuie, aşa cum nu o văzuse niciodată, fără vreo urmă de noroi pe haine, fără şuviţe scăpate din coc. Îi era mai uşor acum să şi-o imagineze drept ducesă.

Dar cu toate acestea, nu era mai frumoasă. Se obişnuise că cealaltă Charlotte.

Charlotte a lui.

La fel ca înainte, bunul-simţ îi spunea să încerce să nu aibă asemenea pretenţii. Dar inima lui avea alte idei. Pentru ceea ce păru o eternitate, niciunul din ei nu se mişcă. Poate că ea credea că el doarme. Când se apropie, Edward văzu că ducea mai multe lucruri în braţe. Simţi din nou fiori de panică. Oare fugea în timpul nopţii? Cu paşi mărunţi, se apropie de capătul băncii pe care stătea şi aşeză ceea ce el realiză că erau o pernă şi o pătură, apoi se întoarse să plece.

— Charlotte, aşteaptă!

Se simţi cuprins de un sentiment de uşurare când Charlotte îl ascultă. Edward se ridică, întinzând o mână după ea, apoi cealaltă.

— Vino!

Ea se supuse. Încet şi prudent. Când ea se opri la doar câţiva paşi de el, fără a-i lua mâna, Edward bătu cu palma banca pe care stătea, făcându-i semn să ia loc. Grijulie, îşi aranjă fustele şi se aşeză un pic mai departe de el.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai încurajat să vorbesc cu tata, zise ea, după câteva momente. Este… excentric, dar a putut să-mi spună lucruri pe care nimeni altcineva nu a putut sau nu a vrut să mi le spună. Despre mama, spuse ea, şi făcu o pauză. Au fost căsătoriţi.

Edward auzi uşurarea din vocea ei şi asta îl irită peste măsură. Nu ar fi trebuit să se simtă niciodată ruşinată şi nici nu ar fi meritat să fie tratată prost, chiar dacă părinţii ei nu ar fi fost căsătoriţi. Trecu cu mâna peste lemnul neregulat, dar netezit de un secol de folosinţă de către clienţi.

— De dragul tău, reuşi el să spună, mă bucur.

— Mă căuta de ceva timp. L-am văzut aici în acea zi, deşi nu l-am recunoscut. Am crezut că e unul dintre spionii lui Robert.

— Aşa că ai fugit.

Ea lăsă privirea în jos, uitându-se către mâinile încrucişate din poală.

— După moartea soţului meu, mi-am promis să nu mai las ca fericirea sau necazul meu să depindă de altcineva. Fiul meu vitreg intenţiona să facă din mine victima unui teribil scandal. Voiam doar să fiu lăsată în pace. În timp ce vorbea îşi frământa mâinile.

Aşa că în momentul în care mi s-a oferit o ocazie să dispar, am profitat de ea. La început, Ravenswood mi s-a părut locul ideal pentru a mă ascunde. Era departe. Izolat. Apoi a apărut Jack.

— Şi te-a ameninţat că te dă în vileag.

— Mi-am dat seama că nu pot să trăiesc aşa. Când am văzut că domnul Sykes pleca, mi s-a părut şansa perfectă să mă întorc la Londra şi să-l înfrunt pe Robert o dată pentru totdeauna. M-am temut că, dacă urma să mai stau, fie şi o secundă, Jack avea să mă prindă. Sau mi-aş fi pierdut curajul. Sau tu ai fi încercat să mă opreşti să fac ceea ce îmi propusesem.

Deşi el înţelegea cât de greu îi era, ea se forţă să ridice ochii şi să-l privească.

— Am vorbit cu fiul meu vitreg. Am renunţat la moştenire… sper să am pace.

— Ştiu, îi zise el şi vârî mâna în buzunarul de la jachetă de unde scoase o foaie îndoită pe care i-o înmână. Asta este scrisoarea pe care ai scris-o. M-am temut că Langerton poate te forţase să o scrii. Poţi să i-o dai înapoi, dacă vrei. Sau poţi să o distrugi.

Ea atinse nelinişti tă hârtia, cu degetele tremurânde.

— Crezi că ar trebui să mă lupt cu el?

— El n-are nicio dovadă împotriva ta. Acum că s-a întors şi tatăl tău şi el va spune că eşti fiica lui legitimă, cred că opinia societăţii va fi de partea ta. Însă numai tu poţi să decizi ce vrei să faci, iar eu o să-ţi respect

hotărârea.

După o pauză destul de lungă, Charlotte se ridică şi se apropie de şemineu strângând hârtia într-o mână tremurândă. O ridică către lumina care pâlpâia de la lumânare, ezită, dar apoi atinse hârtia de flacăra mică. Lumina bruscă dată de flacără îi dezvălui chipul pe care se citea pe jumătate teamă, pe jumătate determinare. Aruncă hârtia care ardea în şemineul gol, în urma ei rămânând doar cenuşă.

— Am făcut o greşeală teribilă în ceea ce te priveşte, Charlotte, îi zise el când se întoarse la bancă. Puterea şi curajul ei îl uimeau. Când te-am cunoscut, am presupus că aveai nevoie să fii salvată. Am intervenit ca şi cum erai o domniţă la ananghie în căutarea unui erou şi m-am imaginat cavalerul tău în armură strălucitoare.

Încă o dată, chipul ei fu luminat doar de lumina slabă a lumânării.

— Mari mi-a spus că acesta e felul tău de-a fi.

— Aşa este. Şi ştii de ce?

Ea scutură repede din cap, iar părul îi străluci în întuneric.

— Pentru că atunci când am văzut că alţii sunt vulnerabili, mi-a fost mai uşor să-mi ignor propriile slăbiciuni. Tu ai văzut dincolo de asta. Când ne-am întâlnit la acest han dărăpănat, eu am crezut că te salvam pe tine şi de fapt tu m-ai salvat.

Ea lăsă capul în jos şi trase puternic aer în piept.

— Te-am minţit.

— Nu am fost amândoi vinovaţi că am păstrat secrete, doamnă Cary?

Acele cuvinte o făcură să ridice din nou privirea către el.

— Eu… eu… presupun că da.

— Nu mi-ai spus numele tău întreg şi nici titlul pe care îl ai. Dar ai fost sinceră cu lucrurile care au contat. Mi-ai arătat cine eşti.

— Da, şopti ea, părând resemnată. Mătuşa Penhurst mi-a zis întotdeauna că oricine îmi poate citi originile pe

chip.

— Nu la asta m-am referit.

Doamne, Dumnezeule, Lady Penhurst ar trebui să mulţumească îngerului ei păzitor că nu era un bărbat violent, gândi el.

— Nu o să neg că am fost şocat să aflu cine eşti cu adevărat, să-ţi aflu identitatea. Am fost şocat şi dezamăgit că nu m-ai crezut demn de încrederea ta. Însă, chiar dacă mi te-ai fi prezentat din prima în calitate de ducesă de Langerton, insistă el, asta nu mi-ar fi relevat ceva mai important decât ceea ce mi-ai arătat tu în multe alte moduri. Respectul cu care i-ai vorbit lui Mari. Cât de mult ai muncit ca să ajuţi la restaurarea conacului Ravenswood doar pentru că mi-ai văzut durerea şi agonia şi ai vrut să mi-o alini. Şi mama… Edward îşi simţi gâtlejul uscat. Timp de atâţia ani se ascunsese, plină de cicatrici care o făceau de nerecunoscut. Tu ai văzut dincolo de cicatricile ei şi chiar şi atunci când erai disperată să fugi, te-ai asigurat că avea să afle că… că eu revenisem acasă. Îşi dori să fi fost mai multă lumină pentru a-i vedea ochii. Mi-am spus că dacă nu ţi-ar fi păsat de mine, măcar un pic, nu ai făcut asta niciodată.

Aşa cum obişnuia, ea rămase locului. Edward nu-şi dădea seama dacă vorbele lui o surprinseseră sau nu.

— M-ai urmărit.

Apropiindu-se de ea, înclină capul şi îi susţinu privirea.

— Te iubesc, Charlotte.

Când ea vru să vorbească, Edward îi atinse buzele cu un deget pentru a-i opri orice cuvânt de protest, pentru a o opri să răspundă.

— Nu. Nu vorbi. Doar ascultă-mă! Ai auzit atât de rar aceste cuvinte. Ascultă-le acum! Te iubesc pentru că vezi dincolo de aparenţe… pentru că vezi ce este frumos. Te iubesc pentru că înfrunţi orice lucru care te înspăimântă. Te iubesc pentru râsul tău…

Simţind că avea să chicotească, aşa cum făcea, ori de câte ori se simţea neliniştită, ridică degetul de pe buzele ei.

— Te iubesc! Şi nu aveam de gând să te las să-mi

scapi.

Cu o mişcare neîndemânatică, ea alunecă pe banca de lemn suficient cât să nu se mai atingă.

— Dacă vrei să-ţi reiei titlul şi locul în societatea englezească, trebuie să te distanţezi de mine, îi zise ea. Deja e îngrozitor că oamenii spun că te-am păcălit să mă…

Dacă lumina ar fi fost mai bună, Edward ar fi jurat că ea roşise.

— Că am sperat ca prin tine să-l împiedic pe fiul meu vitreg să spună că mariajul meu nu a fost consumat.

— De aceea mi te-ai oferit?

— Nu. *Non!* Cu mai multă emfază în franceză, ca şi cum cuvântul în engleză nu avusese suficientă forţă pentru a-i exprima cu adevărat sentimentele. Nici măcar nu am ştiut până să mă întorc la Londra că se credea că aş fi plecat în căutarea unui… unui domn dornic să facă cel mai necavaleresc lucru posibil.

Auzind-o, nu putea să nege că se simţea uşurat.

— Atunci de ce?

Urmă o pauză.

— *Je t'aime aussi.*

Deşi era sigur de ceea ce ea spusese, vorbise atât de încet încât se simţi tentat să o roage să repete. Gândindu-se mai bine, se apropie de ea şi o sărută, buzele lui alintându-le pe ale ei, ca apoi să alunece către obrazul ei şi spre ureche, muşcând-o uşor. Degetele ei se ridicară pe braţul ei, peste guler, şi se strânseră în părul lui, trăgându-l încet şi făcându-l să o sărute din nou.

După ce buzele li se despărţiră, ea îl privi cu ochii mari.

— Cât de straniu că soarta ne-a adus împreună în acest loc.

— Eu n-am crezut niciodată în coincidenţe.

Charlotte zâmbi.

— Prima dată când am venit la acest han, îmi doream un loc în care să fiu singură. Dar, acum, realizez că de fapt voiam un loc în care să fiu eu însămi. Un cămin.

— Şi ai găsit unul, Charlotte?

— Da. Cu tine. Se apropie de buzele lui, şoptind: Şi eu te iubesc.

El se opri, deşi îşi dorea să o sărute.

— În noaptea aceea, îmi doream să te întreb ceva foarte important, dar teama m-a făcut să mă opresc. Vezi, mi-am jurat să nu mă căsătoresc niciodată. În felul ăsta, nicio femeie nu risca să se transforme în ceea ce mama devenise pentru tata.

Ea făcu ochii mari şi scuturǎ capul nevenindu-i să creadă.

— Tu nu semeni deloc cu tatăl tău, insistă ea.

— Nu. Nu sunt ca el. Când eram doar un băieţel, credeam că el este puternic. Acum realizez că era slab. Dar eu sunt puternic. Suficient de puternic încât să-ţi mărturisesc că m-am simţit extrem de speriat când ai plecat fără un cuvânt. Îşi împleti degetele cu ale ei. Suficient de puternic încât să recunosc câtă nevoie am de tine. Ştiu că viaţa ta ca ducesă n-a fost mereu ce ai sperat, iar eu nu-ţi pot promite că viaţa de contesă va fi. Mereu uşoară. Dar…

— Oh, nu, nu trebuie, îi zise ea, fără a-şi trage însă mâna dintr-a lui. Acum eu nu sunt altceva decât scandal şi ruşine. Uită-te la ce s-a întâmplat cu sărmanul George, dragul de el. Oamenii o să spună că ai înnebunit dacă… dacă…

— Dacă mă căsătoresc cu o femeie deşteaptă şi frumoasă de viţă nobilă? Da, ce nebunie… murmură el, presărându-i mici sărutări pe gât.

O simţi cum îi vine să chicotească.

— Cred că uiţi, domnule, că sunt în doliu, îi zise ea, aranjându-şi fustele cu mâna liberă.

— Mmm… Buzele lui urcară. În şase luni, bârfitorii vor avea un subiect nou.

— Şase luni? Trebuie să aşteptăm cel puţin un an.

El crezu – speră – că auzise o notă de tachinare în vocea ei.

— Un an? întrebă el, muşcând-o de lobul urechii. Cum o să ne petrecem timpul?

— Cred că aş putea să locuiesc în Little Norbury, îi sugeră ea, ignorându-i sârguincioasă sărutările. Poate la chilie, acum că Tessie, *excusez-moi,* Lady Beckley s-a întors unde îi este locul. Promit că n-o să te deranjez.

— Eu cred altceva, îi şopti el în păr. Dacă ai locui în Little Norbury sau la chilia de la Ravenswood, m-ar deranja enorm.

— Atunci aş putea… Bătu darabana pe bancă, gândindu-se la opţiunile ei. Aş putea să mă întorc la Bath. Aş putea să o iau pe mama ta, să fiu companioana ei. Apele i-ar face tare bine.

— Bath? întrebă el, retrăgându-se. Din ce în ce mai rău.

— Ce vrei să spui? E doar la o jumătate de zi călare de Ravenswood. Ai putea să ne vizitezi oricând. Şi deşi n-ar fi cuviincios să corespondăm, când mama ta ţi-ar scrie, aşa cum sunt sigură că o să facă, aş putea să adaug şi eu ceva la scrisorile ei, pe ici, pe colo.

Amintindu-şi de povestea ei despre modul în care se curtaseră trimiţându-şi scrisori peste Atlantic, el zise:

— Ne scriem despre vreme, presupun, nu?

— Nu. N-aş şti ce să scriu despre diferenţele de vreme dintre Bath şi Gloucestershire. Mă gândeam la subiectele obişnuite, îi răspunse ea, iar ochii îi străluceau diavoleşte. Tot soiul de bârfe de la Pump Room. Ultima modă. Tu poţi să ne spui despre cum au avansat lucrările la conac sau dacă băieţelului lui Tocmey îi ies dinţii şi…

— Despre oi? întrebă el viclean. Oh, nu, draga mea. Pot să-ţi promit că orice scrisoare ţi-aş scrie ţie nu ar fi potrivită pentru ochii mamei mele.

Ea înclină capul, ca şi cum se pregătea să-l certe, dar în încăpere era prea întuneric ca el să-i vadă expresia. Ea râse, brusc.

— Cu toată seriozitatea, *mon cher,* am nevoie de un pic de timp. Lucrurile s-au schimbat atât de repede. Sunt… copleşită. Tatăl meu. Pretenţiile fiului meu vitreg şi – îşi răsuci verigheta cu degetul mare – nu vreau să devin genul de persoană care mă cred bârfitorii. Soţul meu a fost un om

tare bun, demn de onoare, şi eu…

— O să aştept, o asigură el, oprind-o şi ducând din nou degetul peste buzele ei, căutând să o liniştească. O să aştept cât vrei tu. Atâta vreme cât am cuvântul tău că după aceea eşti a mea. Vrei să fii soţia mea, Charlotte? Doar un cuvânt, da sau nu.

Cuvintele din noaptea petrecută împreună erau doar pe jumătate în glumă. Acel joc de da şi nu. Atunci, ca şi acum, alegerea era a ei.

— În franceză sau engleză, nu contează.

Cuibărindu-se în îmbrăţişarea lui, ea îşi puse capul pe umărul său.

— Da, şopti ea. *Oui.* Mereu.

Mai târziu, când lumânarea abia mai pâlpâia, iar singura lumină venea de la lună, el îi dădu părul de pe obraz şi îi ridică faţa spre a lui.

— Ar trebui să te întorci în pat.

— Aş prefera să rămân aici cu tine.

— Nu te îngrijorează deloc că s-ar putea să fim descoperiţi în această poziţie compromiţătoare? o necăji el.

Nu era deloc un loc bun pentru a face dragoste. Nu era nici măcar confortabil, dar el nu schiţă niciun gest că ar fi vrut să-i dea drumul.

— S-ar putea să fiu forţat de împrejurări să te fac o femeie onestă. Cu un zâmbet viclean, ea se întinse după pătura pe care o adusese şi o puse neîndemânatică în jurul lor.

— Poţi să încerci.

Epilog

Conacul Ravenswood
Câţiva ani mai târziu

Lumina blândă a dimineţii umplea dormitorul contelui, de afară se auzeau triluri de păsărele şi casa începea să se trezească. Încă adormită, Charlotte se afundă sub cuverturi, mai aproape de Edward. El o trase în braţe, mormăind somnoros, iar ea se aşeză cu obrazul pe pieptul lui. Când mâna lui începu să deseneze cercuri leneşe pe spatele ei, Charlotte suspină. Pe măsură ce mâna lui coborî mai jos, atingerea deveni mai intensă, iar dorinţa de a dormi făcu loc unei altfel de dorinţe.

— *Bonjour, madame.* Ce coincidenţă să te găsesc la mine în pat.

Râzând gutural, o ridică mai sus pe trupul lui încins. Ea îşi ridică buzele către faţa lui şi…

— Mama! Jamie nu mă lasă să mă joc cu soldăţeii de la buni.

Fără tragere de inimă, Charlotte se ridică în fund, pe jumătate sprijinindu-se de Edward pentru a se uita la fiul lor cel mic.

— Kit, îl certă ea. Ţi-am spus de zeci de ori că voi, băieţii, trebuie să vă rezolvaţi problemele între voi.

Coşul plin cu soldăţei de jucărie, găsiţi şi păstraţi atâţia ani de mama lui Edward – care fusese mai mult decât fericită să cedeze redobânditul titlu de contesă de Beckley în favoarea lui Charlotte şi care prefera titlul de buni – era o sursă constantă de conflict între băieţi. Dar Charlotte nu avea putere să-i certe pentru asta.

— Şi ţi-a dat un motiv? întrebă Edward, frecându-şi barba de o zi de pe faţă şi prefăcându-se că îl apucă căscatul, deşi Charlotte ştia că se preface, căci din poziţia în care era putea spune clar că era foarte, foarte treaz.

— Spune că sunt prea mare, zise Kit plângând cu sughiţuri.

Edward renunţă la orice pretenţie de a părea adormit.

— Ce-a zis?

— Acum, haide, începu ea, recunoscând motivul pentru care soţul ei reacţionase atât de tăios şi încercând să-i împace pe toţi.

Dar Edward vorbi primul, pe un ton calm şi cald.

— Prea mare, zău? Păi, poţi să-i reaminteşti de bătălia pe care l-am văzut purtând-o cu bunicul chiar ieri.

Băieţelul îşi îndepărtă buclele negre de pe chipul ud de lacrimi.

— Pe bune?

— Pe bune, îi confirmă tatăl lui. Acum, hai, înapoi în camera copiilor cu tine.

— Ahh… Nu pot să vin în pat cu tine?

Înclinându-şi capul în ceea ce ea spera să fie o manifestare de severitate, Charlotte îi făcu semn către uşă.

— L-ai auzit pe papa.

Băieţelul pufni şi se îmbufnă aşa de tare, că lui Charlotte îi venea să-l ia în braţe, dar până la urmă se întoarse să iasă.

— Kit? adăugă ea. N-o să fii niciodată prea mare pentru soldăţeii aceia. Dar Letty e încă prea mică. Ai grijă să nu ajungă pe mâna surorii tale sau o să-i bage direct în gură.

— Bine, mama.

Când uşa se închise în urma lui, Edward o cuprinse în braţe.

— Acum, draga mea. Unde rămăsesem?

El coborî cu săruturile pe gâtul ei, apoi pe un umăr, magic, aşa cum era mereu, însă ca şi cum magic nu era suficient pentru el, coborî mai mult, lăsând-o pe ea să alunece între munţii de perne în vreme ce o sărută pe buze, pe bărbie, pe curbura gâtului. Mai jos… mai jos. Pe sân, pe linia mijlocului, pe…

— Miauuu!

Cu coada ridicată şi cu ochii scânteindu-i, Negruţa se pregătea să sară în picioare încă o dată. Dincolo de pat, Charlotte putea să vadă că uşa grea de stejar fusese deschisă suficient cât să permită pisicii să se strecoare în cameră. Kit probabil nu o închisese bine în urma lui.

— Ignor-o, o sfătui Edward, coborând şi mai jos, până când ajunse să fie înghiţit cu totul de păturile şi cuverturile de pe pat, pe care insistase să le ţină mereu pe aproape, cu excepţia zilelor cele mai călduroase din an, căci încă găsea

că Anglia era destul de friguroasă, chiar şi după atâţia ani.

— Pe bune, totuşi… Negruţa şi Kit au dreptate. Ar trebui să mă trezesc. Am un milion de lucruri de făcut. Cei din familia Corrvan o să fie aici după-amiază şi… oh, sper că Thomasina a depăşit acea perioadă urâcioasă în care era la Crăciun. Nu cred că Negruţa o va ierta vreodată pentru că a tras-o aşa de coadă.

Ignorând-o intenţionat, Edward îşi trecu un deget peste abdomenul ei, apoi făcu acelaşi gest, de această dată cu buzele.

— Lord şi Lady Fairfax şi copiii lor… Oh, de ce am crezut că o petrecere de Paşte este o idee bună? N-am avut timp să mă uit nici la ilustraţiile pe care Jack mi le-a trimis pentru cărţile mele de poveşti…

— Charlotte!

Ea îl privi.

— *Oui?*

— Aşa mai merge.

Când începu să o muşte delicat de pielea moale de pe interiorul coapsei, ea uită să bage de seamă pisica ce o mușca de degetele de la picioare. Iar când după săruturi urmară degetele lui, ea uită de orice altceva. Până când…

— Milady?

Capul lui Peg Eakins se ivi de după uşa pe care Negruţa o deschisese.

Surprinsă, Charlotte se ridică imediat, sprijinindu-se de tăblia patului. Edward nu o urmă. Rămase cuibărit între picioarele ei desfăcute, ascuns de umbrele aruncate de draperiile baldachinului şi de muntele de pături şi cuverturi, invizibil privirii lui Peg.

— Îmi cer scuze, dar uşa era deschisă. M-a trimis doica să caut băieţii, îi explică ea.

Deşi nu avea obiceiul de a bate la uşi, femeia se dovedise destoinică în alte privinţe.

— Ah. Păi, nu sunt aici, mă tem. Kit a venit mai devreme, dar a plecat iar.

— Prea bine, atunci.

Peg se întoarse să plece, când degetele lui Edward

ajunseră într-un punct sensibil pentru Charlotte, aşa că ea chicoti, făcând-o pe Peg să se întoarcă iar.

— Mai doreaţi ceva, milady?

Charlotte reuşi să scuture din cap.

— Oh, făcu Peg, apoi păru să îşi amintească brusc ceva. Ştiţi unde este Lord Beckley, doamnă?

— Eu… ah…

— Pentru că domnul Markham e jos şi mi-a zis că spera să vorbească cu Excelenţa Sa înainte să ajungă toată lumea. Ceva despre câmpul cu grâu de la ferma Weston.

Decizia de a-l numi pe Matthew Markham administrator al domeniului Ravenswood fusese una dintre primele decizii pe care Edward le luase în calitate oficială, de conte de Beckley. Ea nu se îndoise niciodată că fusese o decizie corectă. Dar acum starea recoltelor era ultimul lucru la care îi stătea mintea.

— O să-i spun când îl… văd. Primul lucru pe care-l fac.

Peg înclină capul într-o parte.

— Vă simţiţi bine, doamnă? Arătaţi uşor îmbujorată.

— Oh. Sunt bine… doar… oh. Un pic obosită, cred. Poate că o să închid ochii câteva momente.

— Cum doriţi, doamnă, spuse ea ezitând, dar apoi continuă: Dar să ştiţi că doamna Markham a venit cu soţul ei. S-a dus direct la bucătărie şi s-a făcut stăpână.

Rookery fusese de mult reparată pentru a adăposti familia micuţă a lui Markham, iar asta îi ocupa timpul lui Mari, când nu era ocupată cu îndatoririle de moaşă pentru satul care creştea rapid. Dar niciuna dintre acele schimbări nu-i afectase simţul de proprietate asupra modului în care trebuiau să se desfăşoare lucrurile în bucătăria de la Ravenswood.

— Ştiţi ce părere are bucătăreasa despre…

— O să mă ocup de asta, Peg. Imediat.

Nu reuşi să-şi ascundă nota de nerăbdare din voce – sau poate că era doar tensiunea familiară pe care mângâierile lui Edward i-o trezeau în totul corpul.

— Prea bine, milady.

Cu o reverenţă scurtă, femeia ieşi, şi de această dată

Charlotte aşteptă până auzi uşa închizându-se bine.

— Edward Cary, suspină ea, ridicând cuverturile, ce crezi că faci?

O privi cu ochii lui mari şi albaştri, zâmbindu-i şmechereşte.

— Dacă nu ştii încă înseamnă că nu o facem suficient.

— După patru copii, am o vagă idee despre cum funcţionează.

El avu nevoie de câteva momente pentru a înţelege sensul cuvintelor. Dintr-odată sări dintre cuverturi şi se ridică până când ajunseră faţă în faţă.

— Charlotte?

— Hmm?

— Ai zis cumva… patru copii?

— Am zis, îi răspunse ea, uitându-se la faţa lui uimită şi râse. Haide, haide, milord. Am auzit că domnul Markham pretinde că n-a cunoscut niciodată un om atât de talentat la a calcula cifre în minte.

Ridică patru degete, mişcându-le pe fiecare pe rând. El le sărută pe toate.

— Patru. Prea bine, atunci, dacă o să mai avem o gură de hrănit, aş face bine să mă ridic şi să mă văd cu Markham ca să aflu ce e cu acel câmp de grâu, o necăji el. N-am timp de irosit.

Înconjurându-i gâtul cu braţele, ea îşi mişcă şoldurile până când trupurile li se aliniară, apoi îl trase mai aproape.

— Poate am un pic de timp, totuşi, murmură el, sărutând-o. Dar mai întâi, să încui uşa.

Sfârşit

Mulţumiri

În timp ce am scris această carte, am avut aproape o echipă minunată: agentul meu, fantastica Jill Marsal; toţi

oamenii de la Kensington care mă ajută să-mi transform poveştile în cărţi pe care să le aduc în faţa cititorilor, între care Kimberly Richardson, Rebecca Cremonese şi echipa ei, în special Esi Sogah, care am norocul să-mi fie redactor; colegii de la universitate, care şi-au arătat cu entuziasm sprijinul personal şi profesional în această aventură; Randi Polk, care a făcut ca textul să aibă mai multă culoare prin introducerea expresiilor franţuzeşti în carte (orice erori de exprimare îmi aparţin exclusiv); Amy, care nu mă lasă niciodată să mă panichez; şi, în final, familia mea, în special soţul meu care este şi va fi inspiraţia mea pentru tot.